

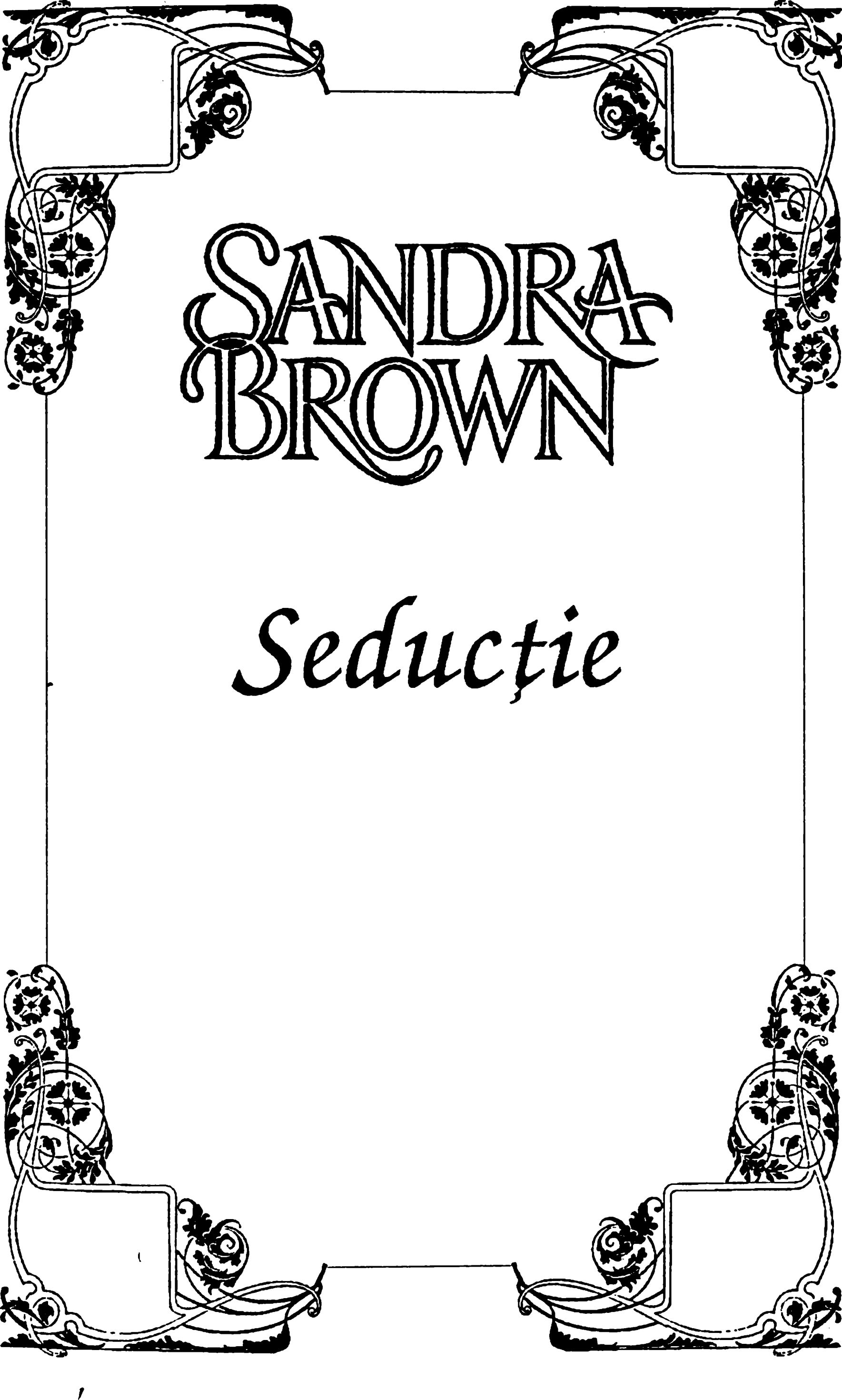
SEDUCTIE

EDITURA MIRON

Autoarea preferată a Americii...

SANDRA BROWN

SANDRA
BROWN

Seductie

Capitolul 1

– Te descurci perfect, Kyla. Respiră repede și ușor. Așa, exact. Bine, bine. Cum te simți?

– Obosită.

– Știu, dar mai rezistă încă puțin. Acum, mergi odată cu durerile și împinge. Asta e. Puțin mai tare.

Tînăra de pe masa de nașteri scrîșni din dinți, ținută de durerile facerii în strînsoarea lor feroce. Cînd acestea cedară, își sili trupul să se relaxeze. Fața ei, deși roșie și pătată, era radioasă.

– Încă nu se vede?

Nici nu vorbise bine, că o și cuprinse un nou acces de durere. Împinse din răsputeri.

– Acum îl văd, răspunse doctorul. Mai împinge o dată... așa... gata. În regulă! exclamă el, cînd

noua viață lunecă în mîinile lui care așteptau.

– Ce e?

– Băiat. Superb. Și-i greu, ștregarul.

– Și cu niște plămîni grozavi, remarcă sora obstetriciană, zîbindu-i Kylei.

– Băiat, murmură ea, bucuroasă; se lăsă cuprinsă de binecuvîntata letargie, rezemîndu-se înapoi pe masă. Arătați-mi-l. E sănătos?

– E perfect, o asigură medicul, în timp ce ridică băiețelul care țipa și se zbătea, astfel încît mama lui să-l vadă.

Ochii Kylei se umplură de lacrimi, cînd își văzu fiul pentru prima oară.

– Aaron. Așa-i punem numele. Aaron Powers Stroud.

Un moment, i se îngădui privilegiul de a-și strînge la piept. O năpădi emoția.

– E un băiat cu care tatăl lui se poate mîndri, comentă sora.

Ridică pruncul din brațele slăbite ale Kylei, îl înveli într-o păturică moale și-l duse în partea cealaltă a sălii de nașteri, la cîntărit. Doctorul se ocupa de Kyla, deși fusese o naștere ușoară, de rutină.

– Peste cît timp îl poți anunța pe soțul tău? întrebă el.

– Părinții mei așteaptă afară. Tata a promis să-i

trimită lui Richard o telegramă.

– Are nouă livre și trei uncii¹, anunță sora, de lîngă cîntar.

Obstetricianul își scoase mănușile și apucă mîna moale a Kylei:

– Acum mă duc să-i anunț, ca să poată trimite cît mai repede telegrama. Unde spuneai că e detașat Richard?

– La Cairo, răspunse absentă Kyla.

Îl privea pe Aaron cum dădea înverșunat din picioare în timp ce i se luau amprente la tălpile. Era un copil frumos. Richard avea să se mîndrească atît de mult cu el!

Ținînd seama de faptul că Aaron se născuse la apusul soarelui, avu parte de o noapte destul de liniștită. I-l aduseră de două ori, deși lactația încă nu i se instalase și nici lui nu-i era foame. Plăcerea de a-i ține la piept trupșorul cald era imensă. Comunica pe un nivel diferit de orice altceva cunoscuse în viața ei.

Îl studia, întorcîndu-i mînuțele și examinîndu-i

1. 4,167 kg.

palmele, când îi putea desprinde degetele pe care și le ținea strânse cu încăpăținare. Fiecare deget de la picior, fiecare şuviță fină de păr, urechile îi fură cercetate și descoperite ca fiind perfecte.

– Tatăl tău și cu mine te iubim foarte mult, șopti ea somnoroasă, în timp ce i-l dădea unei surori.

Sunetele de spital – scîrțiielile cărucioarelor cu lenjerie, zăngănitul tăvilor de micul dejun, zgomotul echipamentelor rulante – o treziră din somn devreme. Era în toiul unui enorm căscat, întinzîndu-se cu desfătare, când părinții ei intrară în rezervă.

– Bună dimineața, îi salută Kyla fericită. Mă mir că sînteți aici, nu la fereastra salonului copiilor, cu nasurile lipite de geam. Dar, în fond, acolo nu se trag draperiile pînă...

Se întrerupse, când le observă expresiile răscolite.

– S-a-ntîmplat ceva?

Clif și Meg Powers se uitară unul la altul. Meg strîngea atît de tare în mînă bareta poșetei, încît i se albiseră degetele. Clif părea să fi înghițit un medicament amar la gust.

– Mamă? Tată? Ce s-a-ntîmplat? O, Doamne! Copilul? Aaron? E ceva cu Aaron? zise Kyla alarmată, azvîrlind pătura, dînd din brațe și din pi-

cioare, fără să-i mai pese de durerile care o străpungeau între coapse, hotărâtă numai s-o ia la fugă pe coridorul de spital, spre salonul copiilor nou-născuți.

Meg Powers se repezi lângă patul ficei sale, oprind-o.

– Nu. Copilul e bine. N-are nimic. Pe cuvântul meu.

Ochii Kylei îi cercetară înnebuniți pe cei ai părinților ei.

– Atunci, ce este?

Era în pragul panicii, iar vocea îi suna ascuțit. Părinții ei rareori se arătau atât de răvășiți. O asemenea tulburare din partea lor nu putea decât s-o alarmeze.

– Iubito, spuse încet Clif Powers, punîndu-i o mîină pe braț, am primit o veste proastă.

Își mai consultă o dată tăcut soția, din priviri, înainte de a continua:

– Ambasada americană din Cairo a fost aruncată în aer azi-dimineață.

Un tremur violent o străbătu pe Kyla prin stomac și piept. Gura i se uscă. Ochii uitară să mai clipească. Inima care-i bubuia în piept se opri un moment, înainte de a reîncepe să bată, cu greutate. Apoi, ciștigînd treptat viteză, pe măsură ce Kyla asimila cuvintele tatălui ei, își accelerează bătăile

pînă la o viteză amețitoare.

– Richard? Întrebă ea, cu un horcăit aspru.

– Nu știm.

– *Spuneți-mi!*

– Nu știm, insistă tatăl ei. Totul e în haos, ca atunci cînd s-a întîmplat același lucru la Beirut. Nu s-a dat nici un comunicat oficial.

– Deschideți televizorul.

– Kyla, nu cred c-ar fi bine să...

Neluînd în seamă avertismentul tatălui ei, înhăță telecomanda de pe noptieră și puse în funcțiune televizorul instalat pe perete, în fața patului.

„...propozițiile distrugerii sînt necunoscute în momentul de față. Președintele numește acest sabotaj terorist un ultragiu, o insultă la adresa națiunilor pacifice ale lumii. Primul ministru...”

Schimbă canalele, apăsînd înnebunită butoanele telecomenzii, cu degete tremurătoare.

„...scump, deși probabil vor trece ore, zile chiar, înainte de a se comunica oficial numărul victimelor. Au fost mobilizate unități ale Infanteriei Marine care, împreună cu trupele egiptene, degajează molozul, în căutare de supraviețuitori.”

Imaginea video era slabă și indica harababura din jurul ruinelor fostei clădiri care găzduise ambasada americană. Cadrele erau smucite și neclare, succedîndu-se arbitrar, fără montaj.

„Monstruoasa faptă este revendicată de o organizație teroristă autointitulată...”

Kyla trecu din nou pe alt canal. Se vedea cam același lucru. Când camera video efectuează o panoramare peste zonă și văzu cadavrele deja găsite aliniate în ordine pe pământ, Kyla aruncă telecomanda și-și acoperi fața cu mâinile.

– Richard, Richard!

– Iubito, nu-ți pierde speranța. Se bănuiește că există supraviețuitori.

Dar cuvintele liniștitoare ale lui Meg se pierdură. Femeia strânse cu putere la piept trupul fiicei sale.

– S-a întâmplat în zori, după fusul orar din Cairo, spuse Clif. Am fost anunțați exact când ne trezeam din somn, azi-dimineață. În acest moment, nu putem face nimic, decît să așteptăm. Mai devreme sau mai târziu, trebuie să primim o veste despre Richard.

Vestea sosi peste trei zile, adusă de un ofițer din Infanteria Marină care sună la ușa casei Powers. În momentul cînd văzu mașina oficială oprind la bordură, Kyla își dădu seama că, în subconștient, o așteptase. Îi făcu semn tatălui ei să nu intervină și se duse singură să deschidă.

– Doamna Stroud?

– Da.

– Sînt căpitanul Hawkins și e de datoria mea să vă informez...

– Dar, iubitele, e minunat! exclamase Kyla. De ce ești atît de prăbușit? Credeam că ai să jubilezi.

– Ei, ce naiba, Kyla, nu vreau să plec în Egipt cît timp ești tu însărcinată, răspunsese Richard.

Kyla îi atinsese părul.

– Recunosc că, din motivul ăsta, nici mie nu-mi convine. Dar e o mare cinste. Nu orice ofițer din Infanteria Marină e selecționat pentru serviciul de gardă la o ambasadă. Te-au ales fiindcă ești cel mai bun. Sînt foarte mîndră.

– Dar nu sînt obligat. Aș putea face cerere...

– Asta-i șansa unei vieți, Richard. Crezi că aș mai putea trăi cu conștiința împăcată dacă ai refuza de hatîrul meu?

– Nimic nu e mai important decît tine și copilul.

– Iar noi vom fi cu tine întotdeauna, îl îmbrățișă ea. Asta va fi ultima ta deplasare și e o ocazie fabuloasă care nu se ivește decît o dată. Te duci și cu asta am terminat.

– Nu te pot lăsa singură.

– Voi locui la mama și la tata în lipsa ta. E

primul lor nepoțel și m-ar scoate din minți cu telefoanele, ca să vadă ce fac. Ar fi mult mai ușor pentru toți dacă mă mut la ei.

Richard îi încadraseră fața între mâini.

– Ești extraordinară, știi?

– Înseamnă cumva că nu trebuie să-mi fac griji în legătură cu tine și orientalele alea misterioase?

Soțul ei se prefăcuse a cugeta un moment.

– Știi dansul din buric?

– Ar fi un spectacol de comă, cu burta pe care-o s-o am în curînd, replică ea, dîndu-i un pumn în abdomen.

– Kyla, murmurase Richard tandru, răsfirîndu-i părul cu degetele. Ești convinsă că vrei s-o fac?

– Absolut convinsă.

Această conversație, care avusese loc cu șapte luni în urmă, i se derula Kylei prin minte în timp ce privea sicriul acoperit cu un drapel. Notele lirice de doliu erau smulse de la gura trompetei singuratice de vîntul nemilos al iernii, pentru a fi împrăștiate peste tot cimitirul. Purtătorii catafalcului, cu toții din Infanteria Marină, stăteau rigizi, în poziție de drepti, cu uniformele lor strălucitoare de gală.

Richard era înmormîntat lîngă părinții lui, care muriseră la un an diferență, înainte ca el și Kyla să se fi cunoscut.

– Eram singur pe lume, cînd te-am întîlnit, îi spusese el odată.

– Și eu.

– Tu îi ai pe părinții tăi, îi reamintise, nedumerit.

– Dar niciodată n-am aparținut nimănui, n-am aparținut cu adevărat, așa ca ție.

O înțelesese, căci se iubeau atît de mult.

Trupul lui fusese expediat acasă într-un sicriu sigilat, pe care i se recomandase să nu-l deschidă. Nu era nevoie să întrebe de ce. Tot ce mai rămăsese din clădirea de la Cairo era o grămadă de moloz și oțel contorsionat. Întrucît bomba explodase în zorii zilei, majoritatea funcționarilor și membrilor corpului diplomatic încă nu sosiseră la lucru. Cei care, la fel ca Richard și restul personalului militar, avuseseră apartamente în clădirea anexă, căzuseră victime exploziei.

Un prieten al lui Clif Powers se oferise să ducă familia cu avionul în Kansas, la înmormîntare. Kyla nu se putea despărți de Aaron pentru un interval mai lung de cîteva ore, datorită programului de alimentație al copilului.

Tresări cînd i se înmîină drapelul american, care fusese luat de pe sicriu și împăturit ceremonial. Fără el, coșciugul părea golaș. Irațional, se întrebă dacă lui Richard îi era frig.

„O, Doamnel își spuse ea, cu mintea urlîndu-i

mut. *Trebuie să-l las aici.*” Cum avea să fie în stare? Cum se putea răsuci și pleca, părăsind mormîntul acela proaspăt, ca o rană obscenă, căscată în pămînt? Cum se putea urca în avionul particular, zburînd înapoi în Texas, de parcă l-ar fi părăsit pe Richard în peisajul acela pustiu și sterp, pe care dintr-o dată îl ura din adîncul sufletului?

Vîntul șuiera pătrunzător.

Trebuia și avea s-o facă, fiindcă nu avea încotro. Partea aceea din Richard era moartă. Dar o parte vie din el o aștepta acasă. Aaron.

În timp ce pastorul recita rugăciunea de încheiere, Kyla oferi și ea una.

– Te voi păstra viu, Richard. Ți-o jur. Totdeauna vei fi viu în inima mea. Te iubesc. Te iubesc. Totdeauna vei fi viu pentru Aaron și pentru mine, pentru că eu te voi ține în viață.

Stătea împachetat într-o gogoasă de vată. Din cînd în cînd, lumea pătrundea în învelișul său ca un nor, cu întreruperi nedorite. Toate sunetele erau asurzitoare. Cea mai mică mișcare părea un cutremur pentru organismul lui. Lumina din orice

sursă era dureroasă. Nu voia să aibă parte de nimic, în afară de pacea uitării.

Dar intruziunile deveneau tot mai frecvente. Silît de o forță pe care n-o înțelegea, gășind puncte de sprijin în sunet și simțire, agățându-se precar de fiecare senzație care indica viață, urcă încet în sus, ieșind din siguranța acelei cețe albe, în întîmpinarea înfricoșătorului necunoscut.

Zăcea pe spate. Respira. Îi bătea inima. De altceva nu mai era sigur.

– Mă auzi?

Încercă să se întoarcă în direcția vocii blînde, dar prin țeastă i se încrucișară țândări de durere, ca niște gloanțe ricoșînd.

– Ești conștient? Îmi poți răspunde? Ai dureri?

Avu nevoie de un oarecare efort, dar reuși să-și împingă limba printre buze. Încercă să și le umezească, însă gura îi era uscată și destrămată ca pîsla. Avea o senzație ciudată la față și credea că nu putea să-și miște capul nici chiar dacă durerea ar fi fost mai ușoară. Nesigur, căută să ridice mîna dreaptă.

– Nu, nu, nu te mișca. În brațul ăsta ai o perfuzie.

Cu eforturi vitejești, reuși în cele din urmă să-și întredeschidă infim ochii. Genele, formînd un paravan peste cîmpul vizual, păreau mărite. Aproa-

pe că le putea număra fir cu fir. În cele din urmă, se mai înălțară cu o cîtime. Prin fața lui se unduia o imagine, ca un înger plutind prin aer. O uniformă albă. O femeie. O bonetă. O soră?

– Bună. Cum te simți?

„Halal întrebare.”

– Unde...

Nu-și recunosc propriul glas în horcăitul care se auzise.

– Te afli într-un spital militar din Germania de Vest.

Germania de Vest? Germania de Vest? Probabil că aseară fusese mai beat decît crezuse. Era un vis al dracului de trăsnit.

– Ne-am făcut griji pentru tine. Ai zăcut în comă trei săptămîni.

Comă? Trei săptămîni? Imposibil. În seara trecută, ieșise cu fata colonelului și bîntuiseră prin toate localurile de noapte din Cairo. De ce naiba îi spunea îngerul ăsta din vis că zăcuse în comă... unde...? În Germania de Vest?

Încercă să observe ceva mai mult din împrejurimi. Camera arăta ciudat. Vederea i se împăienjenise. Ceva...

– Nu te neliniști dacă ți se tulbură vederea. Ai ochiul stîng bandajat, spuse sora cu blîndețe. Nu te mai mișca, pînă chem doctorul. Vrea să afle

dacă te trezești.

N-o auzi plecînd. Fusese acolo, iar în momentul următor, dispăruse. Poate avusese o vedenie. Visele pot fi bizare.

Pereții păreau să se clatine amețitor. Tavanul se umfla, se retrăgea... Nici un moment nu stătea locului. Lumina singurei lămpi din încăpere îi rănea ochii... ochiul.

Spusese că avea ochiul stîng bandajat. De ce? Neluîndu-i în seamă sfatul, ridică din nou mîna stîngă. Avu nevoie de un efort herculean. Banda adezivă care-i ținea lipit acul de perfuzie îl trăgea de firele de păr ale brațului. I se păru că trecuse o veșnicie pentru a ajunge cu mîna la cap și, cînd reuși, cunoscă primii fiori de panică.

„Am tot capul acoperit naibii cu bandaje!“ Săltă capul de pe pernă cît putea de mult, adică un centimetru, doi, și-și privi trupul.

Urlatul care reverberă pe culoar peste cîteva secunde părea să răsună drept din fundul iadului, făcîndu-i pe soră și pe medic s-o ia la fugă pînă în salon.

— Îl țin eu, pînă-i faci o injecție, lătră doctorul. O să rupă-n bucăți tot ce-am făcut, dacă se mai zbate așa.

Pacientul simți înțepătura unui ac în coapsa dreaptă și tipă, indignat și frustrat de neputința de a vorbi, a se mișca, a lupta.

Apoi întunecimea îl cuprinse din nou. Mîini liniștitoare îl rezemară la loc pe pernă. Pînă să ajungă acolo, îl înghiți iarăși uitarea catifelată.

Pluti între trezie și leșin zile... săptămîni întregi? Nu avea nici un punct de referință după care să măsoare timpul. Începea să știe cînd erau schimbate flacoanele intravenoase, cînd se monitorizau tuburile și cateterele care-i intrau sau ieșeau din trup. O dată, o recunoscu pe soră. Altă dată, recunoscu glasul doctorului. Aceștia însă se mișcau prin jurul lui ca niște stafii, spectre pline de solitudine într-un vis de ceață subțire.

Treptat, începu să rămînă treaz perioade de timp mai îndelungate. Ajunsese că cunoască încăperea, să știe mașinile care-i exprimau semnalele vitale prin luminițe și piuituri. Era tot mai conștient de starea sa fizică. Și știa că era gravă.

Era treaz cînd intră pe ușă medicul, studiind o foaie de observație, într-un suport metalic.

– Ei, salut, spuse doctorul cînd își văzu pacientul privindu-l; efectuează un control de rutină, după care se rezemă de marginea patului. Îți dai seama că te afli în spital și că ești destul de tamponat?

– Am... avut... un accident?

– Nu, sergent Rule. Ambasada americană din Cairo a fost dinamitată acum o lună și ceva. Ești unul dintre puținii supraviețuitori ai exploziei. După ce te-au scos de sub moloz, ai fost transportat aici. Când ai să te simți destul de bine, vei fi expedit acasă.

– Ce e... în neregulă cu mine?

Pe buzele doctorului se ivi umbra unui surîs.

– Ar fi mai ușor să-ți spun ce e în regulă.

Își frecă bărbia.

– Vrei s-auzi de-a dreptul?

O înclinare aproape imperceptibilă a capului îl încurajă să continue într-un mod direct, fără ocolișuri.

– Partea stîngă a trupului ți-a fost strivită sub un perete prăbușit. Aproape toate oasele de acolo au fost fracturate sau chiar zdrobite. Le-am pus la loc atîta cît am putut. În rest...

Tăcu o clipă, pentru a trage adînc aer în piept.

– Ei, asta le va da un timp de furcă specialiștilor din țară. Te așteaptă o convalescență lungă și grea, prietene. Aș zice, opt luni, cel puțin, deși de două ori pe-atîta s-ar putea să sune mai exact. Cîteva operații. Luni în șir de fizioterapie.

Nefericirea reflectată pe chipul bandajat era aproape prea sfișietoare ca să poată fi privită, chiar și pentru medicul care-și câștigase tresele pe

cîmpurile de luptă din Vietnam.

– Am să... să-mi...

– În momentul de față, prognoza e absolut arbitrară. În mare parte, va depinde de tine. Simplă voință. Cît de tare vrei să umbli din nou?

– Vreau să alerg, răspunse înverșunat infanteristul marin.

Medicul aproape că izbucni în rîs.

– Perfect. Deocîndată, însă, datoria ta e să te întremezi, ca să putem începe să te peticim.

Îl bătui ușor pe umărul drept și se răsuci să plece.

– Doctore?

La auzul sunetului răgușit, medicul se întoarse.

– Ochiul?

Își privi pacientul cu compătimire.

– Regret, sergent Rule. Nu l-am putut salva.

Și ieși din salon cu pas vioi și preocupat, ascunzîndu-și nodul din gît. Cel mai elocvent semn de deznădejde pe care-l văzuse în viața lui era acea singură lacrimă prelingîndu-se pe obrazul slăbit, acoperit de țepii unei bărbi negre.

George Rule primi permisiunea de a-și vedea fiul a doua zi. Veni lîngă pat și apucă strîns mîna

dreaptă a lui Trevor. Încet, se așează pe un scaun din apropiere. Trevor nu-și amintea să-l fi văzut vreodată pe tatăl său plîngînd, nici chiar cînd murise mama lui, cu cîțiva ani în urmă. Acum, avocatul din Philadelphia, care semăna groaza în inima oricărui martor mincinos, lăcrima amarnic.

– Probabil arăt mult mai rău decît credeam, replică Trevor, cu o urmă de umor răutăcios. Ești șocat?

Bătrînul Rule se adună. Fusesse prevenit de personalul medical să se-arate optimist.

– Nu, nu sînt șocat. Ți-am luat-o înainte venind încoace cu cîteva ore mai devreme și te-am văzut cînd ai sosit. Poate nu ți se pare, dar de-atunci ai progresat mult.

– Înseamnă că mă prezentam destul de nasol, fiindcă acum mă simt ca dracu'.

– Cînd erai în comă, nu mă lăsau să te văd decît o dată pe zi. Apoi, de cînd ai ieșit, nu m-au mai lăsat deloc să vin. O să te faci bine, fiule, bine. Am vorbit deja cu doctorii din State, chirurghi ortopezi care...

– Fă ceva pentru mine, tată.

– Orice, orice.

Ultima oară cînd Trevor își văzuse tatăl, nu fuseseră în termeni prea buni. Dacă acum n-ar fi fost atît de preocupat de alte gînduri, ar fi observat drastica schimbare de atitudine a tatălui său

față de el.

– Uită-te pe lista victimelor. Vezi dacă sergentul Richard Stroud a scăpat.

– Fiule, n-ar trebui să-ți faci griji pentru...

– Te uiți? gemu Trevor, deja istovit fizic de vizita tatălui său.

– Da, sigur c-am să mă uit, se repezi George să spună, observînd neliniștea tînărului. Stroud, ziceai?

– Da. Richard Stroud.

– Un prieten de-al tău?

– Da. Și mă rog la toți sfinții să nu fi murit. Dacă s-a dus, e din vina mea.

– Cum poate fi din vina ta, Trevor?

– Fiindcă ultimul lucru pe care-l mai țin minte e că am adormit în patul lui.

– Psst! Stroud? Ești treaz?

– Acuma, da, se auzi un bombănit. Smooch¹, e ora trei. Ești beat?

– Tragi și tu un gît?

Richard Stroud se ridică în capul oaselor, alungîndu-și somnul.

1. Pupăcilă, mozolici.

– Probabil c-ai avut un weekend de mama focului.

– Pă bune. Ai tras vreodată un orgasm?

Stroud râse.

– Ești beat, nici vorbă. Stai să te-ajut cu nădragii.

– Nnț, orgasm, orgasm. Cred c-am avut trei, az-noapte. Sau o fi fost patru?

– Patru? Ăsta-i un record chiar și pentru tine, nu?

Un deget clătinat se îndreaptă spre vârful nasului lui Stroud.

– Bagă de seamă, Ștroud. *Todeauna* ai avut o părere proastă despre mine. De *băut* vorbeam. Un orgasm. Adică vodcă, lichior și... Mi-ai dat odată jos pantalonii ăia?

– O să ți-i dau, dacă ridici picioarele.

– Hop și-așa!

Trevor Rule căzu pe patul lui Stroud, trăgându-l și pe acesta după el.

– O știi pe Becky? întrebă el, cu un zîmbet tălimb.

– Credeam c-o cheamă Brenda, replică Stroud, descîlcindu-și membrele dintre ale lui.

– A, mda. Dacă stau să mă gîndesc, cred că-i Brenda, cred. Ce cracii!

Făcu cu ochiul, lasciv, în timp ce Stroud îl ajuta să-și scoată cămașa.

– Țepene coapse. Înțelegi ce vreau să zic?
Stroud chicoti, clătinînd din cap.

– Mda, știu ce vrei să zici. Și nu cred că domnul colonel Daniels ar fi prea încîntat să te-audă vorbind despre coapsele „țepene” ale fiicei lui.

– Cre’ c-o iubesc.

Trevor rostise cuvintele cu seriozitatea de care numai un om beat e în stare. Declarația fu punctată de un rîgîit jilav.

– Sigur că da. Săptămîna trecută, o iubeai pe secretara brunetă de la etajul doi. Și-n săptămîna dinainte, pe reportera blondă de la A.P. Haide, Smooch, sus cu tine, în patul tău.

Îl cuprinse pe Trevor cu brațele, încercînd să-l ridice, dar celălalt era greu ca un sac de plumb și nu făcu decît să-i rînjească languros.

– Am o idee mai bună, spuse Stroud, cînd Trevor nu se lăsă clintit. Ce-ar fi să rămii în patul meu, în noaptea asta?

Drept răspuns, Trevor căzu pe pernă. Stroud își căută drumul pe dibuite prin camera întune-coasă, spre patul lui Trevor. Se culcă să adoarmă la loc.

– Somnișorică.

Săltă capul pentru a-l vedea pe Trevor filfîindu-și degetele spre el ca un nătărău. Rîzînd, Stroud răspunse:

- Somnișorică.

Înainte ca vreunul dintre ei să se trezească din somn, avu loc lovitura teroriștilor.

Revenirea lui Trevor a fost mai grea decît se așteptase-și se așteptase să fie iadul pe pămînt.

Mai stătu în spitalul din Germania de Vest încă o lună, înainte de a fi trimis acasă. Medicii specialiști care-l examinau, în State, plecau clătînd din cap cu amărăciune. Partea stîngă a trupului îi era făcută varză.

– Dregeți-o, spunea Trevor scurt. Faceți ce puteți. Restul, fac eu. Dar puteți pune pariu pe-un lucru. Am să ies de-aici pe picioarele mele.

Le ceruse surorilor să-i citească relatările din ziare despre explozia de la ambasadă. Trecu prin etape de neîncredere, apoi disperare, apoi furie. Furia era sănătoasă. Îi dădea puterea necesară pentru a înfrunța durerea, pentru a învinge traumele operațiilor succesive, pentru a rezista orelor istovitoare de fizioterapie.

După ce i se oficializă lăsarea la vatră, își lăsă părul, tuns în Infanteria Marină, să crească. Îi spusese surorii care venea să-l bărbierească în fiecare dimineață să-i lase mustață. Refuză să-și pună un ochi de sticlă.

– Eu găsesc că arată... trăsnet, fu opinia unei surori.

Se adunaseră mai multe în jurul patului, în timp ce un doctor îi potrivea o bandă neagră pe ochi. Jumătate dintre membrele personalului medical erau îndrăgostite de el. Vătămrile grave nu-i afectaseră constituția musculoasă. În oficiul surorilor îi erau discutate și foarte admirate șoldurile înguste, pieptul lat, membrele prelungi și fața colțuros-chipeșă.

– Ți se potrivește cu părul negru, ondulat.

– Când pleci de-aici, va trebui să alungi femeile cu bățul.

– Cu bastonul, vrei să zici, remarcă Trevor, studiindu-și banda de pe ochi într-o oglinjoară pe care i-o dăduse cineva.

– Încă nu te da bătut, îl încurajă doctorul. Abia am început.

Știa despre schimbările anotimpurilor numai după peisajul pe care-l vedea de la fereastra salonului de spital. Zilele se contopeau una cu alta. Păstra noțiunea timpului ținând un calendar pe noptieră și făcând cel puțin câte o consemnare pe zi.

Într-o după-amiază, un infirmier, care venea uneori să joace poker cu el după ieșirea din schimb, trânti un sac de efecte pe scaunul de lângă pat.

– Acolo ce e?

– Tot ce-au putut salva din camera ta de la Cairo, răspunse infirmierul. Taică-tău s-a gândit că poate vrei să le cerni și să vezi dacă e ceva ce merită păstrat.

Nu era. Un lucru, însă, îi atrase atenția.

– Dă-mi cutia aia metalică, te rog.

Era o cutie verde, banală, cu capac în balamale. Încuietoarea cu cifru avea un singur număr. Ca prin miracol, și-l aminti. O răsuci și, când se deschise, săltă capacul.

– Ce-s alea? privi infirmierul înăuntru, peste umărul lui Trevor. Parc-ar fi un vraf de scrisori.

Trevor simți o apăsare în piept. Îi comprima și gîtlejul, atît de mult, încît abia reuși să sună:

– Exact asta și sînt.

Nu-și amintise de ele pînă atunci, dar deodată acea după-amiază îi reveni în minte cu o limpezime surprinzătoare.

– Auzi, Smooch?

– Hai-salut, Stroud. Pot să te-ajut cu ceva?

– Știi cutia aia de metal în care-ți ții tu mizele la poker?

– Ce-i cu ea?

– Te-ar deranja dacă le-aș pune pe-astea înăuntru, la păstrare?

Stingherit, Stroud ridică un teanc de scrisori, prinse într-un elastic.

– Hmm. Astea-s de la nevasta aia a ta care te

ține cast ca un călugăr?

- Mda, recunosc el rușinat.
- N-o credeam în stare să scrie.
- Hm?

- Nu știam că îngerii fac treburi din astea așa de lumești, îl tachină Trevor, împungându-și prietenul în coaste.

- Te rog, nu-ncepe și tu. Toți băieții mă iau la mișto că-i păstrez scrisorile, dar îmi place să le citesc de mai multe ori.

- Siropoase? Luciră șmecherește ochii verzi ai lui Trevor.

- Nu tocmai. Doar probleme personale. Cum rămîne cu cutia?

- O.K, sigur, încuie-le. Ca s-o deschizi, nu trebuie decît să întorci încuietoarea la patru.

- Patru? Mulțumesc, Smooch.

Îl apucă pe Stroud de braț, în timp ce se întorcea:

- Sigur nu-s succulente?

Stroud zîmbi:

- Ei, un pic.

leșiseră la o bere, iar de-atunci Trevor nu se mai gîndise la scrisorile lui Stroud de la soția lui. Pînă acum.

Trînti capacul, simțindu-se la fel de vinovat ca și cum i-ar fi privit prin fereastra dormitorului, făcînd dragoste.

– Reștul lucrurilor aruncă-le, spuse el iritat.
– Păstrezi cutia cu scrisorile? Întrebă infirmierul.

– Mda, o păstrez.

Nu știa de ce o făcuse. Probabil era ceva în legătură cu vinovăția de a fi viu, câtă vreme Stroud murise dormind în patul lui. Își spuse de un milion de ori, în timpul exercițiilor pentru mână și braț din după-amiaza aceea, că n-avea să violeze intimitatea unui mort citindu-i scrisorile de la soția lui.

Dar, la căderea nopții, când holul se goli de vizitatori, când ultimele medicamente fuseseră administrate, când surorile își ocupaseră posturile în oficiu, Trevor ridică de pe noptieră cutia și și-o puse pe piept.

Se simțea singur. Era întuneric. Dormise singur de mai multe nopți decât ar fi îndrăznit să numere. Fusesse o cumplită ușurare pentru el să-și simtă trupul reacționând de fiecare dată când infirmierul îi strecura edițiile lunare din *Playboy* și *Penthouse*. Acea parte din el nu era vătămată.

Avea nevoie de o femeie.

Nu se punea problema că n-ar fi putut avea una. Știa că, dacă oricăreia dintre surori i-ar fi aruncat un anume gen de privire, ar fi fost mai mult decât dispusă să-l servească.

Dar avusese parte în viață de toate melodramele pe care le putea înfrunta. Bîrfele din spital

fiind așa cum erau, ar fi fost o neghiobie să se încurce sentimental cu o femeie, mai ales când ceea ce dorea și-i trebuia avea prea puțină legătură, sau chiar deloc, cu sentimentele.

Și, totuși, jinduia după atingerea unei femei. După o voce de femeie. Nu găsea nici o satisfacție răsfoind revistele, în noaptea aceea, ca în atâtea altele. Acele femei, cu trupurile lor voluptuoase, cu părul abundent și zîmbetele afectate, erau la fel de bidimensionale ca și paginile licioase pe care erau imprimate.

Conținutul scrisorilor era real.

Capacul cutiei metalice se deschise fără zgomot, dar hîrtia foșni când Trevor atinse scrisorile. Își retrase mîna. Apoi, ocărîndu-se de prost ce era, luă scrisoarea de deasupra teancului.

Erau douăzeci și șapte cu totul. Le sortă și le puse în ordine cronologică. Când toate operațiile – menite să amîne comiterea faptei pe care o presupunea un păcat de neiertat – se sfîrșiră, deschise primul plic, scoase hîrtia simplă, pastelată, și începu să citească.

Capitolul 2

7 sept.

Dragul meu Richard,

Sînt doar cîteva săptămîni, dar mie mi se pare că au trecut ani de zile de cînd ai plecat. Dorul de tine a devenit o boală. În loc să-mi treacă, nu face decît să se agraveze cu fiecare zi. Imaginația îmi joacă farse crude. Am adeseori impresia că te văd, mai ales în mulțime. Inima începe să-mi bată mai repede, de emoție. Apoi, urmează sfîșietoarea înțelegere că e doar cineva care-mi amintește de tine...

Seduție

15 sept.

Dragul meu drag Richard,

Azi-noapte te-am visat și m-am trezit din somn plîngînd...

16 sept.

Dragul meu,

Iartă-mă pentru scrisoarea de ieri. Eram abătută...

2 oct.

Dragul meu Richard,

Azi am simțit copilul mișcînd! O, iubitoare, nici nu-ți pot spune ce experiență fascinantă a fost. La început, am simțit doar o pal-pitație. Mi-am ținut răsufarea, stînd absolut nemișcată. Apoi, el (știu că este băiat) s-a mișcat din nou, mult mai tare. Am rîs. Am plîns. Mama și tata au venit în fugă. N-au putut simți mișcările, fiindcă sînt slabe, dar, cumva, știu că tu ai putea. Dacă ai fi aici, atingîndu-mă, știu că le-ai simți. Te iubesc. Atît de mult.

25 oct.

...iar excursia ta la piramide pare să fi fost minunată. Sînt invidioasă. Ieri am fost cu mama în North Park și am făcut cîteva cumpărături. Dacă e posibil așa ceva, traficul din Dallas devine și mai îngrozitor. Cînd am ajuns acasă, eram atît de obosită, încît abia am putut urca scara, iar tata mi-a adus cina pe tavă. Dar am avut o zi productivă. Nu va mai trebui să cumpăr hăinuțe pentru băiat pînă nu împlinește șase ani!

Am rîs cu toții de povestea ta cu nevasta consulului. Chiar se îmbracă așa? Și în legătură cu prietenul tău Smooch, **NU TE APROPIA DE EL!** Nu pare să aibă o influență prea bună asupra unui om căsătorit, cu soția gravidă...

Ziua Recunoștinței

...și vreau atît de tare să fii aici. Am fost la un film cu Babs, aseară. Trebuia să mă aștept. Era sexy, aburit de-a binelea. Iar acum, te vreau pe tine! Mă cațăr pe pereți. Mai mare rușinea! Doamnele cumsecade și gravide n-ar trebui să se simtă ca niște pisoi în călduri, nu? Dar e frig și ploaie pă mă gîndesc că, dacă aș avea ocazia, te-aș

putea chiar ademeni să lași în pace meciurile de fotbal care s-au dat azi la televizor.

21 dec.

Iubirea mea,

Ieri ți-am primit scrisoarea și-am râs de n-am mai putut. Deci, vrei să nu mă mai apropii de Babs? Facem târgul, dacă pui și tu capăt prieteniei cu Smooch. Pare genul de om pe care îl detest. Se crede darul lui Dumnezeu pentru femei, nu? Chiar dacă tu spui că e chipeș de mama focului, știu că nu mi-ar plăcea...

24 dec.

Dragul meu drag,

Zilele sînt scurte, dar par nesfîrșite. Am ajuns cu moralul la pămînt. Aș vrea să pot dormi pînă trece Crăciunul. Oriunde mă uit, oamenii petrec, zîmbesc, petrec sărbătorile împreună cu cei dragi. Mă simt ca o extraterestră într-o lume făcută numai pentru perechi. Unde ești? Îmi dau seama că mama și tata sînt îngrijorați din cauza mea, pentru că sînt atît de deprimată. Și-au dat toată silința să mă înveselească, dar mi-e un dor atît de cumplit de tine, încît nimic din ce fac

ei nu reușește. Pachetele pe care le-ai trimis sînt sub pom. Tata și-a dat ifose și a făcut rost anul ăsta de un brad Noble, favoritul meu. Sper că ai primit cadourile la timp. Aș da toate darurile pe care le-am primit vreodată și le voi mai primi la Crăciunurile viitoare, pentru o sărutare de-a ta. Una dintre sărutările alea lungi și încete care împlinesc și ispitesc. O, Richard, cît te mai iubesc. Crăciun fericit, iubitul meu.

11 ian.

...dar mă simt mult mai bine, acum cînd sărbătorile au trecut și am depășit jumătatea anului tău de deplasare.

Somnul îmi devine tot mai incomod. Copilul va fi un ditamai fundașul, spre bucuria ta. Sau, poate, mijlocăș. Dar, în orice caz, peste vreo douăzeci și doi de ani, Cowboys-ii îl vor recruta cu siguranță! À propos, cum ți se pare numele Aaron? Dacă e băiat, desigur. Ceea ce n-ar strica să fie, pentru că pînă acum n-am găsit nici un nume de fată.

Ai înnebuni, să-mi vezi sînii. Sînt enormi! Dar din păcate, mă asortez cu ei și în rest. Nu mi-am dat seama că puișorul mă va

schimba atât de drastic. Pînă și sfîrcurile mi s-au mărit. Mi le pregătesc pentru alăptat. (Răutăcioasa aia de Babs zice că și-ar dori să aibă și ea o scuză atât de valabilă. Rea mai e!) Aș vrea să fii aici, ca să mă ajuți cu proiectul. (Dacă stau să mă gîndesc, uite că și eu sînt destul de rea.)

Dar nu mă pot gîndi la nimic mai minunat decît alăptatul copilului nostru... Aaron...

25 ian.

...și a fost cel mai îngrozitor vis din viața mea. M-am trezit nădușită toată. N-am să mai mănînc chili pînă nu se naște copilul!

A fost și Smooch în călătoria aia din weekend la Alexandria despre care mi-ai scris? N-ai pomenit de el și cred că a fost o omisiune intenționată. Dacă ai făcut ceva nepermis, dacă ți s-au aprins într-adevăr călcîiele după vreo dansatoare din buric, să nu-mi mărturisești. Mă simt ca un buhai de baltă și ieri am plîns fiindcă sînt așa de grasă... în timp ce băgam pe gît o înghețată de banane despre care Babs mă asigurase că avea să mă înveselească. Uneori, mă apucă disperarea că n-am să te mai văd nicicînd, Richard. Ai să mă mai ții vreodată

În brațe? Am să te mai simt vreodată în mine? Uneori, am impresia că nu ești real, că nu ești decît un vis minunat de-al meu. Am nevoie de tine, iubitule. Am nevoie să știu că mă iubești. Cum te iubesc și eu

– Te externează săptămîna viitoare?

Trevor se întoarce de la fereastră.

– Mhm. În sfîrșit.

– Excelent, fiule, spuse cu sinceritate George Rule. Arăți ca nou.

– Nu tocmai.

În glasul lui Trevor nu se simțea nici urmă de amărăciune. În ultimele treisprezece luni, ajunsesese să-și dea seama cît de norocos era. Plimbările sale prin pavilioanele spitalului îl convinseseră de acest lucru. Ar fi putut rămîne imobilizat într-un scaun cu roțile pentru tot restul vieții, ca atîția alții pe care-i vedea la fizioterapie.

Putea să umble, cu un ușor șchiopătat, ce-i drept, dar putea. Se obișnuise cu banda de pe ochi, astfel că nu se mai lovea de mobilă. Era adevărat ceea ce se spunea despre capacitatea trupului de a-și compensa pierderea unui organ.

Aproape că nu mai ținea minte cum era să aibă amândoi ochii.

– Vor să revin pe bază ambulatorie, la fizioterapie, dar am refuzat, îi spuse el tatălui său. Cred că mai mult decât acum nu voi progresa. Pot face și singur exercițiile.

– Ce planuri de viitor ai? își întrebă George Rule fiul, ezitant.

Cariera pe care și-o alesese Trevor după absolvirea de la *Harvard* fusese un măr al discordiei. Înrolarea lui în Infanteria Marină reprezentase un act de trădare la adresa tatălui său, care dorise ca tânărul să devină avocat ca el, dar refuzase să-i asculte sfaturile.

– Planurile pe care le-am avut dintotdeauna, tată. Să fiu constructor.

– Înțeleg.

Dezamăgirea lui Rule era vizibilă, dar și-o stăpîni. Fusese cît pe ce să-și piardă fiul. Întîlnirea lui Trevor cu moartea îl speriasse pe neînduplecatul George Rule. Nu voia să-l piardă acum pe Trevor într-un alt fel. N-avea nici o îndoială că așa s-ar fi întîmplat, dacă încerca să-i dirijeze viitorul.

– Unde? Cum plănuiești să începi?

– În Texas.

– În *Texas!*

Parcă ar fi spus că pe altă planetă. Trevor rîse:

– Ai auzit despre avîntul construcţiilor din statele de pe Sunbelt¹. Acolo s-a mutat acum acţiunea. Am ales un oraşel de lângă Dallas. Chandler. E o comunitate înfloritoare şi intenţionez să investesc în dezvoltarea ei.

– Vei avea nevoie de capital.

– Îmi vine leafa din urmă de la Infanteria Marină.

– Cam puţin, ca să intri în afaceri.

Trevor îşi privi tatăl drept în ochi.

– Cît te-a costat diploma în drept la *Harvard*, tată?

George Rule dădu din cap:

– Mi-ai zis-o.

Întinse mîna, iar Trevor i-o apucă şi o strînse bărbăteşte.

– Mulţumesc.

Pentru prima oară de cînd se ştia, Trevor fu îmbrăţişat strîns de tatăl său.

În aceeaşi seară, după ce-şi împachetase lucrurile, Trevor se întinse pentru ultima oară în patul de spital. Însă era prea emoţionat ca să adoarmă. Viaţa îi oferise o a doua şansă. Prima încercare nu se soldase cu prea mult succes. Dar aceasta nouă, care avea să înceapă de mîine, da. Se terminase cu anii iroşiţi în furie. Acum

1. „Centura solară”, statele din sudul şi sud-vestul S.U.A.

avea o misiune.

Întinse mîna spre cutia verde de metal. Nicio-dată nu se afla departe de mîna lui. Scrisorile erau tocite pe îndoituri, cu marginile destrămate. Le cunoștea pe de rost, toate cele douăzeci și șapte de scrisori. Însă îi făcea plăcere să privească rotocoalele și buclele caligrafiei ei feminine. Alese una, și nu la întîmplare.

...pui și tu capăt prieteniei cu Smooch. Pare genul de om pe care îl detest. Se crede darul lui Dumnezeu pentru femei, nu? Chiar dacă tu spui că e chipeș de mama focului, știu că nu mi-ar plăcea...

Trevor împături scrisoarea cu grijă și o puse la loc în plic. Mult timp, nu adormi.

Era frumoasă.

O văzuse de multe ori în ultimele săptămîni. Niciodată, însă, de la o asemenea apropiere. Niciodată pentru atît de mult timp. Era un lux s-o poată studia.

Nici într-o mie de ani nu i-ar fi putut descrie culoarea părului. „Blond” nu era de ajuns, datorită acelor șuvițe arămii care-l vîrstau. Dar nu era nici roșcată. „Blond ca fraga” indica o dulcegărie

vecină cu insipidul. Iar Kyla Stroud nu avea nimic insipid. Radia energie și lumină ca o rază de soare.

Părul acela de nedescris era strâns într-o coadă de cal sport. Avea vîrfurile cîrlionțate, la fel ca şuvițele care scăpaseră din legătură, încadrîndu-i fața.

Și ce mai față! În formă de inimă. Cu bărbie fină. Sprîncene care se arcuiau deasupra ochilor depărtați. O frunte netedă, înaltă, inteligentă. Un ten care-l făcea să-i lase gura apă de dorința de a-l gusta. Obraji colorați naural în nuanța piersicilor coapte.

Purta o pereche de pantaloni lejeri bej, o bluză de bumbac dungată, cu mînecele suflecate pînă la coate, și un cardigan legat în jurul gîtului. Silueta îi era subțire și elegantă. Perfect proporționată.

Era... da... perfectă.

Îi plăcea felul cum vorbea cu copilul, ca și cum acesta ar fi înțeles fiecare cuvînt pe care i-l spunea. Și poate că așa era, fiindcă, atunci cînd zîmbea, picul cel robust făcea la fel. Păreau nepăsători față de ropotele zgomotoase ale pașilor din complex, indiferenți la mulțimea de simbătă după-amiază care lua cu asalt magazinele și tonetele cu mîncare.

Cu ocazia uneia dintre acele concesii cumpărase cornetul de înghețată. Cu o agilitate mi-

raculoasă, ținuse cornetul într-o mână, pe cînd împingea căruciorul copilului prin mulțime, spre o bancă. Îl ajutase pe băiețel, deși nu avea nevoie de prea multă încurajare ca să se dea jos.

Acum, stăteau pe bancă, iar copilul distrugea cornetul de înghețată, în timp ce mama lui, alternativ, rîdea amuzată și-l certa că se murdărea ca un purceluș. Mîna ei dreaptă dirija cornetul, în timp ce cu stînga manevra agil un șervețel.

Cînd înghețata și șervețelul fură mutilate amîndouă sub forma unor cocoloașe fleșcăite, îi vorbi severă copilului, apoi plecă de pe bancă pentru a arunca resturile în cel mai apropiat coș de gunoi.

În clipa cînd mama lui se întoarse cu spatele, ținutul se lăsă să lunece de pe bancă și o luă la fugă pe pardoseala halei. Cît îl țineau piciorușele lui scurte și voinice, se repezi spre fîntîna scînteietoare care țîșnea spre plafonul de sticlă. În jurul fîntîinii se întindea un bazin adînc de vreo jumătate de metru.

Instinctiv, Trevor se desprinsese de peretele unde stătuse rezemat nepăsător cu un umăr, privindu-i. Riscă să-și ia ochii de la copil cîteva secunde, pentru a o vedea pe Kyla întorcîndu-se dinspre coșul de gunoi și observînd că băiatul fugise. Chiar de la acea distanță, îi descifră în expresie panica instantanee pe care n-o poate manifesta decît o mamă căreia i-a dispărut copilul.

Pe negîndite, Trevor începu să-și croiască drum prin mulțime, spre fîntînă. Băiatul tocmai se cățăra pe ghizdurile joase care o înconjurau, întinzînd mîna spre apa înpumată.

– O, Doamne, murmură Trevor, în timp ce împingea în lături un bărbat cu pipă. Lungi pasul și se grăbi. Dar nu fu îndeajuns de rapid. Văzu copilul rostogolindu-se de pe margine, în apă.

Cîțiva trecători observară, însă Trevor ajunse primul la fîntînă. Își aruncă piciorul drept peste ghizd, păși în bazin, apucă băiatul de subsuori și-l culese din apă.

– Aaron!

Kyla se îmbulzea înnebunită prin mulțime.

Aaron, scuipînd apă, îl privi curios pe bărbatul care-l ținea în brațe. Cu vizibilă simpatie față de salvatorul său, băiatul zîmbi, dezvăluind două șiruri perfecte de dinți de lapte, și spuse ceva care-ar fi putut să însemne „apa“.

Plescăind, Trevor ieși din bazin. Privitorii se răsfirară în lături, făcîndu-i loc.

– A pățit ceva?

– Ce s-a întîmplat?

– Unde-i maică-sa?

– Nu-l supraveghea nimeni?

– Așa-s unii părinți, își lasă copiii de izbeliște.

– Scuzați-mă, scuzați-mă, zise Kyla, reușind să-și croiască drum cu coatele prin mulțimea de

gură-cască. Aaron, Aaron!

Își luă fiul din brațele lui Trevor și-l strînse la piept cu putere, neluîndu-i în seamă hainele ude.

– O, copilul meu. Ești bine? Ai speriat-o pe mami. O, Doamne!

În momentul cînd Aaron simți nefericirea mamei sale, aventura i se transformă în dramă. Buza de jos începu să-i tremure, ochii i se umplură de lacrimi și i se schimonosii toată fața. Căscînd larg gura, începu să plîngă.

– Îl doare ceva! S-a lovit? întrebă Kyla, înnebunită.

– Haideți, s-o luăm pe-aici. Vă rugăm, oameni buni, faceți-ne loc. N-are nimic, s-a speriat doar.

Kyla era vag conștientă de omul masiv de lîngă ea. Îi simți mîna între omoplați, împingînd-o prin mulțime spre o bancă mai ferită. Era atît de ocupată să-l examineze pe Aaron după posibile lovituri, încît bărbatul rămase neobservat pînă cînd Kyla se așeză pe bancă. Abia atunci, strîngîndu-l la piept pe Aaron care plîngea, ridică privirea spre el.

Dură mult pînă cînd ochii ei îi ajunseră la față, așa că prima impresie fu aceea de a fi foarte înalt. Nu era tocmai pregătită pentru mustața pe oală și cu atît mai puțin pentru banda neagră de pe ochiul stîng, iar micul țipăt i se opri tocmai la timp.

– Vă mulțumesc.

Bărbatul cel înalt se așeză lângă ea.

– Cred că n-are nimic. L-a speriat reacția dumneavoastră.

Kyla întoarse brusc capul, demonstrându-i că bărbia ei nu era numai fină. Putea fi și îndărătnică, atunci când era provocată. Când văzu că nu încerca s-o critice, zîmbi întristată:

– Cred că aveți dreptate. Am exagerat.

Plînsul lui Aaron începuse să se potolească. Îl îndepărtă de ea și-i șterse lacrimile de pe obraji rumeni și bucălați.

– M-ai speriat de moarte, Aaron Stroud, îl dojeni ea; apoi, privindu-l din nou pe bărbatul de alături: Era aici și, peste-o clipă, ia-l de unde nu-i.

Avea ochi căprui. Catifelati, de o culoare cafeiniu-închisă, în care Trevor simțea că se scufundă.

– S-a mișcat ca fulgerul.

Cînd Kyla își înclină capul, vizibil nedumerită, Trevor explică:

– Mă uitasem cum își mîncă înghețata.

– Aha...

Nu-i trecu prin minte să-l întrebe cu ce anume îi atrăseseră atenția de la bun început. Se întreba ce pățise la ochi. Mare păcat oă-l pierduse, pentru că acela care o privea era verde, de un verde profund, frumos, înconjurat de gene negre și țepoase.

O privea ca o flacără statornică de smarald.

Jenată că fusese surprinsă holb ndu-se,   i mută privirea. Atunci    observă blugii    cizmele ude.

– A i intrat    f ntin ?

Trevor r se, privindu-   picioarele. Avea pantalonii uzi de la genunchi    jos.    i răsuci piciorul pe c lc iul cizmei.

– Cred că da. Nu mai   in minte. Mă gîndeam la Aaron.

– De unde-i   ti i numele?

Inima lui Trevor făcu o tumb .

– Păi, v-am auzit strig ndu-l c nd a i alergat la el.

Kyla dădu din cap:

–   mi pare rău că v-a i udat.

– O să mă usuc.

– Dar cizmele astea par cam scumpe.

– Nu-s la fel de valoroase ca Aaron.

   ciupi pe băiat de sub bărbie. Aaron avea    gură m neca de la cardiganul mamei sale, morfolind-o. Mecanic, Kyla i-o luă      -o netezi la loc pe piept.

– Vai de mine! exclamă ea. Parcă pentru a sublinia ceea ce tocmai observase – că am ndoi era uzi-leoarcă – Aaron strănută.

– S nte i uzi, remarcă Trevor.

   privea pieptul într-un mod care o făcu pe Kyla să se simtă mai mult   fierb ntat  dec t înfrigurată. Sări    picioare.

– Vă mulțumesc încă o dată. La revedere.

Ținându-l pe Aaron în față ca pe un scut, o luă la fugă spre cea mai apropiată ieșire.

– Stați!

– De ce?

– N-ați uitat nimic?

– Ce?

– Una la mână, poșeta. Și căruciorul lui Aaron. Au rămas acolo, lângă taraba de înghețată.

Simțindu-se ca o neghioabă fără pereche, Kyla clătină din cap, cu un rîs tremurat:

– Sînt încă...

– Tulburată. Îmi dau seama. Dați-mi voie să vi le aduc.

– Ați făcut destul și-așa.

– Nici o problemă.

Se îndepărtă de ea înainte de a fi putut să mai protesteze. Pe furiș, Kyla își privi pieptul, ca să vadă dacă nu cumva se expunea indecent, și nu se simți decît puțin ușurată cînd constată că nu avea să fie arestată pentru exhibiționism.

În grabă, reveni cu privirea la silueta bărbatului care se îndepărta. Abia atunci îi observă șchiopătul. Era aproape invizibil, dar îi scotea clar în evidență partea stîngă. Probabil că suferise un accident îngrozitor, de-și pierduse ochiul și rămăsese parțial schilodit pe toată latura stîngă a trupului.

Însă nici chiar șchiopătatul nu-i stînjenea mișcările mlădioase. Pentru un om atît de robust, era grațios și avea pasul fluid al unui atlet. Și constituția. Umeri lați, șolduri înguste. Părul îi era negru ca noaptea, ondulat și destul de lung ca să-i acopere vîrfurile urechilor, înelîndu-se peste guler. Kyla observă că femeile pe lîngă care trecea întorceau capul după el. Nici una nu părea descumpănită de banda de pe ochi. Ba chiar, aceea contribuia la atracția lui, cam dezmățată și nu tocmai onorabilă.

Și, totuși, oricît era de masculin, păru indiferent cînd își agăță cureaua poșetei ei peste umăr și începu să împingă căruciorul înapoi prin complex, spre locul unde Kyla îl aștepta cu Aaron.

– Vă mulțumesc din nou, spuse ea, evitînd pumnul lui Aaron, care-i ținea cercelul. Întinse mîna după poșetă. Trevor trase cureaua în josul brațului său, apoi în susul brațului ei, și i-o potrivi pe umăr.

„Ce delicată e“, își spuse el.

„Ce înalt este“, își spuse ea.

Se aplecă și încercă să-l așeze pe Aaron în cărucior, dar copilul nici nu voia s-audă. Trupul său voinic deveni țeapăn ca o scîndură, împiedicînd-o să-i îndoaie picioarele cu forța. Începu să protesteze convins.

– E obosit, explică ea, jernată că băiatul se

comporta într-un mod atât de indisciplinat. Iarăși atrăgeau atenția, iar trecătorii nou-sosiți la fața locului priveau curioși copilul learcă, mama udă și bărbatul cu blugi umeziți.

– Ce-ar fi să-l duceți în brațe pe Aaron, iar eu să împing căruciorul pînă la mașină?

Kyla se îndreptă, ridicîndu-l și pe Aaron cu ea.

– Nu se poate. Și-așa v-ați deranjat destul.

Trevor zîmbi. Avea dinții foarte regulați și albi, sub mustața teribil de sexy.

– Nici un deranj.

– Păi... se codi ea.

Omul acela o năfășea pe Kyla. De ce, nu știa exact. Se comportase cu destulă curtoazie pentru a cîștiga o insignă de mic cercetaș. N-o privise insinuant. Cel mai probabil, credea că avea un soț care juca golf sau lucra acasă, în grădină.

Și, totuși, era conștientă că el era conștient de bluza ei udă și, cu toate că de fapt nu văzuse nimic, sugestia exista și o irita.

– Haideți. Să mergem pînă nu-l apucă pe Aaron mai rău decît ne-am putea descurca amîndoi.

Băiatul îi devenea tot mai greu în brațe cu fiecare secundă, iar irascibilitatea lui creștea. Se zbătea nemulțumit, căci fără îndoială se simțea la fel de incomod ca ea cu hainele ude.

– Bine, acceptă Kyla, dîndu-și la o parte o şuviță rebelă de păr, care se întîlнисе cu pumnul

repezit pe care ea încercase să-l evite. V-aș fi recunoscătoare.

– Pe-aici? Întrebă Trevor, arătând cu capul spre ieșire.

Păru stingherită.

– Nu, de fapt, am parcat de cealaltă parte a magazinului *Penney's*.

Ar fi putut-o întreba de ce, dacă parcase de cealaltă parte a magazinului *Penney's*, cu câteva minute în urmă pornise spre această ieșire de parcă ar fi mînat-o din urmă toți dracii, dar, ca un adevărat gentleman, nu spuse nimic și, după ce o așteptă să pornească înainte, împinse căruciorul gol spre magazinul universal din celălalt capăt al complexului.

– Mă numesc Trevor, à propos. Trevor Rule.

Ținîndu-și respirația, îi privi fața în așteptarea unor semne de recunoaștere și, cînd nu se ivi nici unul, își simți strîngerea de inimă începînd să se destindă.

– Eu sînt Kyla Stroud.

– Încîntat de cunoștință.

Își înclină capul spre Aaron, care se opri din plîns, acum, cînd se afla din nou în mișcare:

– Și Aaron, desigur.

„Toate zîmbetele de tipul ăsta ar trebui scoase în afara legii,” își spuse Kyla. Era riscant pentru populația feminină. Apelul lui depășea barierele

dintre generații. Văzu o gașcă de adolescente făcându-i ochi dulci fără ascunzișuri, când trecură pe-alături. Destule bunici întorceau capetele. Nu conta dacă o femeie era însoțită de un alt bărbat sau nu, toate îl remarcău pe Trevor Rule.

Nu era chipeș în sens clasic. Fața lui nu avea nimic frumos. Era brăzdată. Două riduri adânci i se întindeau de lângă nări, încadrându-i gura și mustața lată. Kyla se întrebă cum se putuseră grava atât de apăsător. Din cauza durerilor de la accidentul care-l handicapase? Nu putea fi mult mai bătrîn decît cei treizeci de ani ai ei abia trecuți. Nu mai bătrîn decît ar fi fost Richard.

Richard. Cu gîndul la el, iarăși o străpunse acel junghi familiar. Dacă ar fi fost în viață, acum l-ar fi avut alături. Nu i-ar fi trebuit ajutorul unui străin. Prima aniversare a morții lui tocmai trecuse.

Conform tuturor cărților asupra subiectului respectiv, aceea era o piatră de hotar și ar fi trebuit ca de-acum înainte să poată suporta mai ușor pierderea. Dar nu trecea nici o zi în care să nu se gîndească la Richard, de obicei în cîte un moment cînd se aștepta cel mai puțin. Ca de pildă acum. Și se bucura. Jurase să-și țină soțul viu, spre binele ei și al lui Aaron. Cultivarea zilnică a amintirii lui Richard îl făcea să rămînă o parte vitală din existența ei.

– Ce vîrstă are Aaron? întrebă Trevor pe neașteptate.

– Tocmai a trecut de un an și trei luni.

– E cam greu, nu-i așa? Nu mă prea pricep la copii.

– Da, e greu, răspunse Kyla rîzînd și mutîndu-și-l de pe un braț pe altul. Dar și tatăl lui era musculos.

– Era?

De ce dăduse acest prilej? Nu intenționase.

– A murit, spuse ea, fără să intre în detalii.

– Îmi pare rău.

Și nu mințea. Sau, poate...?

Trevor așteptase ziua aceea luni de-a rîndul. După ce ieșise din spital, măsurase timpul, așteptînd momentul potrivit. Era nerăbdător să-și înceapă afacerile, însă chiar și cu sforile trase neconținut de tatăl său, avusese de rezolvat un milion de detalii obositoare. Ceasurile pe care le petrecea închis în birouri i se păreau nesfîrșite unui om care avea de recuperat luni întregi din viață. Mai petrecuse și ore întregi dormind în aer liber, fără cămașă, pentru a se debarasa de paloarea bolnăvicioasă din spital.

În tot acel timp, își imaginase prima întîlnire cu Kyla de-o sută de ori, întrebîndu-se unde avea să se întîmple, cum urma să arate, ce-avea să spună el.

Nu fusese pregătit s-o întâlnească în ziua aceea. Și, totuși, se întâmplase! Trăia clipa cu ade-vărat. Și văzînd-o, nu putea spune, cu toată sin-ceritatea, dacă mai regreta că se culcase în patul lui Richard Stroud în noaptea aceea fatidică. Din pur egoism, se bucura enorm că era viu în acel moment.

– Mă tem că mai avem destul de mers, spuse Kyla ca o scuză, în timp ce Trevor îi deschidea ușa.

– Nu mă deranjează.

Parcarea era un bun indicator al mulțimii din hală. Șoferii care tocmai soseau se certau pentru locurile de parcare pe măsură ce acestea se eli-berau.

– Sînteți din zonă, domnule Rule? întrebă Kyla pe ton de conversație.

– Spuneți-mi Trevor. Nu, nu sînt. M-am mutat acum vreo lună.

– Ce te-a adus în Chandler?

„Tu.“

– Lăcomia.

Surprinsă de răspunsul lui, îl privi:

– Poftim?

O șuviță de păr îi căzuse peste buze. Inima lui rată o bătaie, gîndindu-se doar cum i-ar fi dat-o la o parte și i-ar fi sărutat buzele. Avea gura cea mai bună de sărutat pe care o văzuse în viața lui.

– Sînt constructor, răspunse el, o idee cam prea tare, după ce-și dresese glasul. Vreau să particip la extinderile care au loc pe-aici.

Poate ar fi fost mai bine să-și cumpere cîteva nopți cu o femeie, înainte de a o întîlni pe Kyla. Poate-ar fi trebuit să cultive vreo relație sportivă, bazată exclusiv pe sex. Poate greșise impunîndu-și abstenența.

– Aha, înțeleg. Ei bine, iată și mașina mea, arătă ea un microbuz bleu-pal.

– *Petal Pushers*? întrebă Trevor, citind inscripția de pe panoul lateral.

– Prietena mea și cu mine avem o florărie.

Ballard Parkway, 52-98. Știa exact unde era, culorile umbrarelor cu dungi de deasupra vitrinelor și orarul de funcționare.

– O florărie, deci? Sună interesant.

Așteptă pînă cînd Kyla îl legă pe Aaron în fotoliul mașinii, apoi o ajută să pună căruciorul pliant pe bancheta din spate.

– Nici nu știu cum să vă mulțumesc, domnule... Trevor. Ai fost extrem de amabil.

– Nu-mi mulțumi. Mi-a făcut plăcere. Totul, în afară de momentul cînd l-am văzut pe Aaron rostogolindu-se peste gărdulețul ăla, în apă.

Kyla se cutremură.

– Nici nu vreau să mă mai gîndesc.

Îl privi lung un moment. Nu părea să găsească

nici un mod elegant de a se despărți. Cum să-i spună „mulțumesc” și „la revedere” unui străin care salvase viața copilului ei?

– Ei, la revedere, se îndură ea, simțindu-se penibil și neavînd absolut nimic de făcut cu mîinile.

– La revedere.

Se așeză la volan și închise portiera. Trevor făcu un pas înapoi, o salută cu un gest și se îndepărtă. Kyla răsuci cheia. Mașina scoase un scrișnet nesuferit, dar motorul nu se ambală. Apăsă pe ambreiaj și mai încercă o dată. Vîr, vîrr, vîrrr. Nimic. Mașina nu pornea. Bombăni un cuvînt pe care maică-sa s-ar fi îngrozit să-l audă din gura fiicei sale. Sau, mai probabil, mama ei nici măcar nu cunoștea acel cuvînt.

– Probleme?

Trevor Rule vorbise prin fereastra de lîngă volan. Își proptise mîinile pe genunchii îndoiți.

Kyla coborî geamul.

– Nu vrea să pornească.

– După cum sună, s-a consumat bateria.

Încercă din nou, cu încăpățîinare, de mai multe ori. În cele din urmă, recunoscîndu-se înfrîntă, răsuci cheia la loc și se rezemă de spătar. Aaron se foia în scăunelul lui, dînd din toate cele patru membre, nemulțumit că era imobilizat. Se anunța o sîmbătă de pomină.

– Te pot ajuta? Întrebă Trevor, după un moment.

– Mă întorc în hală și-l sun pe tata. Va veni să ne ia și va trimite pe cineva să se ocupe de mașină.

– Am o idee mai bună. Ce-ar fi să vă duc pe amândoi acasă?

Se holbă la el fără un cuvânt, apoi își mută privirea. Un fior de frică o străbătu pe șira spinării. Nu-l cunoștea pe omul acela. Putea fi oricine. De unde știa dacă nu cumva el îi stricase mașina ca să nu pornească, apoi se împrietenise cu ea în complex și...

„Încetează, Kyla. E o nebunie. N-avea cum să pună el la cale căderea lui Aaron în fântină.” Și, totuși, avea atîta minte ca să nu se urce în mașina cuiva complet necunoscut, gata s-o ducă oriunde.

– Nu, mulțumesc, domnule Rule, mă descurc eu.

Refuzul sună mai brutal decît intenționase, dar nu-și putea permite să se arate delicată cu un posibil răpitor. Inversă procesul de secătuire a energiei prin care trecuse cu cîteva momente în urmă, descheind centura lui Aaron, scoțîndu-l din mașină, luîndu-și poșeta, ridicînd geamul și înclinînd portiera. Porni în direcția din care veniseră.

– Nu vreau să vă rețin, domnule Rule, spuse

ea, cînd Trevor i se alătură din mers.

– Nu mi-e greu deloc să vă duc oriunde e nevoie.

– Nu, mulțumesc.

– Ești sigură? Ar fi mult mai...

– Nu, mulțumesc!

– Din cauza drăciei ăsteia? Își azvîrli el degetul spre ochiul stîng. Știu că mă face de la sine suspect, dar jur că nu-s omul de care să ai motive să te temi.

Kyla se opri brusc, întorcîndu-se cu fața spre el. *O, Doamne*. Acum probabil credea că avea o prejudecată împotriva cetățenilor handicapați.

– Nu mă tem de dumneata.

Tensiunea de pe chipul lui fu înlocuită treptat de un zîmbet cuceritor.

– Ei, ar trebui să te temi. În zilele noastre, nu mai poți avea încredere în străini.

Riseră încet amîndoi. Fără să-i pese că blocau circulația, Trevor se apropie de ea, privind-o cu sinceritate.

– Nu încerc decît să te ajut, oferindu-ți un drum cu mașina.

Se simțea ca o idioată. Nici un bărbat gata să-și distrugă o pereche de cizme de patru sute de dolari ca să pescuiască un băiețel dintr-o fîntînă n-ar fi avut înclinația de a răpi, ucide sau maltrata.

- În regulă, consimți ea încet.
- Perfect.

Șoferul care aștepta să iasă din spațiul de parcare ajunsese la capătul răbdării și claxonă. Porniră.

- Unde ți-e mașina?

Trevor indică direcția cu o mișcare din bărbie.

- Cam la un pogon jumătate de-aici, rîse el.

Ce-ar fi să-l duc eu pe Aaron?

Doar cu o undă de nehotărîre, Kyla îi dădu copilul. Aaron își propti pe obrazul lui palma dolo-fană. Nu părea să se teamă deloc de bărbatul înalt, brunet și chipeș, cu banda peste ochi, cu farmecul unui prezentator de medicamente și un zîmbet care ar fi putut păgubi grav pînă și aisber-gurile.

Capitolul 3

Își ceru scuze pentru camionetă.

– Nu știam c-am să te duc în după-amiaza asta acasă cu mașina, altfel lăsam camioneta acasă și o luam pe cealaltă.

Descuie și-i deschise portiera cu mîna dreaptă, în timp ce pe Aaron continua să-l țină pe brațul stîng. De îndată ce Kyla se așeză în cabina camionetei, îi depuse copilul în poală.

Brațul lui Trevor i se frecă de sîni. Se prefăcu a nu observa. Și el la fel. Bine măcar că închisese repede portiera. Se comportară ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, dar Kyla știa că și el se gîndea la atingerea aceea fugară, la fel ca ea.

– S-a cam încălzit aici, remarcă el, în timp ce se așeza la volan și pornea motorul. A bătut-o

soarele în capotă.

– E plăcut. Sîntem încă umezi.

Mai bine își înghițea limba înainte să vorbească. Trevor îi privi pieptul, scurt, vinovat. Se bucură că Aaron o acoperea.

Se lăsă o tăcere stingheră, în timp ce Trevor conducea mașina prin parcajul aglomerat. O dată, o privi cu un zîmbet de scuză pentru întîrziere. Kyla surise și ea, întrebîndu-se dacă zîmbetul ei slab arăta cît se simțea de prost. De ce nu-i trecea prin minte nimic de spus?

Înscriind mașina pe rampa de ieșire, Trevor întoarse capul. Îl simți privind-o, dar se concentrase să mîngîie părul șaten și moale al lui Aaron.

De ce se uita așa la ea? Și poate ar fi trebuit să-l roage să deschidă instalația de aer condiționat. În camionetă devenea înăbușitor de cald. Sau poate îi creștea ei temperatura?

– Trebuie să te întreb ceva, spuse încet Trevor.

Inima îi tresări în piept.

Ești dispusă?

Ce facem cu copilul?

Folosești contraceptive?

La tine sau la mine?

Posibilitățile i se derulau prin minte. Se îngrozea să audă oricare din acele replici. Pînă atunci, fusese atît de amabil. Ar fi trebuit să-și dea seama

că n-avea să-i fie prea ușor. Nici un bărbat nu agață o femeie, urcînd-o în mașina lui și făcîndu-i favoruri, fără să aștepte ceva în schimb.

Rămînînd cu ochii ațintiți asupra vârtejului din creștetul lui Aaron, întrebă:

– Ce?

– Încotro?

Un rîs nervos de ușurare îi scăpă de pe buze, expirînd năvalnic.

– O, scuză-mă. La dreapta.

Trevor zîmbi dezarmant, începînd să urmeze îndrumările pe care Kyla i le dădea deja fără să se mai lase rugată. „Probabil mă crede fraieră rău“, își spuse ea. Nu era decît un bărbat drăguț care-o făcea pe bunul samaritean față de o văduvă cu un copil. Nimic mai mult.

Rolul i-ar fi venit mai bine dacă nu era atît de chipeș, atît de... masculin. Mîinile lui, de exemplu. Mari, puternice, bronzate. Cînd întinse mîna spre butonul radioului, văzu că avea unghiile tăiate scurt. Dosul mîinii și al degetelor îi era presărat cu fire de păr brun, albite de soare la vîrfuri.

Își mută piciorul drept de pe accelerator pe frînă. Kyla îi observă contracția suplă și întinderea mușchilor prelungi ai coapsei.

Și-i atrăgea atenția și poala lui.

– Ți-e cald?

– Cum?

– Cald?

Se înroșise la față. Măruntaiele îi luaseră foc. O surprinsese uitîndu-se la... acolo?

– Da, puțin.

Trevor potrivea termostatul, iar aerul răcoros începu să foșnească prin cabină. Din acel moment, însă, Kyla nu-și mai îndreptă ochii spre el.

Clif și Meg Powers locuiau în aceeași casă de cînd se născuse Kyla. Cînd o cumpăraseră, se afla într-un cartier modern al orașului. Dar expansiunea industrială a localității și importanța sa crescîndă ca alternativă a navetiștilor care locuiau la Dallas schimbaseră împrejurimile. Zona nu mai era la modă.

Casele, cîndva atrăgătoare și bine întreținute, aparțineau acum unor proprietari care nu se prea mîndreau cu ele. Ca niște matroane dolofane care se resemnaseră cu vîrsta mijlocie, casele arătau neîngrijite, cu curțile în paragină.

Singura excepție din cvartal era proprietatea familiei Powers. Veranda adîncă, în fața casei, era mărginită cu o balustradă albă de fier forjat, pe care Clif o revopsise cu efort în vara trecută. Tufișurile fuseseră tunse, pentru a face loc vegetației tinere. Florile străluceau proaspete în rondurile îngrijite.

Cînd camioneta lui Trevor intră pe stradă, un aspersor stropea viguros o jumătate a curții. Iarba

din cealaltă parte a aleii centrale care ducea spre verandă sclipea în lumina soarelui de după-amiază, fiind deja udată.

– Aici e, spuse Kyla, arătându-i casa.

Trevor apăsase deja pe frână. Știa unde locuia. În ultima lună, trecuse prin față destul de des ca să știe și în ce zile li se ridica gunoiul.

Kyla nu observase cât era de familiarizat cu cartierul, din simplul motiv că gema în sinea ei. Pe alee era parcată o mașină cunoscută. Babs. Ca și cum explicațiile față de părinții ei n-ar fi fost destul de dificile, acum mai trebuia s-o înfrunte și pe Babs, cu imaginația ei vie. Poate reușea doar să sară jos și să-i mulțumească lui Trevor, fără s-o mai lungească. Poate pleca înainte să-l vadă cineva.

N-avea ea norocul ăsta.

Nici nu opri Trevor bine mașina la bordură, când ușa se deschise și tatăl ei ieși. Privi curios camioneta, în timp ce se apleca să închidă robinetul, oprind aspersorul. Fu și mai curios, când îi recunoscu pe Kyla și pe Aaron așezați în cealaltă parte a cabinei.

– El e tatăl meu, spuse Kyla, în timp ce Clif Powers se apropia pe alee. Din motive pe care nu și le putea explica, se simțea nervoasă și intimidată.

Trevor deschise portiera.

– Salut, aruncă el cu un aer prietenos, în timp ce cobora din mașină. Am niște pasageri care spun că locuiesc aici.

Clif Powers părea buimăcit de uimire.

Kyla deschisese deja portiera, când Trevor ocoli pînă în dreptul ei.

– Mai bine dă-mi-l mie pe Aaron. Treapta e cam înaltă pentru tine.

Fără tragere de inimă, îl lăsă să-l ridice pe Aaron din poala ei.

Ca și cum ar fi făcut asta de ani de zile, Trevor îl apucă pe băiat pe sub fund, agățîndu-și-l la piept. Cu mîna liberă, o ajută pe Kyla să coboare. Rămase cu mîna sub cîțul ei, în timp ce ocoleau mașina spre Clif, care-i aștepta nedumerit.

– Bună, tată.

– Unde ți-e mașina? S-a întîmplat ceva?

– Nu, nu s-a întîmplat nimic, dar n-a fost chiar cea mai lipsită de peripeții plimbare pînă la complex din viața mea, răspunse ea abătută.

Se întreba cum își putea lua fiul din brațele lui Trevor fără să creeze o situație penibilă. Nu voia să riște o nouă atingere. Ceea ce era ridicol, fiindcă Trevor părea complet inofensiv.

– Ce se-ntîmplă aici? Clif? Kyla?

Vocea îi aparținea lui Meg Powers, care tocmai ieșea pe ușa cu plasă a verandei. Pe fața ei plăcută se citea o expresie de îngrijorare. O urma

Babs. Kyla nici nu voia să se gîndească la ceea ce indica privirea speculativă a prietenei sale.

Meg coborî în goană treptele și parcurse aleea la trap. Ochii i se mișcau între Kyla și străinul înalt, brunet, care îl ținea în brațe pe nepotul ei.

– Mamă, tată, vi-l prezint pe domnul Rule. Trevor Rule.

– Domnule, doamnă, răspunse Trevor politicoș, mutîndu-l pe Aaron în brațul stîng ca să dea mîna cu Clif Powers.

– Iar ea e prietena și partenera mea de afaceri, Babs Logan, adăugă Kyla.

– Bună ziua, domnișoară Logan.

Ochii lui Babs îl măsurară admirativ pe Trevor.

– Ura. Unde te-a găsit?

Babs nu știa ce-i aia tact. Nu știa nici cum să fie reținută. Dăduse pe gură exact lucrul la care se gîndeau soții Powers, dar nu aveau tupeul sau proasta creștere să întrebe.

– Ne-a cam găsit el pe noi, răspunse Kyla.

– Unde ți-e mașina? repetă Clif.

– Tot la complex.

– Cred că i s-a consumat bateria, domnule, interveni Trevor politicoș.

– Domnul Rule s-a oferit să ne aducă acasă.

– Ce cavalier, comentă Babs; ochii încă îi erau ocupați cu inspecția lui Trevor. Și doamna Rule ce părere are?

Kylei îi venea s-o omoare! La prima ocazie, urma s-o ucidă cu mâinile goale!

Trevor se mulțumi să zîmbească, în timp ce se apleca să-l depună pe Aaron jos. În mod normal, băiețelul ar fi luat-o la goană. Dar, de îndată ce picioarele sale luară contact cu trotuarul, începu să se smiorcăie. Mînuțele lui durdulii se agățară de pantalonii umezi ai lui Trevor. Aplecîndu-se din nou, acesta îl ridică iarăși în brațe, bătîndu-l la fund. Încîntat, Aaron se cuibări lîngă el.

– Îmi cer scuze, murmură Kyla, jenată că fiul ei se atașase de el atît de repede. Acum îl iau, ca să nu te încurce.

– Nu face nimic, o asigură Trevor, cu un surîs.

O clipă, cînd privirile li se întîlniră, avură senzația că erau singuri. Uitară un moment că aveau un public avid, de trei persoane.

– Hainele copilului sînt ude, îndrăzni să spună Meg.

– A, da, răspunse Kyla, smulgîndu-se din scurta transă. A căzut în fîntînă.

Soții Powers se alarmară pe dată. Babs nu făcu decît să devină și mai curioasă.

– Asta a fost înainte sau după ce s-a consumat bateria? Întrebă ea, amuzată.

– Înainte. Trevor a intrat după el și l-a scos. Nici o grijă, mamă, Aaron n-a pățit nimic. S-a udat doar.

- Cum s-a întâmplat?
- Îi dădeam o înghețată...

Kyla le povestește pe scurt succesiunea evenimentelor.

- ...Cînd m-am întors, Aaron dispăruse, dar în jurul fîntîinii se adunase mulțime. Domnul Rule stătea în bazin, cu Aaron în brațe, șiroind de apă.

- Ai sărit în fîntînă și l-ai scos pe Aaron? Îl întrebă Babs pe Trevor, arătînd cu capul spre docul pantalonilor, încă vizibil ud sub genunchi.

- Mda.

- Hmm, toarse, Babs, privind-o pe Kyla într-un mod complice care îi trezea un chef nebun să-i ardă o palmă.

Clif și Meg erau ocupați să-i mulțumească lui Trevor pentru intervenția sa rapidă și să-i laude amabilitatea față de Kyla și Aaron. Nici unul dintre ei nu observă conversația dintre cele două prietene:

- E o dulceată.
- Gura.
- Ai bluza udă.

Kyla își aplecă imediat capul, pentru a vedea că materialul umed al bluzei i se lipea într-adevăr de sîni, dezvăluindu-i conturul sutienului din dantelă.

• Ridică ochii la timp pentru a-l surprinde pe Trevor uitîndu-se la ea. Privirea lui o urmărise pe

a ei, în jos. Se repezi imediat înapoi, spre față. Toate acestea se întâmplară exact în timp ce Meg, care dezvoltase subiectul vitezei cu care un copil de un an poate dispărea din ochii adulților, băgându-se în cine știe ce belele, încheia cu cuvintele:

- Ce-ar fi să poftiți la o cafea, domnule Rule?
- Nul

Obrajii Kylei se înroșiră aprins, când își dădu seama că rostise cu voce tare cuvântul care-i trecuse prin minte. Își umezi buzele.

- Vreau să zic, și-așa l-am reținut prea mult pe domnul Rule.

Întinse mâinile spre Aaron și numai că nu-l smulse din brațele lui Trevor.

- Îți mulțumesc încă o dată. Mi-ai fost de mare ajutor și-ți sînt recunoscătoare că ne-ai adus pînă acasă.

„Și-acum, te rog, pleacă!” încheie ea în gînd.

- A fost plăcerea mea, îl apucă Trevor pe Aaron de bărbie. Pa, eroule. Încîntat de cunoștință, mai spuse, dînd din cap spre ceilalți.

Și, unduindu-și șoldurile suplă într-un pas vioi, abia stîngenit de șchiopătatul piciorului, se răsuci și porni înapoi spre camionetă. Cu un ultim semn de salut, demară.

Jenată, Kyla se întoarse spre părinții ei și Babs, care o priveau întrebători.

- Trebuie să-l schimb pe Aaron de hainele

astea ude.

Se strecură pe lângă ei, dar cei trei o luară la fugă după ea, înconjurînd-o tocmai cînd ajunse în antreul larg și spațios.

– Spune-ne! îi ceru Babs.

Era cea mai bună prietenă a Kylei, încă din școala primară. Mama ei murise cînd erau în gimnaziu. De-atunci, tatăl ei lucrase adeseori în două schimburi, la fabrica din Dallas. Prin anii de școală secundară, Babs petrecuse la fel de mult timp sub acoperișul familiei Powers ca și la ea acasă. Se simțea ca o membră a familiei, iar ei o considerau la fel.

– Ce să vă spun?

– Despre el! Cum se prezintă?

– Nicicum.

Kyla porni spre bucătărie, ostentativ, pentru a-i da lui Aaron un pahar de suc. Îl puse în scăunelul lui înalt și deschise frigiderul. Părinții ei și Babs o înghesuiră imediat.

– Chiar a sărit în fîntînă ca să-l salveze pe Aaron? Întrebă Meg, dîndu-se la o parte numai cînd Kyla întinse mîna pe lângă ea să ia un pahar.

– Nu mai vorbi ca de cine știe ce act de eroism, mamă. Nu s-a aruncat într-un bazin plin de rechini. E o fîntînă mică, iar Aaron nu apucase să stea în apă mai mult de cîteva secunde.

Nu-i venea să creadă că acum lua atît de ușor

incidentul. Cu doar o oră în urmă, se gândise că Aaron s-ar fi putut îneca, dacă nu interveneau reflexele rapide ale lui Trevor Rule.

– Dar mașina? se amestecă și tatăl ei. De mașină cum a știut?

– Păi, am... m-a condus pînă afară.

– Tocmai pînă la mașină?

– Da. Fiindcă Aaron plîngea, iar eu eram încă tulburată.

– S-a oferit el? întrebă Babs.

– Da, replică printre dinți Kyla.

– Hmm.

– Încetezi odată cu *hmm*-urile astea? Nu pui un diagnostic aici. Și vreau să-ncetați, toți trei, să vă mai uitați la mine de parcă aș fi devenit un subiect de bîrfă succulentă. E și el un bărbat, e bine? O persoană de sex masculin care a avut destul bun simț ca să ne dea o mîină de ajutor. Cîstit, adăugă ea exasperată, vă purtați ca niște mițe flămînde care l-au încolțit pe ultimul șoarece din oraș.

– Nu era nevoie să te aducă pînă acasă, sublinie Meg.

– Era amabil.

– E șchiop. Mă-ntreb ce i s-o fi întîmplat, medită Clif.

– Nu vă privește. N-o să-l mai vedem. Și, tată, mai bine cheamă pe cineva de la garaj să se

ocupe de mașina mea. Ai nevoie de ajutor la cină, mamă?

Îi recunoșteau tonul. Era cel repezit și sacadat pe care începuse să-l folosească în urmă cu câteva luni, ca să le dea de știre că ieșise oficial din doliul după Richard. Cu inflexiunile acelea bruște, le indicase că nu mai era nevoie să umble în jurul ei ca și cum ar fi călcat pe ouă, sau să vorbească în șoaptă, ca la o înmormîntare. Declara clar că nu mai înghițea nici o cocoloșire. După acel ton, știau cînd să bată în retragere, iar acum era un asemenea moment.

– Nu, dragă, mulțumesc, îi refuză Meg oferta. Du-l pe Aaron sus și schimbă-l. Nu mîncăm decît sandvișuri și mă descurc. Rămîi, Babs?

– În seara asta nu, mulțumesc. Am o șustă.

Kyla ieși din bucătărie, ducîndu-l pe Aaron la etaj. Babs o urmă.

– Credeam că ai o șustă, spuse arțăgoasă Kyla, în timp ce-l ducea pe Aaron în dormitorul de oaspeți unde îi amenajaseră camera.

– Mai am timp.

– Vreun cunoscut? Sau e unul nou?

– Nu ține, Ky, replică Babs, trîntindu-se în balansoar și încrucișîndu-și picioarele ca indienii.

– Ce nu ține? întrebă Kyla nonșalantă, în timp ce descheia bretelele lui Aaron și-i dădea jos pan-

talonașii.

– Încercarea de a evita subiectul uriașului tău înalt, oacheș și mișto.

– Nu-i... al *meu*.

– Ce crezi, e căsătorit?

– De unde vrei să știi? Și-n plus, ce contează?

– Adică ai fi în stare să te încurci cu un bărbat înșurat?

– Babs! exclamă Kyla, răsucindu-se pe călcâie. Nu mă „încurc” cu nimeni. S-a oferit să ne-aducă acasă, pentru numele lui Dumnezeu! Cum a mers azi la florărie?

– Între bine și potrivit. Nu cred că-i înșurat, continuă Babs, încăpățînată. Nu purta verighetă.

– Asta nu-nseamnă nimic.

– Știu. Dar nu *arăta* a înșurat, știi?

– Nu. Nu știu. Nu m-am uitat la el prea atentă.

– Ei bine, eu *da*. Cît e el de-nalt de șase picioare și trei sau nu știu cîte degete¹. Și à propos de picioare, ai observat cum i se umflau blugii ăia între ele?

– Termină!

Babs atinsese un punct sensibil, iar Kyla rămase întoarsă cu spatele spre ea, nedorind ca prietena ei să-i vadă petele de pe obraji care o

1. Aprox. 1,90 m.

dădeau de gol.

- Ești groaznică.
- Ce părere ți-a făcut banda de pe ochi?
- Nici o părere.

Babs se înfioră.

- Eu o găsesc înnebunitor de sexy. Cu mustața aia rea de-a binelea, arată ca un hoț de drumul mare sau cam așa ceva.

- Înnebunitor? Rău? Citești prea multe romane istorice de dragoste.

- Și ochiul ăla albastru.
- E verde.

În momentul când rosti cuvintele, știu că se compromisese. Sperînd că Babs îi omisese scăparea, privi prudentă peste umăr.

Surîsul lui Babs era angelic, dar în ochi i se citea un gînd pur diavolesc.

- Parcă spuseseși că nu te-ai uitat atentă la el, o sîcîi ea.

- Pleci odată acasă?

Kyla îl ridică pe Aaron, gol, în brațe.

- Îi fac lui Aaron o baie, fiindcă o să se culce imediat după cină. Tu, ai o șustă. Și...

Trase adînc aer în piept.

- Nu vreau să mai vorbesc despre domnul Rule. Nici măcar să mă mai gîndesc la el nu vreau.

- Pariez că el se gîndește la tine, replică Babs,

dezdoindu-și picioarele și ridicându-se, complet netulburată de ostilitatea Kylei.

– Nu fi ridicolă. De ce să mă învrednicească el pe mine cu un gând?

– Fiindcă părea al naibii de nehotărît să plece. Dacă nu te purtai de parc-ai fi stat pe ace, când mama ta l-a poftit la o cafea, pariez că accepta invitația, ca scuză să rămână. Și ți-a observat bluza udă, la fel ca mine.

– Ba n-a observat-o! strigă Kyla, indignată.

– Ba a observat-o. Pa.

Înainte ca Kyla să mai poată protesta, Babs pornise în jos pe scară. În timpul cinei, soții Powers se arătară la fel de curioși în legătură cu omul care-i „salvase” – cum părea Meg hotărîtă să spună – pe Kyla și pe Aaron. Întrebările lor nu erau la fel de explicite ca ale lui Babs, nici atât de orientate sexual, dar cu nimic mai puțin iscoditoare.

Când nu le mai putu suporta subtilele trageri de limbă, Kyla se ridică, spunând:

– Mai bine chemam un taxi. Nu știam că un singur om poate provoca atîta agitație. N-o să-l mai vedem niciodată. Noapte bună!

Îl duse pe Aaron la etaj și-l culcă. În dormitorul ei, încercă să citească, dar gândul îi revenea în-continuu la Trevor Rule.

– Nici nu-i de mirare, cînd toți au vorbit despre el cît a fost seara de lungă, bombăni ea, trîntind cartea. Și orice-ar zice Babs, nu se uita la bluza mea udă, stărui, în timp ce stingea lumina. Nu se uita! mai murmură pentru ultima oară, scoțîndu-și sutienul.

Gîndul că s-ar fi *putut* uita, însă, îi alungă mult timp somnul.

– Nu-mi vine să cred! exclamă Babs deodată, ridicîndu-se din poziția tolănită pe balansoarul din verandă, care începu să se legene haotic.

– Ce nu-ți vine să crezi? întrebă Kyla, căscînd.

Stătea întinsă într-unul din șezlongurile de pe verandă. Își ținea capul rezemat de spătar, cu ochii închiși. Era o după-amiază de duminică, în-sorită și caldă, și simțea o nepăsare leneșă, desfătătoare.

– E ei.

Kyla deschise un ochi și, cînd văzu la cine se referea Babs, i se deschise și celălalt, de la sine. Trevor Rule tocmai oprea mașina în fața casei ei.

– Ce ți-am zis eu? spuse Babs. A venit să mai arunce o privire.

– Dacă mai spui un singur lucru care să mă facă să mă simt prost, te omor, își amenință Kyla prietena.

Îi adresează un zîmbet vag lui Trevor, care venea pe alee, spre verandă.

– Salut.

– Salut, răspunseră cele două femei, în cor.

Trevor îi aruncă lui Babs o privire în treacăt, înainte de a-și opri ochii asupra Kylei. Se intimidă imediat, conștientă de pantalonii scurți și picioarele goale. Își azvîrlise sandalele și, dacă încerca să și le recupereze acum, ar fi atras și mai mult atenția asupra ținutei lejere și comode.

– Eram îngrijorat pentru mașină, dar văd că a ajuns cu bine acasă, indică Trevor microbuzul parcat pe alee.

– Da. A telefonat tata la garaj. S-a întâlnit cu mecanicul în parcare complexului și mi-au încărcat bateria. Mașina a pornit, dar probabil va trebui să-mi cumpăr o baterie nouă.

– Bună idee. Te-ai dus cu el?

– Nu.

– Atunci, cum a găsit-o în marea de mașini care erau ieri acolo?

Kyla rîse:

– Era singura cu *Petal Pushers* scris pe capotă.

Risul lui sonor reverberă ușor sub copertina verandei.

– Ei, mă bucur că ai primit-o înapoi fără probleme.

– Și eu.

Nervoasă, Kyla își dădu o șuviță de păr după ureche, întrebându-se dacă nu cumva părea coafată cu telul de bătut ouă.

Propria reacție nervoasă a lui Trevor față de încetarea conversației fu în a-și îndesa mâinile în buzunarele de la spate ale jeanșilor, întinzând și mai mult materialul peste șoldurile înguste. Kyla își dori să nu fi ținut minte ceea ce spusese Babs despre constituția lui. Nu uitase, însă, iar amintirea îi lăsa mintea larg deschisă unor speculații deloc cuviincioase.

Din partea ei, lui Babs îi venea s-o strângă de gît pentru că se purta ca o mironosiță. Luă problema în mâinile ei.

– Nu stai jos, Trevor? Vrei ceva de băut?

– Aă, nu, răspunse el, scoțindu-și grăbit mâinile din buzunare. De fapt, venisem cu speranța să-i invit pe Kyla și pe Aaron la o înghețată cu mine. Știi că-i place înghețata.

Kyla deschise gura să refuze, dar Babs se și repezi:

– Vai, ce păcat! Aaron tocmai își face siesta.

Apoi, ochii ei albaștri se dilatară, pradă unei

inspirații neașteptate.

– Dar ai putea merge *tu*, Kyla.

Fîstîcită, Kyla se bîlbîi:

– Eu, eu nu...

– V-am întrerupt din ceva? o privi Trevor întrebător pe Babs.

– A, nu-ți bate capul cu mine, rîse Babs. Nu locuiesc aici, dar nici nu-s o musafiră care trebuie întreținută. Kyla și cu mine sîntem prietene vechi. Păi, părinții ei practic m-au crescut. În după-amiaza asta, ne aranjăm bronzul. Vezi, în partea de-aici a acoperișului, chiar în fața dormitorului Kylei, putem face plajă în intimitate totală.

Și-i făcu cu ochiul, ștrengărește.

– Dacă înțelegi aluzia.

O înțelesese. Nu era prost. Iar cînd venea vorba să joace asemenea jocuri de cuvinte, o putea face chiar și pe nebunatică de Babs să pară o amatoare. Ce naiba, pe unele chiar el le inventase. Ar fi putut să se aplece, cuprinzîndu-le pe amîndouă într-un zîmbet sugestiv, pentru a trînti pe nerăsuflăte vreo duzină de calambururi istețe și insinuante pe tema nudismului. Zîmbetul de pe fața Kylei, însă, era atît de încordat, încît nu dezvoltă subiectul.

– Dar s-a făcut prea cald, continuă Babs. Așa că am intrat în casă, am făcut un duș și ne relaxăm și noi, aici la umbră. De fapt, eu eram gata

să adorm, așa că nu e nici un motiv pentru Kyla să nu meargă.

Trevor o privi, surzând:

- Ai vrea?

- Nu, eu...

- Kyla, cine-i... A, domnul Rule, interveni tatăl ei, de după ușa cu plasă. O deschise și ieși, în ciorapi, purtând peste pantaloni numai maioul său de modă veche.

- Bună ziua, domnule, îi dădu Trevor mîna, politicoasă. Sper că nu v-am trezit din somn.

- Nu, nu, minți Clif. Încă nu terminasem ziarul de duminică. Mă gîndeam să-l aduc aici, pe verandă.

- Trevor a venit s-o ia pe Kyla la o înghețată. Nu-i drăguț din partea lui? anunță Babs cu un zîmbet larg, ca și cum Congresul tocmai ar fi adoptat cine știe ce monumental proiect de lege.

- Sigur că da, fu Clif de acord.

- Dar cred că ar fi mai bine să nu merg, fiindcă Aaron...

- O să-i fie bine. El și mama ta mai dorm încă. Tocmai m-am uitat. Du-te. Ți-ar prinde bine să mai scapi puțin.

Kyla nu-și amintea cînd i se dăduse ultima oară voie să spună o frază pînă la capăt. Bucuroasă i-ar fi strîns de gît pe toți trei, pe tatăl ei pentru că era atât de tolerant, pe Babs Gură-de-

petice și pe Trevor Rule, primul care o pusesse în situația aceea de compromis.

– Bine, merg în casă să mă schimb, sări ea de pe scaun, pornind spre ușă.

– N-ai nevoie să te schimbi, trînti Babs cu autoritatea unui sergent la instrucție.

Știa ce-avea Kyla de gînd să facă. S-ar fi dus la etaj, l-ar fi trezit pe Aaron și ar fi folosit pretextul ca să nu plece.

Ei bine, n-avea să-i țină figura. Era văduvă, de acord. Dar era o văduvă tină, plină de viață, iar Babs era hotărîtă să ia măsuri pentru ca Kyla să nu se retragă și mai mult în carapacea ei.

Trevor Rule era primul bărbat destul de curajos ca să insiste, în ciuda răceii cu care-i răspundea Kyla. Indiferent că voia sau nu, Babs își pusese în cap să nu-l lase să se descurajeze, înghițind în sec și plecînd. Vocea i se îmblinzi, cînd întrebă:

– E nevoie să se schimbe, Trevor? N-o duci undeva unde ar trebui să fie elegantă, nu-i așa?

– Nu prea. Kyla?

Îi rostise numele pe un ton atît de convingător, încît nu mai putu găsi un mod politicos de a-l refuza.

– Cred că aș putea veni, spuse ea, trăgîndu-se nervoasă de tivul șortului. Dacă nu stăm prea mult.

Reveni la șezlong și se încălță cu sandalele.

După ce-i aruncă lui Babs o privire veninoasă, se ridică din nou în picioare.

– Cred că-s gata.

– Distracție plăcută, îi făcu Babs cu mîna, veselă.

Copleșită, Kyla se așeză pe fotoliul din față al mașinii. Își înfruntă imboldul de a-și ascunde fața cu mîna, cînd Trevor se sui și porni motorul. De cum dădură colțul străzii, spre mirarea ei, Trevor trase la bordură. Scoase motorul din viteză și, rezemîndu-și brațul drept pe spătarul fotoliului, se întoarse spre ea.

– Ascultă, știu că te-au făcut să te jenezi, dar nu vreau să fii. O.K.?

În colțurile gurii i se zărea începutul unui zîmbet. Kyla își feri capul, scoțînd un mic hohot de rîs.

– M-am simțit prost.

– Știu. Îmi pare rău.

– N-ai fost tu de vină. S-au purtat de parcă voiau să te prindă cu arcanul pînă nu fugeai.

– Deduc că n-ai prea avut relații, de la moartea soțului tău.

– N-am avut nici o relație. Și nici nu vreau să am.

Trevor primi vestea ca pe un croșeu-surpriză în bărbie. Se întoarse la loc, privind capota mașinii, prin parbriz. Pe de o parte, era încîntat să

afle că nu se mai întâlnise cu alți bărbați. Pe de altă, Kyla trasa niște reguli de bază, din capul locului, și nu părea deloc dornică să le modifice. Dar era în mașina lui, nu? Până aici tot ajunsese, la urma urmei.

Kyla se gîndea că, poate, fusese de o brutalitate vecină cu grosolănia, și tocmai se pregătea să-și ceară scuze, cînd Trevor întoarse iarăși capul, întrebînd:

– Nici măcar la o înghețată?

Îi luă rîsul spontan drept consimțămînt și angajă din nou mașina în viteză.

– În plus, înghețata e cam ca băutura.

– Cum adică?

– N-are nici un haz s-o consumi singur.

Străbăteau străzile din Chandler, care ar fi trebuit să-i fie familiare Kylei, însă lui îi păreau mai cunoscute decît ei.

– Am cumpărat suprafața asta de teren.

– Aici era poșta, înainte de a se muta în noul centru comercial.

– Am auzit. Oricum, construiesc în spațiul ăsta un mic complex administrativ. Foarte frumos. Va avea o curte interioară cu plante și fîntîni arteziene. Sper că-i va atrage pe intelectuali – medici, avocați... știi tu.

Trecînd pe lîngă o altă proprietate, continuă:

– Am licitat și pentru terenul ăsta, dar nu cred

că-l obțin. Acolo va fi un nou supermarket.

– Dar e o pășune pentru vaci!

Trevor rîse:

– Așteaptă un an. Înțeleg că va fi și o sală de cinema.

Părea să dețină informații confidențiale despre ceea ce se întîmpla într-un oraș unde parcă trăise toată viața. Ba, mai mult, părea să fie unul dintre sforarii care manipulau totul.

– Poate că Babs și cu mine ar trebui să ne gîndim la o mutare cu *Petal Pushers* într-un local nou.

– Nu e nevoie, stați foarte bine acolo.

Îl privi repede:

– De unde știi unde stăm?

– Am trecut azi prin fața florăriei, înainte de a veni să te iau, răspunse el nepăsător, după o scurtă pauză. Eram curios să văd cum arată un magazin numit *Petal Pushers*. De cînd ați început activitatea?

– De aproape un an. La șase luni după moartea lui Richard... soțul meu.

Începu să frămînte încet marginea șortului între degete.

– Oricum, cînd Babs și cu mine eram mici, ne-a plăcut mult filmul *My Fair Lady* și spuneam mereu că aveam să lucrăm într-o florărie, așa cum dorea Eliza Doolittle. Așa că, atunci cînd m-am

pomenit în aer, Babs a început să mă bată la cap. În perioada aia, era nemulțumită cu ce lucra. Părinților mei li s-a părut o idee bună. Aveam nevoie să fac ceva cu viața mea și de o investiție pentru viitorul lui Aaron. Așa că... lungi ea cuvântul, ne-am pus la grămadă resursele și, ce să vezi, m-am pomenit coproprietară a unei florării.

– Și ți-a prins bine?

– Până acum, foarte bine. Celălalt florar din oraș are idei demodate și nici un pic de imaginație. Îl ajungem repede din urmă, declară ea, cu un zîmbet răutăcios, pentru care Trevor ar fi dat în acel moment luna de pe cer ca să-l guste. Fusesse conștient de fiecare cută pe care o plia în pantalonii scurți de bumbac, pe pielea netedă a coapsei, bronzată de soare, înmuiată de loțiune și cu parfum de flori.

Dar, spre suprema lui iritare, era nevoit să fie atent la volan. Ieșise de pe șoseaua principală, pe un drum încă neasfaltat. Era plin de hopuri.

– Știi vreo cofetărie cu înghețată pe care eu n-o cunosc? întrebă Kyla.

Trevor zîmbi larg, făcîndu-i cu ochiul:

– Poate că te duc doar în pădure.

Surîsul ei șovăi, făcîndu-l să rîdă. Întinse mîna și o bătu pe genunchi.

– Calmează-te.

„Îi ating genunchiul. Pielea mea pe a ei. Dum-

nezeule! Dar nu forța norocul. Ia-ți mîna înapoi. Acum, Rule, imediat."

– Construiesc o casă la nimereală. Unii dintre timplari lucrează și azi, ca să cîștige suplimentar, și vreau să mă asigur că am pe ce le da banii. Te deranjează dacă ne oprim cîteva minute?

Nu, n-o deranja. Dar, să se „calmeze"? Imposibil. Mai ales cînd încă îi mai putea simți urma mîinii arzîndu-i pielea genunchiului gol.

Capitolul 4

Drumul șerpuia printr-o pădure de brazi, stejari și pecani. În capătul său se înălța o casă în lucru. Încă din acel stadiu de construcție, Kyla își putu da seama că structura avea să fie modernă și impresionantă. Terenul cobora în pantă prin pădure, spre un pîrîu.

– E minunat, Trevor! exclamă ea, fără a observa, măcar, cît de ușor îi venise pe buze numele lui.

El, însă, remarcă și-i surîse, în timp ce oprea mașina.

- Îți place?
- Proprietatea e superbă.
- Haide, să-ți arăt locurile.
- Nu cred c-ar fi bine să cobor.

Era stingherită de ținuta ei sumară și de curiozitatea muncitorilor, care, fără excepție, își întrerupseseră lucrul în momentul când mașina intrase în lumină.

– Aici, eu sînt șeful, răspunse Trevor, deschizînd portiera. Dacă spun să cobori, cobori.

Soarele își așternu razele calde peste picioarele ei dezgolite. I le mîngîie o briză caldă. Dar nu era nici pe departe atît de conștientă de elementele naturii, ca de privirile ce se îndreptau spre ea, în timp ce Trevor o îmboldea înainte peste terenul accidentat și printre grămezile de materiale de construcție din jurul casei. Își croiră drum cu grijă. După o privire încruntată din partea lui Trevor, activitățile de construcție se reluară. Ciocanele începură să bocăne. Un fierăstrău electric bîzîia. Un burghiu sfîrîia.

– Atenție la cuie, o preveni el.

O cuprinsese cu o mîină de cot. Pe cealaltă i-o pusese în josul spatelui. După ce trecură de majoritatea obstacolelor, își retrase mîinile, cu regret.

– Aici va fi ușa din față. Mă gîndeam la un geam cu încrustații.

– Ce frumos!

– Vei păși într-un antreu cu plafon înalt. Și luminator.

– Îmi plac luminatoarele.

– Zău?

O citise într-una din scrisorile ei.

...și am intrat. Era exact genul de case la care am visat dintotdeauna. Modernă. Înconjurată de copaci și cu un luminator.

– Am văzut odată o casă ca asta și mi-a plăcut mult.

– Fii atentă pe unde calci.

Luînd-o de mînă, cavaleriește, Trevor o conduse la nivelul următor.

– Aici e *living room*-ul. Deloc încorsetat. Un șemineu pe peretele de-acolo. Sufrageria e pe aici. Bucătăria, într-acolo.

Îi arată planul nivelului, iar Kyla încercă să-și imagineze cum avea să arate după ridicarea pereților. Concentrarea îi alunga din minte gîndul la cît de mică își simțea mîna într-a lui.

– Poți intra pe-aici?

– Sigur, spuse ea, recunoscătoare că avea ocazia să-și retragă mîna.

Dar nu prea reuși, Trevor continuînd să i-o țină strîns, în timp ce se strecurau printr-un labirint de prefabricate.

– Țsta e dormitorul mare. Desigur, nu peste mult nu vei mai putea să intri prin pereți. Va trebui să folosești holurile.

– Mi se pare c-ar fi păcat să-l închizi.

Camerele erau atît de spațioase și de aerisite, încît aveai senzația că trăiai sub cerul liber.

– Exact la asta mă gîndeam și eu. Aproape toate holurile au cîte o fereastră cît peretele, ca să n-ai sentimentul ăla de clausturare.

Lumina soarelui intra pieziș printre grinzile de deasupra, care-i umbreau intermitent chipul. Razele îi descopereau fiecare șuviță iridiscentă din părul brun. Mustața neagră i se întindea larg peste o buză, de jos atît de senzuală, încît se învecina cu bosumflarea.

Kyla își smulse mîna dintr-a lui, abia rezistînd impulsului de a și-o freca de cealaltă. Oricît de dezinvoltă părăuse atingerea, n-o găsea deloc în-tîmplătoare. Pur și simplu nu era posibil ca un bărbat cu chipul și trupul lui Trevor Rule să nu fie un distrugător de suflete. Își imagina prea bine un număr nelimitat de inimi femeiești atîrnîndu-i la centură ca niște trofee. Cu cît afla mai repede că nu participa și ea la cursă, cu atît mai bine.

– Acolo ce va fi? întrebă ea, luînd distanță.

– Alt șemineu.

– Glumești!

– Nu, de ce?

Întotdeauna își imaginase casa ei din vis cu un șemineu în dormitorul conjugal, dar ceva neclar o preveni să nu-i dezvăluie acest lucru lui Trevor.

– Nimic. Mi se pare minunat să ai aici un șemineu.

– Și romantic.

Își mută privirea.

– Probabil.

– Domnu' Rule?

Unul dintre tâmplari se apropiase, pînă în acel moment, însă, rămînînd neobservat.

– Scuzați, da' cît timp sînteți aici, pot să vă-n-treb ceva? În legătură cu ungherul ăla pentru micul dejun.

– Sigur. Venim imediat.

Porniră înapoi pe același drum, prin structura de rezistență a casei, pînă în zona bucătăriei.

– Aicea, în partea asta, ziceați că vreți o fereastră. Pe care perete să fie fereastra? Întrebă tâmplarul.

Încrucîșîndu-și brațele pe piept, Trevor se răsuci pe tocurile cizmelor, spre Kyla:

– Dacă tot pari să ai instinctul problemelor ăstora, tu pe care perete ai pune fereastra?

– Nu mă pricep la construcții.

– Îți cer doar o opinie.

– Păi, începu ea ezitant, să vedem. Acolo e sudul, nu? Și acolo, estul?

– Mhm, confirmă tâmplarul.

Kyla contemplă un moment topografia locurilor, după care spuse:

– De ce nu pe amîndouă?

În fața expresiilor lor nedumerite, se grăbi să adauge:

– Nu s-ar putea întâlni în colț? Poate să pui un acoperiș din alea oblice, făcute din sticlă? Atunci, ar da senzația că oamenii mănâncă afară, printre copaci.

Timplarul se scărpină în cap, gînditor.

– Am văzut și eu solarele alea din prefabricate. Socot c-ar putea să meargă.

Trevor, încîntat de soluție, îl băt看 pe spate:

– Mîine, consultă-te cu arhitectul și anunță-mă și pe mine. Îmi place ideea.

Și se întoarse spre Kyla:

– Mulțumesc!

Simți că i se înfierbîntau obrajii de mîndrie.

– Sînt sigură că arhitectul n-o să se prea bucure că mă bag în planurile lui.

– Arhitectul are pe cap grija de a mă bucura pe mine.

Ieșiră din nou în aer liber, pornind înapoi spre mașină.

– Cred că va fi o casă de-a dreptul spectaculoasă, spuse Kyla cu sinceritate. Mă întreb cine va locui în ea.

– Nu se știe niciodată. Poate că tu și Aaron.

La auzul surprinzătoarelor lui cuvinte, se împiedică de un sac cu mortar, aruncat. Brațul lui Trevor se repezi înainte, o cuprinse de mijloc și o strînse la piept înainte de a fi apucat să clipească măcar.

– Vezi cum umbli. Ai pățit ceva?

N-avea nimic, cu excepția unei bruște sufocări, a unei mîncărimi pe pielea expusă și a unui val de căldură ce i se încolăcea pe mijloc. Uitase cît de minunat era să fie ținută în brațe de un bărbat. Mirosurile asociate cu masculinitatea – săpun de bărbierit, colonie, transpirație – îi umplură tot capul. Simțise lipsa acelor mirosuri caracteristice. Trevor era dur, zvelt și puternic. Respirația lui caldă îi mîngîie obrazul, cînd se aplecă spre ea plin de solitudine.

– Mi-e b-bine, bîigui ea, desprinzîndu-se.

– Sigur?

– Da. Sînt o împiedicată, atîta tot.

I se desfăcuse o baretă a sandalei. Se aplecă să și-o potrivească și, în acel moment, unul dintre muncitori fluieră. Kyla sări înapoi, răsucind brusc capul. Cu toții stăteau aplecați sînguincioși asupra lucrului. Toți arătau prea inocenți ca să nu fie vinovați.

Ridică privirea spre Trevor, care zîmbi spășit și spuse, ridicînd din umeri:

– Deci, au niște gusturi excelente. Mergem?

Categoric, abia aștepta să plece de-acolo. Venise în acea plimbare ca să-i potolească pe Babs și pe tatăl ei. N-ar fi trebuit să dureze mai mult de o jumătate de oră. Cît timp era necesar ca să meargă cu mașina la cofetărie și să cumpere

două înghețate?

Dar străbătuseră tot orașul ca să ajungă aici. N-avea ce să caute cu Trevor pe un șantier de construcții, oferindu-i păreri ei despre casa pe care o clădea. Unde-i stătuse capul?

– Mai bine du-mă acasă, spuse ea, de îndată ce mașina porni pe drumul cu hurducături. Aaron se va trezi curînd.

– Ți-am promis o înghețată.

– Nu contează.

– Pentru mine, da.

Și cu asta, gata, după cîte se părea. Cel puțin, dacă poziția rigidă în care își ținea maxilarele însemna ceva. În acel moment, Kyla întrezări un alt Trevor Rule. O fi fost el suficient de afabil ca să sară într-un bazin și să scoată un băiețel din apă. Putea fi destul de binevoitor ca să împingă un cărucior printr-o hală aglomerată, într-o după-amiază de sîmbătă. Poate că era atît de drăguț ca să conducă acasă, în siguranță, o femeie la ananghie. Dar mai avea și o trăsătură pur masculină. Acea simplă dominație bărbătească o cam intimida și o neliniștea vag pe femeia așezată lîngă el, în mașina cu aer condiționat.

Mașina reprezenta o altă contradicție. S-ar fi așteptat de la el să conducă un vehicul puternic, fioros, cu șasiu coborît pe roți, lucios și, probabil,

de import. Când colo, avea un turism american tipic, conservator, ca pentru familiile de categorie medie, în spate cu o banchetă largă, perfectă pentru scăunelul lui Aaron.

Doamne sfinte! De unde-i mai venise și ideea asta?

– Care e favorita ta?

Tresări, surprinsă de întrebarea neașteptată și de ultimul ei gând.

– Favorita mea ce?

– Înghețată. A mea e cea de ciocolată cu migdale.

– Și a mea!

Trevor zîmbi complice:

– Serios?

– Când e vorba de ciocolată cu migdale, sînt cum nu se poate mai serioasă.

În acea primă după-amiază de duminică a sezonului, cofetăria era plină de oameni. Trevor o instalează pe Kyla pe un taburet înalt, lângă fereastră, după care se așează răbdător la coadă. Ceruse o porție simplă; el îi aduse una dublă.

– În veci n-am s-o mănînc pe toată, spuse ea, lingînd de pe cornet înghețata păcătos de savuroasă.

– Dă-ți silința. Hai să mergem afară, la soare. Ți-e frig.

Instalația de aer condiționat din cofetărie fusese pornită la maximum, iar Kylei i se făcuse piele de găină pe picioarele și brațele goale. Nu știu dacă să fie impresionată de atenția lui, sau deconcertată că era atât de conștient de trupul ei ca să-i remarce înfrigurarea.

În timp ce ieșeau pe ușă, intră o familie de cinci membri. O fetiță de vreo șase ani întrebă:

– Tati, ce-i aia de pe ochiul lui nenea?

Încremenind o clipă, părinții se grăbiră să dirijeze copiii înăuntru, admonestându-i cu șoapte nervoase să nu se zgâiască.

– Îmi pare rău, mormăi Trevor.

Kyla nu-și găsea cuvintele. Era jenată pentru el și pentru părinți. Cu siguranță, nu-i învinuia pe copiii care erau curioși în mod firesc și nu urmăriseră să fie cruzi.

– Te deranjează să fii văzută cu mine?

Glasul lui se înăsprise defensiv.

– Nu, se repezi Kyla, întorcînd capul spre el.

– Știu că banda de pe ochi îi descurajează pe unii.

– Iar pe alții îi atrage.

O privi surprins. Kyla îi explică:

– Babs spune că te face să arăți ca un hoț la drumul mare.

Rîzînd, Trevor clătină din cap:

– Hoț la drumul mare, da?

Apoi, zîmbetul i se șterse.

– Unul care sperie copiii.

– Aaron nu s-a speriat, sublinie ea, încet.

– Nu, așa-i?

Tensiunea începuse să i se risipească.

– Îmi cer scuze că te-ai simțit prost pentru ce a spus fetița aia.

– Nu m-am simțit prost. Știu, numai, că asemenea situații pot fi penibile pentru tine.

– M-am obișnuit cu ele.

Își linse înghețata, apoi își trecu limba peste buza de sus, pe sub mustață. Kyla nu putu să nu se întrebe cum era la atingere. Mătăsoasă sau țepoasă?

– Uneori, chiar uit cum arăt în ochii altora. Ca azi. Mi-am pus un șort, apoi m-am răzgîndit și m-am îmbrăcat cu blugii ăștia.

– De ce?

Trevor rîse:

– Dacă găsești înfiorătoare drăcia asta, ar trebui să-mi vezi piciorul stîng. N-am vrut să te șochiez.

– Nu vorbi prostii. Poți purta șort în fața mea oricînd vrei.

Deveni gînditor, pe cînd o privea adînc în ochi.

– Am să țin minte, spuse cu glas scăzut, ațîțător.

La naiba! Ce credea, că făcuse vreo aluzie c-aveau să se mai vadă? Pentru a schimba subiectul, îl întrebă:

– Ai avut un accident?

– Oarecum.

Încă o eschivare. Era clar că discuția despre cauza infirmităților lui îl nemulțumea și închiseră subiectul. Kyla căută o nouă temă de discuție și nu găsi nimic. Ce aveau în comun, în afară de o oră agitată într-un complex comercial?

Trevor nu păru să observe lipsa subiectelor comune de conversație, în timp ce o conducea într-un pavilion cu dantelării de lemn, umbrit de soarele verii timpurii. Se așezară pe banca din jurul pereților și reîncepură să-și mănânce cornețele de înghețată.

– Ți-e mai bine? întrebă el după o lungă tăcere, arătînd cu capul spre brațul ei. Ți s-a netezit pielea.

– Mult mai bine.

Dacă mai făcea și acum piele de găină, ar fi fost pentru că piciorul lui stătea foarte aproape aproape de al ei, pe banchetă. Din cînd în cînd, simțea atingerea ușoară a docului pe coapsă.

– Ai altă pereche de cizme, remarcă ea.

Dinții îi scrîșniră pe cornetul de zahăr.

Trevor își privi picioarele, care erau într-adevăr

încălțate într-o altă pereche de cizme din piele de șopîrlă. După o viață întreagă trăită în Texas, Kyla știa că nu erau ieftine.

– N-am avut niciodată cizme de cowboy, pînă nu demult. Acum, sînt convins că s-ar putea să nu mai port niciodată altceva.

Cofetăria era situată într-un șir de magazine și buticuri. Creatorul centrului comercial, care, după cum îi spusese Trevor Kylei mai devreme, era unul dintre cei mai inteligenți din regiune, crease un decor gen parc în hala deschisă. Sălciile se aplecau spre un pîrîu artificial, mărginit cu pietre, parcă aducîndu-și omagiul păsărilor de apă care înotau pe valuri. Butoaie de whisky tăiate în jumătate debordau de flori desfăcute. Era un loc pastoral, bun ca să te-așezi pe iarbă, să te bălăcești în apă, să te plimbi de mîină cu un om deosebit.

Kyla observă că lîngă chioșc se oprise o altă pereche. Se vedea clar că acei doi tineri erau aît de absorbiți unul de altul, încît nu-i vedeau pe ea și pe Trevor așezați în umbra dinăuntru. Vorbind în șoaptă, el încercuindu-i talia cu brațele, ea ținîndu-l pe după ceafă, frecîndu-și jucăuș trupurile, aveau aerul universal al tuturor îndrăgostiților.

– Evident, n-ai copilărit în partea asta a țării.

Kyla își dresе vocea, stînjenită, întrebîndu-se

dacă Trevor văzuse cealaltă pereche. Când acesta întârzie să-i răspundă, își ridică privirea spre el. Se uita la cei doi tineri, printre stinghiile pavilionului.

Simțindu-i ochii îndreptați spre el, întoarse capul, vinovat.

– Ăă, nu. În Philadelphia. Am urmat școala în nord-est.

Mîna bărbatului mîngîia acum brațul fetei, de la cot pînă la umăr. Apoi, îi cuprinse larg ceafa.

– De-asta nu vorbești cu accent, comentă Kyla.

Tînărul o sărută ușor pe fată, ca un ciugulit fugar.

– Probabil.

Fata își lăsă capul pe spate și spuse ceva care-l făcu pe iubitul ei să rîdă încet.

– Ai familie?

Vocea Kylei era subțire și sufocată, de parcă gîtul ei ar fi fost cel gustat de acele flămînde buze bărbătești.

– Familie? repetă cu glas surd Trevor. A, familie. Da, pe tata. E avocat.

Gura bărbatului dădu la o parte gulerul femeii, pentru a dispărea între faldurile materialului. Instinctiv, Trevor își atinse mustața cu vîrfurile limbii.

– Atîta tot? Numai pe tatăl tău?

Fata scoase un sunet ușor și-și puse o mînă

pe pieptul bărbatului. Degetul ei mare îl mângâie languros în vecinătatea sfîrcului.

Foindu-se pe bancă, Trevor tuși.

– Atît. Mama a murit acum cîțiva ani. N-am frați, nici surori.

Îndrăgostiții se sărutară. Pasional, de data asta. Capetele se înclinau. Limbile se mângâiau. Brațele și picioarele se mișcau simultan, pentru a-și apropia și mai mult cele două trupuri jinduitoare. Coapsele se potrivoră spre a se întrepătrunde cît mai strîns. Gemete de plăcere și murmure de excitație fură purtate de vîntul capricios care dansa prin pavilion și în jurul acestuia.

Coapsa musculoasă, care acum o apăsa puternic pe-a Kylei, pe banchetă, tresări, întărindu-se.

– Linge-o.

La auzul comenzii scrișnite, ochii Kylei se ridicară scurt, spre a găsi o privire verde feroce.

– Ce?

– Linge-o. Repede. Pînă nu picură.

Cu buzele despărțite, cu ochii sticloși, se holbă la el mută.

– Înghețata.

Acest cuvînt o deșteptă și sări imediat înapoi.

– Oh!

Înghețata topită i se prelingea pe degete.

Trevor se ridică brusc, cu o expresie chinuită

pe față.

– Ai terminat-o?

Își privi resturile cornetului, pentru a constata cu uimire că îl storcise complet în pumn. Ca și cum ar fi fost surprinsă strângînd în mînă arma unei crime, aruncă efectiv spre el:

– Da, am terminat.

Oricît de tare și-o impunea rațional, inima ei nu voia să-și încetinească bătăile. Gura i se uscaseră. Doamne, ce n-ar fi dat să poată trage adînc aer în piept. Oxigen, de asta avea nevoie ca să-și alunge amețeala care o lovise prima oară în momentul cînd Trevor menționase posibilitatea ca ea și Aaron să locuiască în casa construită de el.

Trevor duse resturile la coșul de gunoi de lîngă intrarea în chioșc. Kyla se ridică în picioare, deși îi tremurau genunchii, și-l urmă. Fu năucit să vadă cît de frumoasă arăta, încadrată în intrarea pavilionului.

Razele soarelui îi mîngîiau părul, înflăcărîndu-l, involburat, în jurul feței. Buzele ei roșii erau întredeschise și umede. Miji ochii în soare, iar genele lungi, arcuite, se strînseră în jurul irișilor căprui, catifelaji.

– Trevor? S-a-ntîmplat ceva?

– Nu, răspunse el răgușit. Mă gîndeam doar cum faci plajă pe acoperiș.

Roșeața, fierbinte și vie, se înalță din maioul Kylei, răspîndindu-i-se pe gît și obraji. Nu spuse nimic. Chipul lui, însă, părea să-i fi magnetizat ochii. Nu-și putea muta privirea.

– Cred că merită spectacolul.

Kyla înghiți în sec.

– Da. Babs are o siluetă trăsnet.

Trevor așteaptă un interval interminabil de timp, înainte de a spune încet:

– Nu la Babs mă gîndeam.

Cînd oprirea în fața casei, Kyla știa că de la fiecare fereastră îi privea cîte o pereche de ochi. Își dorea să se fi putut repezi din mașină pînă la ușa din față, dar știa că un gentleman ca Trevor n-ar fi permis așa ceva. Ocoli pînă în dreptul ei și-i deschise portiera, oferindu-i mîna cînd coborî. Se prefăcu a nu i-o observa. Nu mai putea îndura să-l atingă.

Pe verandă, se întoarse cu fața spre el, stîngace. Nu-i putuse înfrunta privirea, de cînd menționase felul cum arăta ea făcînd plajă.

– Îți mulțumesc, Trevor. M-am simțit foarte plăcut.

„Cît de insipidă ești în stare să fii, Kyla? Probabil că abia așteaptă să plece,” continuă, în sinea ei.

„A trebuit să-mi pierd controlul și să trîntesc perla aia cu plaja. Probabil că am distrus totul,” își spunea el.

– Și eu.

Dintr-o dată, simți că cizmele cele noi îl strîngeau prea tare și se foi de pe un picior pe altul.

– Deci, la revedere, Kyla.

– La revedere.

Se răsuci spre ușa din față și aproape se ciocni cu mama ei, care se împiedicase la rîndu-i, în graba de a ieși pe verandă.

– O, Doamnel exclamă Meg, încurcată. Domnule Rule, ce plăcere să vă revăd.

Surprinderea ei de a-i vedea împreună era la fel de falsă ca o hîrtie de trei dolari. Trevor o știa, iar Kyla știa că el o știa, și îi venea să se ascundă într-o groapă adîncă și să nu mai iasă niciodată la suprafață.

– Bună ziua, doamnă Powers, salută el.

– Tocmai am făcut niște sandvișuri și limonadă. Ne gîndeam să mîncăm în curtea din spate, pe masa de picnic. Nu poftiți și dumneavoastră?

Tentat, Trevor aruncă o privire spre Kyla. Zîmbetul ei era crispat. Nu, mai bine nu, își spuse.

Forțase cam cît se putea de mult, pentru o singură zi. Dacă n-ar fi spus ceea ce spusese despre plajă... Dar o făcuse. Ei bine, lua-l-ar dracu', îi venise s-o mănînce, cum stătea acolo în lumina soarelui, și trebuise să suporte spectacolul ei mîncînd o afurisită de înghețată de parcă ar fi făcut un exercițiu erotic. Of, la naiba, se întîmplase și gata.

Detestînd necesitatea de a o face, refuză invitația lui Meg:

– Pare să fie excelent, dar mă așteaptă niște treburi.

Zîmbetul neliniștit al lui Meg se prăbuși.

– Ce păcat! Ei, atunci, altă dată.

– Aș fi încîntat.

Le surise amîndurora, după care porni cu pașii lui inegali pe trepte și pe alee, spre mașină. De cum dispăru, pe ușa năvăliră Babs și Clif.

– Ei, cum a fost? se repezi Babs. Te-a invitat la o ieșire?

– O să vă mai vedeți?

– Ți-a cerut permisiunea să-ți telefoneze?

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă enervată Kyla. Cît aș vrea să vă băgați mințile-n cap și să mă lăsați în pacer!

Trecu pe lîngă ei ca o furtună, intrînd în casă.

Dar pe cine se înfuriase? Pe Trevor? Pe părinții

ei bine intenționați? Pe Babs? Sau pe ea însăși?

Fiindcă, puțin de tot, îi părea rău că Trevor nu acceptase invitația mamei ei.

- Nu, nu, Aaron, repetă Kyla pentru a suta oară. Nu te-atinge de flori.

Se aflau în camera din spate a florăriei *Petal Pushers*. Meg, care stătea cu copilul în timp ce Kyla lucra, avusese oră la dentist. Clif nu se întorsese la timp de la niște comisioane de-ale lui, așa că soția sa îl adusese pe Aaron la florărie, spunând că n-avea să întârzie mult.

Kyla îl supraveghea, în timp ce calcula contabilitatea lunară. Când își împărțiseră munca la magazin, Babs se oferise să-l țină deschis și să se ocupe de clienți, dacă Kyla făcea toate comenzile, facturările și socotelile. Lui Babs îi erau dragi oamenii, dar era nepricepută la cifre. Munca de contabilitate o ajuta pe Kyla să-și păstreze un program flexibil, lucru esențial, din moment ce mai avea și un copil de crescut.

În timp ce introducea o nouă bandă în mașina de calculat, Kyla fu vag conștientă de clinchetul clopoțelului de la ușa din față. Nu-i dădu atenție,

pînă cînd Babs strigă:

– O-o, Kyla?

– Hmm? răspunse ea absentă, notînd suma adunării.

– Ai un client.

– Un cl...

Întrebarea îi pieri pe buze, cînd, prin ușa bantă care despărțea magazinul propriu-zis de birou, păși Trevor Rule.

– Salut.

Babs stătea în spatele lui, rînjind ca pisica din Cheshire.

– M-am gîndit că vrei să tratezi personal cu clientul ăsta.

Ochii Kylei o amenințară pe prietena ei cu anihilarea. Seara de duminică, fusese o tortură. Luaseră cina în curtea din spate, pe masa de picnic, sub copaci. Vopseaua veche a mesei era bășicată și cojită, căci stătea în curte de cînd o știa Kyla. Ea și Babs obișnuiau în copilărie s-o acopere cu pături și să se joace sub ea „de-a cortul”.

– N-ai de gînd să ne spui *nimic*? Întrebase Babs, cu gura plină de vestita fasole coaptă a lui Meg.

– Nu e nimic de spus. Și ați vrea să nu vă mai holbați toți trei la mine? N-o să-nceapă să-mi crească nasul, ca al lui Pinocchio.

– Poți minți și prin omisiune, intonă Babs. Nu cred că-i prea sportiv din partea ta să ne ții în ceață.

Kyla își lăsă furculița pe farfurie, o privi în timp ce număra rar pînă la zece, apoi înălță capul.

– În regulă. M-a dus în pădure, a parcat, mi-a smuls toate hainele de pe mine și am făcut un amor dement și pătimaș pe canapeaua din spate a mașinii. Eram ca două fiare sălbatice, consumați de frivolitate și poftă spontană.

Cînd termină relatarea, Kyla era singura care zîmbea.

– Nu-i deloc amuzant, replică Meg înțepată. Luni de zile ți-am tot spus că ești prea tînără și prea frumoasă ca să te rupi de viață. Te-am încurajat să reîncepi legăturile cu bărbații. Domnul Rule e primul de care n-ai fugit. Nu sîntem decît emoționați pentru tine.

Kyla oftă obosită.

– Asta vreau și eu să zic, mamă. N-aveți nici un motiv de emoție. Am avut un soț. Se numea Richard Stroud. Va rămîne soțul meu pînă la moarte. Niciodată n-am să mă mai îndrăgostesc, niciodată nu voi mai iubi pe nimeni în afară de Richard și nu caut nici un bărbat pe care să-l iubesc la fel.

– Iubire, iubire, iubire, strigă Babs exasperată.

Trebuie neapărat să bagi și *iubirea* la mijloc? De ce nu-ți faci și tu de cap, doar? Să te distrezi. N-ai nevoie să iubești un tip ca să te simți bine cu el.

– Poate n-oi avea tu nevoie, dar eu, da. Și știi al dracului de bine, Babs, că bărbații nu scot femeile la plimbare doar ca să-și facă „de cap”, fără a se aștepta ca ele să le sară-n pat ca răsplată. Iertați-mă, mamă, tată, le spuse ea, văzîndu-i că păleau, dar așa merge treaba în zilele noastre. Nu vreau să mai aud nici un cuvînt despre Trevor Rule sau despre oricare alt bărbat. Nu mă interesează nici unul. E clar?

Îi respectaseră cererea, schimbînd tema discuției, deși Kyla își dădea bine seama că Trevor Rule era departe de-a fi un subiect închis. Toată ziua de luni, părinții ei se repeziseră spre telefon de fiecare dată cînd suna. La fel se întîmpla și cu Babs. Kyla fu ușurată că nici un apel nu provenea de la cel pe care-l așteptau într-un mod atît de evident.

Ușurată, dar și puțin cam dezamăgită. Ar fi putut măcar *încerca* s-o caute, pentru a-i da satisfacția de a-i spune că nu voia să-l mai vadă. În pofida celor mai bune intenții ale ei, gîndurile i se abăteau adesea înapoi spre el.

Acum, văzîndu-l cum umplea toată ușa biroului, simțea că organele interne i se făceau terci.

Un vuiet surd, nu foarte deosebit de al oceanului, îi străbătea țeasta.

– Bună, Trevor.

Ar fi trebuit să-l angajeze vreun agent publicitar isteț, pentru reclame la blugi, își spuse ea. Îi veneau atât de bine. Pieptul și brațele îi umpleau perfect bluza de bumbac. Părul său era ciufulit agreabil, de vînt. Banda de pe ochi îi conferea aerul amenințător al unui mercenar, un om are trăia la limita legii, unul de care să te temi. Să te temi de-a binelea.

Contravenind imaginii sale macho, Trevor se lăsă pe vine pentru a-i vorbi lui Aaron, care stătea în fața marelui dulap frigorific pentru florile pe care le foloseau în aranjamente.

– Ura, eroule.

Băiatul dădea încîntat cu palmele în geamul rece. Trevor îl bătu ușor pe fund, iar Aaron îl salută cu un bolborosit încîntat. Îi aruncă neașteptatului vizitator un zîmbet larg cu salivă.

– Eu am treabă. Mă scuzați, declară Babs și dispăru.

Fără nici un motiv temeinic, Kyla se ridică, în spatele biroului. Apoi, cînd se ridică și Trevor, se așeză la loc. Dacă și-ar fi putut găsi resursele de a percepe hazul mișcării lor ca de balansoar, ar fi izbucnit în rîs.

– Arăți bine, spuse el.

Își privi rochia simplă. Avea culoarea șampaniei, o culoare despre care știa că-i stătea bine. Dar nu era nimic deosebit și se întrebă de ce o comentase Trevor. Apoi își aminti că n-o văzuse niciodată îmbrăcată elegant.

– Mulțumesc.

Ar fi trebuit să-i spună că și el arăta bine? Dar nu era numai atît. Arăta... sexy. Cu siguranță, pe asta n-avea să i-o spună, bănuind că știa deja.

– Miroase frumos aici.

Kyla își sili mîinile, care strîngeau pixul mai-mai să-l rupă, să se relaxeze.

– Unul dintre avantajele de a lucra într-o florărie. Întotdeauna miroase frumos.

– Eu credeam că tu oi fi. Parfumul tău.

Pixul fu strangulat din nou. Își desprinsе ochii de la chipul lui Trevor și, întîmplător, îl zări pe Aaron.

– Aaron, nu!

Ridicîndu-se de pe scaun, ocoli în grabă biroul, într-o încercare de a salva garoafele. Stăteau într-o găleată cu apă, așteptînd să fie folosite la un aranjament care fusese comandat în aceeași dimineață. Îngenunchind, îl îndepărtă pe neastîmpăratul ei fiu de buchetul de flori, încercînd să-i distragă atenția cu jucăriile.

– Na, uite, joacă-te cu Pooh Bear.

Cînd se ridică din nou, se pomeni stînd la fel de aproape de Trevor ca umbra lui. Făcu repede un pas înapoi.

– Își bagă nasul peste tot.

O mîină nervoasă îi flutură în sus spre lanțul de aur de la gît, care părea să fi captat interesul lui Trevor. Nici contele Dracula n-ar fi studiat atît de concentrat gîtul cuiva.

– Mereu îl ții pe Aaron aici cînd lucrezi?

– Nu.

Îi explică despre ora la dentist a mamei sale. În acel moment, n-ar fi putut spune dacă-și dorea ca mama ei să revină și s-o salveze de a fi singură cu Trevor. (Că de Babs, evident, nici o nădejde.) Sau dacă prefera ca mama ei nici să nu afle de vizita lui la magazin.

Dar de ce făcea atîta caz? Nu era decît un client ca oricare altul.

– Te pot ajuta cu ceva?

– A, mda, făcu el, revenind cu atenția la problema imediată. Vreau să comand un buchetel de corsaj.

– Înțeleg.

Mai multe gînduri i se rostogoliră prin cap. Primul: pentru cine era buchetelul. Apoi: dacă numai asta voia, de ce nu-i plasase comanda lui Babs,

în față? Și, în sfârșit: o, Doamne, poate că nici nu urmărise s-o vadă pe ea. Oare Babs îl împinsese încoace, când el nu intenționa decît să-i facă vânzare florăriei *Petal Pushers*?

– Am să... ia să vedem, da, uite un carnet de comenzi.

Smuci carnetelul și-și pregăti pixul. Completă prima filă cu numele lui Trevor.

– La ce te-ai gîndit?

– Nu-s sigur. Ce-mi propui?

Cînd Kyla se aplecă peste birou, trecu în spațele ei. Îi simți picioarele atingîndu-i fusta și se gîndi, ca o nebună, la un film franțuzesc unde o tîrîse Babs cu cîteva luni în urmă. Închise un moment ochii, pînă cînd imaginea pornografică dispăru.

Trăgînd aer în piept, întretăiat, întrebă:

– Pentru ce ocazie?

– Un banchet. Semioficial.

Ce banchet? Unde? Pentru cine era buchetul de flori?

– Un banchet. În regulă.

– Îmi plac orhideele.

– Orhideele?

– Mhm. Alea mari, bogate. Albe.

Nici n-ai să ghicești ce-am găsit mai deunăzi într-o cutie cu amintiri. Acel prim corsaj de or-

hidee pe care mi l-ai dăruit pentru dansul de primăvară la Chi Omega. Mai ții minte? Atunci m-am îndrăgostit și de tine, și de Bow Bells.

Îl privi pe Trevor surprinsă:

– Bow Bells?

– Poftim?

– Bow Bells. Pe astea le-ai descris. E un hibrid de orhidee cattleya.

Cînd Trevor nu răspunse, intră în detalii:

– Sînt foarte frumoase. Au petale mari, încrețite, și un gîtlej adînc, auriu.

Îi privea buzele cum formau fiecare cuvînt. Kyla se întrebă cum, în doar cîteva secunde, „gîtlej” devenise cel mai provocator cuvînt din limba engleză.

– Exact la asta mă gîndeam.

– Am... Trebuie să le comand de la Dallas.

Cînd ai nevoie de corsaj?

De ce o privea de parcă ar fi fost gata s-o înfulece la masa de prînz și de ce i-o permitea ea întotdeauna?

– Sîmbătă seară.

Făcu un pas spre ea.

– Nici o problemă, răspunse Kyla la iuțeală, alarmată de liniștea care se lăsase în cămăruță și de apropierea dintre ei. Îi putea distinge fiecare fir din mustața deasă.

Se aplecă peste birou.

– O floare sau două?

– Două.

– Sînt scumpe.

– Nu-i nimic. Nu mă zgîrcesc.

– La ce oră vrei să le iei?

– Livrezi la domiciliu?

– Da.

– Atunci, te rog, trimite-le sîmbătă după-amiază.

– Adresa?

– East Stratton, 223.

Pixul căzu dintre degetele cărora dintr-o dată li se topiseră toate oasele. Se rostogoli pe birou și căzu peste margine. Kyla se întoarse, ridicîndu-și privirea spre chipul întunecat și frumos aplecat peste al ei.

– Asta-i adresa mea.

– Vii cu mine la banchet?

Amuțită, se holbă la el, începînd să clatine din cap încă dinainte de a-și fi regăsit graiul.

– Nu, nu, nu pot.

– N-ar fi o șustă, se grăbi Trevor s-o asigure. E o petrecere pentru bancheri și alți potențiali lideri. Un grup dintre noi, constructorii, am pregătit o prezentare video despre posibilitățile de afaceri ale comunității.

– Și asta ce-are-a face cu mine?

– Ai locuit aici toată viața. Eu sînt încă străin în oraș. Aș vrea să te am lîngă mine ca să-mi faci cunoștință cu oamenii.

Dacă fusese vreodată sigură de un lucru, era faptul că Trevor Rule nu avea nevoie de nimeni ca să-l prezinte. Un singur zîmbet ca acela cu care o gratifica acum și oamenii, mai cu seamă femeile, aveau să se adune buluc spre el. Era din substanța care vindea de toate, de la pastă de dinți pînă la brandy. Cînd se termina cu sex appeal-ul, Trevor Rule bătuse locurile de cel puțin două ori. Avea charismă. Era genul de om care atrăgea bărbați și femei deopotrivă. Oricine ar fi vrut să-i fie prieten.

– Nu, Trevor, îmi pare rău, dar nu pot.

Dacă n-ar fi prezentat nici o amenințare, atunci poate că ar fi acceptat. Dar era prea atrăgător. Nu-i trebuia, ca să se pornească zvonurile, decît să fie văzută în compania celui mai eligibil burlac din Chandler. Pînă duminică dimineață, toate prietenele mamei sale ar fi vorbit despre nuntă.

Trevor scoase un ușor sunet de regret și-și frecă ușor ceafa.

– N-am crezut niciodată că va trebui să recurg la așa ceva ca să obțin o întîlnire cu o femeie frumoasă, dar sînt într-o situație disperată.

– La ce să recurgi?

O privi ștregărește, pe sub sprâncene. Ochiul cel verde îi licărea.

– Îmi datorezi o favoare.

– Îl revendică vreunul dintre din voi pe banditul ăsta mic?

Ca unul, se întoarseră spre ușă, pentru a o vedea pe Babs, vexată, cu Aaron în brațe. Strângea trei garoafe într-un pumn umed. Lăsase o dîră de flori ofilite din birou pînă în magazin. De pe tulpini, apa se prelinsese pe dușumea. Aaron agita spre ei încă un boboc desfigurat.

– Vai de mine, Babs, îmi pare atît de rău, se repezi Kyla să-l ia pe Aaron din brațele lui Babs.

– Nu-i nimic. N-a distrus garoafe decît în valoare de vreo zece dolari, ca să nu mai pomenesc vaza în care l-a îndesat pe bietul Pooh Bear. Probabil c-ai fost teribil de ocupată, aici.

Ochii ei albaștri o tachinau, oscilînd între Trevor și Kyla.

– Noi tocmai... domnul Rule comanda un... niște flori.

Babs le aruncă amîndurora o privire complice, înainte de a zîmbi blajin, lăsîndu-i iarăși singuri.

– Ei? întrebă Trevor. Cum rămîne cu sîmbătă seară?

– Nu știu.

Kyla și Aaron se băteau pentru posesia garoafelor, ea temîndu-se să nu le mănînce și neștiind dacă erau otrăvitoare sau nu. Cînd în sfîrșit pierdu bătălia, băiatul întinse mîna spre cercelul ei.

Cum putea să se lupte cu el și în același timp să ia o asemenea hotărîre? Ar fi trebuit să refuze rece invitația lui Trevor, indiferent cît de fermecător îi fusese lansată. Niciodată nu mai scrisese o comandă de flori pe care urma să le primească ea însăși. Iar un gest atît de galant din partea unui bărbat pe care abia îl cunoștea era tulburător.

Darîi datora o favoare, iar dacă el o considera o situație de afaceri...

- Nu va fi nimic personal? Întrebă ea nesigură.
- Nu.
- Fiindcă nu vreau să-ți vină idei.
- Înțeleg.
- Vreau să zic, sînt văduvă și nu am relații cu bărbații.
- Mi-ai mai spus-o o dată.
- I-o spusese, nu? Atunci, de ce-și mai bătea gura? Dacă făcea prea mult tapaj, Trevor avea să considere că protesta peste măsură.
- Bine, vin.
- Perfect. Ne vedem sîmbătă, pe la șapte. Și nu uita corsajul.
- Tot mai vrei să-l fac?

– Sigur. La revedere, Aaron.

Cuprinse băiatul de sub bărbie.

– Pe simbătă seară, Kyla.

La câteva secunde după ce Trevor ieșise pe ușa batantă, Babs o deschise la rîndul ei.

– „Pe simbătă seară, Kyla.“ Așa a spus?

– Da. Merg cu el la un banchet.

– E minunat, replică Babs, pocnind din palme.

Ce-ai să porți?

– N-am să port nimic.

Cînd gura lui Babs formă un mic o de surpriză, Kyla oftă resemnată:

– Vreau să zic, nu contează ce port, fiindcă nu va fi o șustă.

– Da, precis.

– Ba nu e. E o problemă de afaceri și mi-a cerut să-l însoțesc ca să fac prezentările.

– M-hmm.

– Serios!

– M-hmm.

– Nu-i o șustă!

– M-hmm.

– Chiar el a zis. Nu e nimic personal.

Capitolul 5

Categoric, se simțea ca la o șustă.

Kyla nu-și amintea să mai fi fost atît de tulburată de cînd se îmbrăcase pentru prima întîlnire la o plimbare cu mașina, pentru balul de absolvire a liceului sau pentru nuntă. Nu voia să se gîndească la nunta ei, nici la Richard. Dar a *nu* se gîndi însemna numai că această „șustă” cu Trevor Rule reprezenta ceva, ceea ce-și jura la nesfîrșit că nu era adevărat.

Totuși, cînd încercă să-și aplice machiajul, mîinile i se mișcau stîngaci. Nimic nu ieșea bine. O pleoapă trebui să și-o fardeze de trei ori. Aaron, căruia părea să-i fi crescut încă o pereche de mîini, se băga în toate. Mama și tatăl ei tot băgau capul pe ușa, amintindu-i cît era ceasul, cum se

prezentau condițiile meteorologice, punînd întrebări, oferindu-și serviciile și, în general, comportîndu-se ca o pacoste pe capul ei.

Din fericire, Babs avea o „trampă dură”, astfel Kyla fiind scutită de amestecul său. Babs insistase ca prietena ei să-și cumpere o rochie nouă pentru acea ocazie, deși Kyla insistase, la rîndul ei, tot timpul, că nu era nici o „ocazie”.

Capitularea finală a Kylei n-a dus decît la o nouă ceartă asupra rochiei pe care să și-o cumpere. Babs o însoțise în expediția prentu cumpărături fără să fie invitată.

– Îmi place rochia asta galbenă, spuse Kyla.

Babs simulă că-i venea să vărse, vîrîndu-și degetul arătător în gura căscată.

– Foarte elocvent, replică sarcastic Kyla.

Proptindu-și mîinile în șoldurile frumos arcuite, Babs întrebă:

– Cum vrei s-arăți, ca Mata Hari sau ca Mica Mary Rază-de-soare?

– Prefer să arăt ca mine.

– Mai încearc-o o dată pe asta neagră.

– E prea... prea...

– Exact, îi îndesă Babs rochia în mîini, cu o expresie enervată. E senzațională și este genul tău. Corect? o întrebă ea pe vînzătoarea care, intimidată, se făcuse mică lîngă peretele cabinei de probă.

– Da, domnișoară.

Kyla ieșise din magazin cu rochia neagră, știind instinctiv că făcea o greșeală. Cea galbenă i-ar fi fost mult mai potrivită. Rochia neagră era prea sofisticată. Trevor avea să creadă... Dumnezeu știe ce-avea să mai creadă și el.

Grijile ei dinainte se accentuau când își încheie fermoarul de la spatele rochiei de cocktail și se privi în oglindă. Mătasea se mula pe trup și se învoldura exact acolo unde era cazul. Negrul contrasta cu tenul ei, mai ales din moment ce și-l accentuase deja cu bujori pastelați, albastru de pleoape și ruj în culoarea șerbetului de piersici. Părul îi era mătăsos și strălucitor, stîndu-i într-o neorînduială studiată. Și-l lăsase să se bucleze larg pe umeri, pieptănîndu-și înapoi o parte și prinzînd-o deasupra urechii cu un pieptene decorativ. La baza gîtului avea un singur șirag de perle. Alte două perle îi împodobeau urechile.

Auzind soneria de la parter, întinse mîna după corsajul cu orhidee și și-l prinse grăbită pe piept. Se înțepă cu acele și fu bucuroasă că Aaron, care în ultima vreme repeta papagalicește tot ce se spunea în jur, nu era în cameră ca să-i audă înjurăturile printre dinți.

Corsajul provocase încă o discuție cu Babs, nu mai demult decît în aceeași după-amiază.

– E patru și jumătate și n-ai făcut buchetul pe care l-a comandat Trevor.

– Nici nu-l fac, replicase Kyla.

– Nu-l faci pe dracu'. I-am și trimis nota de plată.

– Ce-ai făcut?!?

– E client, Kyla. A comandat un corsaj și i l-am taxat. Acum, îi datorăm un buchet de orhidee.

Aruncându-i zîmbitoarei sale prietene o privire cruntă, Kyla se apucă de lucru.

– Nu ține, spuse Babs, privind peste umărul ei. A cerut două flori.

– De unde știi?

– Am auzit. Și a mai zis și că nu se zgîrcește, așa că mai pune dantelă din aia pe dedesubt.

– Ai tras cu urechea la toată conversația?

– Normal. Cel puțin, așa cred. A spus vreunul dintre voi ceva de care să-ți fie rușine?

– Firește că nu, răspunse Kyla cu aprindere.

– Atunci, de ce te-ai pleoștit așa?

Acum, în timp ce se inspecta pentru ultima oară în oglindă, Kyla fu nevoită să admită că totul se asorta perfect: rochia neagră de mătase, perlele, florile de seră.

Și exact așa se simțea, ca o floare de seră care fusese cultivată, îngrijită și protejată, iar acum se pregătea să se avînte pentru prima oară

în fața intemperieiilor.

Erau niște spaime copilărești. Știa prea bine. Însă între a ști că erau infantile și a scăpa de ele era o distanță ca de la cer la pământ. Fusesse căsătorită. Era mamă. Dar se simțea ca o ingenuă de pe vremuri, crescută la mînăstire, în pragul primei întîlniri cu un bărbat.

– Ești ridicolă, își spuse ea exasperată, în timp ce înhăța mica poșetă de seară cu paiete negre și stingea lumina. Nici măcar nu e o întîlnire.

Și continuă să și-o repete, în cadența pașilor tremurători pe trepte.

Trevor stătea în antreu, cu Aaron în brațe. Îl sălta în sus și-n jos, conversînd cu Meg și Clif.

– ...ar trebui să fie gata cam în două săptămîni.

Își întoarse capul brun, cînd își dădu seama că atenția soților Powers fusese atrasă spre scară.

Numai un mare efort de voință o împiedică pe Kyla să ezite pe treapta următoare, cînd Trevor o privi. Își impuse să coboare calm. Din păcate, nu-și prea controla bătăile inimii.

– Bună, Trevor.

– Salut.

Aaron îi trăgea de mustață, dar Trevor nu părea să observe. Avea privirea ațintită asupra Kylei. Și ei îi era la fel de greu să-și ia ochii de la el. Arăta seducător.

Purta un costum gri-petrol, atît de închis, încît părea aproape negru. Cămașa albă, apretată, nu făcea decît să-i intensifice culoarea părului și bronzul intens. Cravata impecabilă, cu dungi negre și argintii, ar fi părut banală pe pieptul oricărui alt bărbat, dar Kyla își dădea seama în acele momente că Trevor nu era banal cu nici un chip. Niciodată n-avea să fie. Poate că îl deosebea permanenta bandă de pe ochi, deja atît de familiară, atît de integrată în fizionomia lui, încît Kyla n-o mai găsea ieșită din comun.

– Orhideele sînt minunate.

– Da, răspunse ea, cu sufletul la gură; își atinse ușor corsajul, stînjinită, unde-i stătea pe piept. Mulțumesc. Îți plac?

– Dar ție?

– Foarte mult.

– Perfect.

„Găsește ceva de spus, idioato“, își ordonă, în sine ea.

Aaron îi veni în ajutor. Alese exact acel moment pentru a executa unul dintre acele imprevizibile plonjoane pe care le fac adeseori copiii mici dintr-o pereche de brațe în alta. Pe neașteptate, se lansă spre ea, iar Kyla abia avu timp să întindă brațele înainte ca băiețelul să-i aterizeze pe piept cu o bufnitură înfundată.

Trevor, însă, ale cărui brațe relaxate se încordară imediat în jurul copilului, încă nu-i dăduse complet drumul. Astfel, brațul său drept fu prins între Aaron și sînii Kylei. Pe măsură ce ea îl apuca pe băiat mai bine, Trevor își retrase brațul. Urmară cîteva momente penibile, pe care toți încercară să le acopere cu sporovăieli zgomotoase.

- Stai, dă-mi mie copilul, ceru Meg.
- Mai bine mergeți, să nu întîrziați, adăugă Clif.
- Ești gata? întrebă Trevor.
- Da. Cred că n-am uitat nimic. Noapte bună, Aaron.

- Îl culcăm noi pe Aaron, așa că nu-i nici o grabă să vii acasă prea devreme, spuse Meg.

- Conduceți cu atenție. Aveți timp destul, mai strigă Clif după ei, în timp ce se îndepărtau pe alee.

Kyla scrîșnea din dinți. Oricine ar fi crezut că era prima întîlnire din viața ei. Nu s-ar fi mirat dacă tatăl ei îi urmărea din antreu, pe cînd Meg căuta aparatul de fotografiat.

Trevor o ocoli ca să deschidă portiera mașinii. N-o atinse, iar Kyla îi fu recunoscătoare. Își amintea mult prea bine senzația brațului său mișcîndu-i-se peste sîni. Lăsase în urma lui un val de căldură.

Odată așezat la volan, Trevor spuse:

– Știu că nu e o șustă, dar am voie să-ți spun ce frumos arăți?

Încercarea lui de a avea umor o mai destinsese oarecum și-i aruncă o privire:

– Da și-ți mulțumesc.

– N-ai de ce.

Întinse mîna spre butoanele radioului și puse pe un post cu muzică ușoară. Mîneca sacoului îi lunecă în sus. Manșeta era scrobită, țeapănă și garnisită cu un buton pătrat și neted, de abanos, în montură subțire de aur.

Avea gusturi impecabile.

– N-am mai vorbit cu tine de marți. Cum a fost săptămîna?

– Ocupată, răspunse Kyla, mulțumindu-i în gînd că deschisese un subiect de conversație. Părea să-și fi pierdut tot talentul pentru nimicuri. Trevor, însă, n-o făcuse, și nici nu știu cînd ajunseră la destinație.

Chandler Country Club era vechi doar de doi ani. Amenajarea grădinilor încă nu se maturizase, dar clădirea modernă, din piatră masivă, era ireproșabilă. Pe terenurile de golf întunecate țăcăneau aspersoare, în timp ce Trevor o conduse pe aleea dintre parcare și ușă.

Aproape, aproape se obișnuise să-i simtă mîna ținînd-o de cot. Dar nu fu pregătită pentru mo-

mentul cînd Trevor încetini pasul, se aplecă spre ea și aproape își lipi fața de gîtul ei, înainte de a se îndrepta la loc.

– De data asta, știu că nu mai e mirosul florilor. E al tău. Și miroși minunat.

– Mulțumesc.

Îi fusese greu să-i răspundă, datorită nodului din gît. O copleșea. Era atît de înalt, atît de pur masculin! În preajma ei, nu se comportase niciodată altfel decît ca un gentleman. Cu toate acestea, se simțea amenințată de el. Nu temătoare, doar amenințată.

De fiecare dată cînd îi zîmbea, așa ca acum, își amintea discuțiile ei cu Babs despre sărutat și cum ar fi senzația de a săruta un bărbat cu mustață.

Mustața neagră a lui Trevor era deasă, dar atent îngrijită. Aproape că-i acoperea buza de sus, accentuînd forma celei inferioare. Se arcuia peste colțurile gurii ca și cum ar fi mîngîiat-o. Dinții îi străluceau pe dedesubt, orbitor de albi. Efectul de ansamblu era tulburător de senzual.

Kyla încercă să se convingă că nu-i trezea decît un interes strict întîmplător, o rămășiță din curiozitatea tinereții. Puterile ei de autocontrol, însă, păreau să-și fi luat o seară liberă.

Cocktail-ul dinaintea banchetului începuse

deja, în momentul cînd intrară în sala cu vedere spre terenul de golf și piscină. Rumoarea presărată cu rîsete aproape acoperea muzica formației de jazz care cînta un hit de succes pe estrada din colț.

– Vrei ceva de băut? întrebă Trevor, nevoit să se aplece cu gura lîngă urechea ei, pentru a se face auzit peste tot vacarmul.

Kyla se întoarse, vorbindu-i direct în ureche:

– Suc *Club* cu chitră, te rog.

Trevor dădu din cap, zîmbind, și porni făcîndu-și loc cu coatele prin mulțime, spre bar, lăsînd în urma lui mirosul coloniei. Kylei îi plăcea enorm. Era proaspăt și înțepător, cu un iz de lămîie. Nu putu să nu observe cît de bine îi stătea sacoul de comandă pe umerii lați și...

– Ei, Kyla Stroud! I-am spus eu lui Herbie că tu ești. Ce bine-mi pare că te văd, draga mea.

– Bună ziua, doamnă Baker, domnule Baker.

– Ce fac ai tăi?

– Bine, mulțumesc.

– Și băiețelul?

– Aaron e un pici tipic, rîse ea ușor. Aproape că nu-i mai pot face față.

– Kyla, sucul.

Se întoarse, pentru a lua paharul de la Trevor. Expresiile surprinse de pe chipurile perechii vîrst-

nice erau exact acelea la care se așteptase și de care se temuse.

– Mulțumesc, Trevor. Fă cunoștință cu domnul și doamna Herb Baker. Doamna Baker mi-a fost profesoară de gramatică și literatură engleză, în clasa a șaptea. Domnul Baker are o companie de asigurări. Trevor Rule, adăugă ea, prezentându-li-l.

– Rule, Rule, repetă domnul Baker, în timp ce-i strîngea mîna lui Trevor. Sigur, *Rule Enterprises!* V-am văzut anunțurile peste tot. Antreprenor, nu-i așa?

– Da, domnule. Tocmai mi-am întemeiat propria firmă.

– Nici nu puteați alege un loc mai bun ca să începeți, spuse Baker. Înainte, Chandler era un orașel somnoros. Zeci de ani, n-a fost nimic aici decît o bumbăcărie. Treptat, schimbăm totul. V-ați înscris săptămîna trecută în Camera de Comerț, nu-i așa?

– Da, domnule, așa e.

– Mă bucur să aud asta. Fac parte din comitetul de conducere.

În timpul conversației, ochii doamnei Baker oscilaseră sprinteni între cei doi. N-ar fi putut să se vadă mai clar ce lacomă de conversații era, nici dacă i-ar fi crescut în frunte un locator radar.

– Voi doi vă cunoșteți *dinainte?*

Înainte de ce anume, exact, Kyla n-avea să afle niciodată, căci Trevor interveni:

– Vă rugăm să ne scuzați. Cineva din partea aceea așteaptă s-o cunoască pe Kyla. Doamnă Baker, domnule Baker...

Trevor dădu din cap, politicoș; Kyla zîmbi stînjinită, lăsîndu-l s-o tragă de-acolo.

– Știu că te simți incomod.

– De ce?

– Că ești văzută cu mine.

– Nu asta e. Ceea ce mă deranjează e ce gîndește toată lumea, recunosc eu ea.

– Și ce crezi că gîndește lumea?

– Păi, știi, chestii gen „era și timpul ca văduvioara să reintre în circulație,” sau „e cam de vreme ca să intre iar în circulație”. Părinții mei s-au purtat de parcă ar fi trebuit să-și expedieze fiica mai mare înainte de a le putea mărita pe celelalte șase.

Trevor rîse:

– N-a fost chiar atît de rău.

– N-a fost?

– Nu. Ești mult mai stînjinită de toată situația decît mine.

– Nu te-aș fi învinuit dacă te răsuceai și-o luai la fugă.

– Dar n-am fugit. Sînt tot aici.

Vorbea cu o asemenea intensitate, încît neli-
niştea Kylei nu se risipea nici pe departe. Pentru a
evita să-l privească, se uită prin încăperea aglo-
merată.

– Acum, am senzaţia că oamenii pe care i-am
cunoscut toată viaţa au devenit cu toţii spioni şi
bîrfitori.

– Poţi consuma mult timp şi energie bătîndu-ţi
capul să ştii ce gîndesc şi ce spun oamenii pe la
spatele tău.

– Ştiu, oftă Kyla. Dar nici pentru tine nu poate
fi prea distractiv. Nu ai senzaţia că eşti garnitura
unei văduve şi toată lumea se holbează la tine?

Trevor făcu o mutră serioasă.

– Nu-ţi face griji pentru mine. Puţin îmi pasă de
ce gîndesc oamenii. Vreau ca *tu* să nu te simţi
incomod. E singurul lucru care mă preocupă.

– Noi ştim că nu e nimic personal. Aş vrea
doar s-o ştie şi toţi ceilalţi.

– În afară de a anunţa la microfon, ce-aş putea
face ca să le spun că nu e nimic personal?

Pentru început, şi-ar fi putut retrage mîna de
pe talia ei. Ajunseseră în cealaltă parte a sălii,
după o serie de manevre prin mulţime, iar mîna
lui stătea tot acolo, cu o apăsare fermă şi caldă
pe curba spatelui.

Apoi, ar mai fi putut risipi din zvonuri anga-

jindu-se în conversație cu oamenii. Așa cum stăteau, profilați amîndoi în lumina amurgului din spatele glasvandului, cu chipul lui Trevor aplecat spre al ei într-o conversație serioasă, cu siguranță că tuturor le dădeau impresia că-și spuneau lucruri private și personale. Era o *senzație* intimă și personală.

Kyla se mișcă, pentru a lua ostentativ o înghițitură din pahar. De fapt, voia să mărească distanța cu cîțiva centimetri. Trevor sorbi și el, dintr-un whisky palid.

– Te-ai simți mai bine dacă ți-aș spune că arăți senzațional? o întrebă el.

Kyla își plimbă degetul pe buza paharului.

– Nu, n-aș crede.

– O.K. Atunci, poate e mai bine să nu menționez că rochia ta îi face knockout pe toți.

Ochii îi lunecară în sus spre chipul lui, observîndu-i zîmbetul glumeț. Propriul ei surîs țeapăn, de plastic, ca pentru petreceri, deveni sincer.

– Îți mulțumesc că n-o menționezi.

– Poate ar trebui să migrăm spre sala de mese, propuse el. Unii au pornit deja într-acolo, ca să-și găsească locurile.

În drum spre sala de mese, se întîlniră cu un tînăr bancher și soția lui. Lynn și Ted Haskell erau nou-sosiți în oraș și, prin urmare, n-o cunoșteau

pe Kyla și trecutul ei. Trevor o prezentă doar ca pe o „prietenă”. Kylei îi plăcu conversația lor animată, în timp ce mîncau *filet mignon*.

Trevor era atent la toate necesitățile ei, asigurîndu-se mereu că avea sare, piper, unt, pîine proaspăt tăiată, apă, cafea. Se simțea răsfățată de atențiile lui. Mesele luate cu Aaron erau ca niște bătălii. Atacuri și retrageri. Uneori, cînd termina, nici nu-și mai amintea dacă mîncase, pentru că nu făcuse decît să ciugulească pe apucate, printre ștersul gurii rebele a lui Aaron și cel al laptelui vărsat pe masă.

– Ți-a plăcut mîncarea?, întrebă Trevor, cînd chelnerul luă din fața ei farfuria jenant de goală¹.

Kyla roși, rîzînd cu autoironie.

– A fost excelentă, mai ales pentru că am putut-o mîncă în liniște. O cină cu Aaron nu-i chiar la fel de relaxantă. Abia am reușit să mă stăpînesc să nu-ți tai carnea în farfurie. Dacă încep să-ți potrivesc șervetul pe genunchi, prefă-te că nu observi.

Trevor clipi din ochi, surprins. Apoi, pe chipul colțuros i se așternu încet un zîmbet. Aplecîndu-se

1. Spre deosebire de bunele maniere europene care presupun consumul complet al mesei, în S.U.A. e elegant ca doamnele să mai lase un rest simbolic de mîncare în farfurie.

spre ea, spuse:

– Kyla, dacă începi să mă mîngîi pe genunchi, indiferent de motiv, îmi va fi al dracului de imposibil să nu observ.

În momentul acela, ar fi putut foarte ușor să moară. Ba chiar, se rugă s-o lovească un deces subit. Obrajii îi ardeau ca focul. Vîrfurile degetelor de la mîini și de la picioare îi palpitau de un influx de sînge. Niciodată nu se mai simțise atît de jenată.

– Am vrut să... Adică...

– Știu ce-ai vrut să spui, o strînse Trevor de mîină, simțindu-i crisparea. Mai vrei cafea?

Kyla se abținu de la orice nouă gafă și se rezemă de spătarele tari ale scaunelor, să urmărească programul. După prezentarea casetei video, vorbitorii începură să cuvînteze interminabil, elogiind calitățile orașului Chandler în particular și ale Texasului central-nordic în general.

– Te plictisești? șopti Trevor, aplecîndu-se spre ea.

Kyla încercase fără succes să-și ascundă cu mîna un căscat delicat.

– Nu. E foarte interesant, totul.

– Habar n-ai să minți, mîrîi el, lîngă urechea ei. Rîzînd, Kyla își feri capul.

– Vrei să plecăm?

– Nu! exclamă ea, știind cât era de importantă seara aceea pentru Trevor. Venise acolo ca să vadă oameni și să fie văzut.

– Putem s-o ștergem.

– Nu. Mă simt bine. Serios.

– Sigur?

Dădu din cap.

– Sigur de tot?

Același gest.

– Ești adorabilă, Kyla.

Capul îi sări în sus, întâlnindu-i privirea, care era convingătoare și caldă.

– Am aruncat-o doar ca să văd dacă erai atentă la ce-ți spun.

Încet, se retrase, rezemîndu-se la loc. Kyla înghiți un nod și-și desprinse ochii dintr-ai lui. Privi în jur neliniștită, întrebîndu-se dacă le observase cineva schimbul de replici. Zări fața întrebătoare a doamnei Baker și-și mută repede privirea.

Ochii îi poposiră spre bancher și soția lui. Mîna lui Lynn stătea pe coapsa lui Ted. El o mîngîia alene pe dosul palmei. Kyla zîmbi la vederea unei atît de delicate manifestări a intimității conjugale. De genul subconștient. Genul care se întîmplă automat. Acele demonstrații care spuneau atît de mult, dar după aceea nu mai erau ținute minte niciodată.

„Richard și cu mine făceam asemenea lucruri tot timpul.”

În sinea ei, se crispă ca un arc. Era pentru prima oară că se gîndea la Richard, de cîteva ore. Vinovăția o străpunse pînă-n adîncul sufletului. Ce se întîmpla cu ea?

Se concentră asupra lui, asupra chipului său, a zîmbetului, a rîsului vesel, pînă cînd ultimul vorbitor își încheie discursul. Trevor și Kyla își luară rămas bun de la ceilalți, plecînd printre primii. Abia ajunseseră la mașină, cînd începu ploaia.

După ce porniră, Trevor întrebă:

– Ai vrea să mergem undeva pentru desert?

Apoi, după o pauză:

– O cafea?

– N-aș crede.

– Un păhărel?

– Nu, mulțumesc, Trevor. Trebuie să mă duc acasă.

– Perfect.

Părea dezamăgit. Cu siguranță, se înșela. Probabil se bucura la fel ca ea că seara aproape se terminase.

Vorbiră puțin, ceea ce nu făcea decît ca ropotul ploii pe capota mașinii și foșnetul ritmic al ștergătoarelor de parbriz să se audă și mai tare.

După cîte se părea, nu era obișnuit că con-

ducă ținând ambele mâini pe volan, căci pe dreapta și-o mișca încontinuu, în timp ce conducea numai cu stînga. La început, fu ocupat cu radioul, dînd volumul mai tare, pentru ca peste cîteva secunde să-l pună iarăși mai încet.

Apoi, umblă la termostat.

– Te simți comod?

– Da, perfect.

Mîna se retrase, dar nu-și găsi liniștea. După încă vreo cîteva foieli, își lărgi nodul cravatei. Își dădu părul pe spate. Mai potrivi o dată volumul radioului. În sfîrșit, mîna se potoli.

Pe fotoliu.

La jumătatea distanței dintre ei.

Cu coada ochiului, Kyla o privi ca și cum ar fi reprezentat o gravă amenințare.

Dacă se apropia de ea? Avea să spună ceva?

Dacă se întindea și o înhăța? Avea să urle?

Dacă o atinge pe a ei? Avea să-i dea voie?

Dacă o mîngîia pe coapsă? Avea să-l plesnească?

Inima îi bubuia în piept și-și simți palmele umezindu-se de transpirație. Niciodată nu se bucurase mai mult să vadă casa unde locuia în siguranță, cu părinții ei.

Mîna nu făcu nimic, răsucind doar cheia în contact, după ce mașina încetini și se opri.

– Stai liniștită, îi spuse el, când Kyla întinse mîna spre clanță. Am umbrelă.

Întorcîndu-se, întinse brațul peste spătar și căută în spate umbrela. Sacoul i de deschise, iar Kyla îi văzu mușchii tari ai pieptului încordîndu-se sub cămașă.

Trevor coborî și deschise umbrela. Cu ea deasupra capului, îi deschise portiera și se aplecă s-o ia de mîină, ajutînd-o să coboare. *

Cum se întîmplă, n-avea să fie niciodată sigură. Poate că se înghesuiau sub umbrelă, în efortul de a nu se uda. Dar cumva, *cumva*, când Kyla ieși pe trotuar, ajunse foarte aproape de el. Atît de aproape, încît hainele li se atingeau.

Instinctiv, își înclină capul pe spate. Fața lui se apleca asupra ei, aproape. Cu mîna stîngă, ținea umbrela. Cu dreapta, îi cuprinse ușor ceafa.

Kyla îi simți mai întîi gîdilătura ușoară a muștății, apoi buzele, calde și tari, frecîndu-se de ale ei.

„O, Doamne, ce bine e.”

Se retrase imediat, plecîndu-și capul. Trevor își desprinsese mîna de pe gîtul ei. Încă îi mai simțea amprenta fiecărui deget, deși abia o atinsese, și nici măcar strîns.

Ploaia răpăia pe umbrela de mătase, prelingîndu-se pe suprafața lucioasă pentru a picura

de pe margini. Sub acei firav adăpost, stăteau nemișcați, tăcuți... și apropiați.

– Iartă-mă, spuse Trevor, după un moment. Nu se permit sărutări la prima întâlnire?

– N-a fost o întâlnire.

– A, exact. La naiba. Uit încontinuu.

Se îndreptară amândoi spre ușa din față. Cu grijă, porniră pe aleea alunecoasă de ploaie. Nu fusese lăsată aprinsă nici o lumină în fața casei, pentru a-i ajuta să ajungă în siguranță pe verandă.

În sfârșit, Trevor coborî umbrela și o scutură cu putere.

– Îți mulțumesc pentru seara plăcută, Trevor, spuse Kyla, făcînd un pas spre ușă.

– Știu că ne-am înțeles să nu fie o șustă.

Umbrela căzu pe verandă. Se răsuci alene pe axa mînerului, înainte de a se opri.

– Da. Așa ne-am înțeles.

– Perfect. Am stabilit că nu e o șustă, dar...

– Ce?

– Nu insist. Nu vreau să mă crezi insistent.

– Nu te cred așa.

– Dar...

Mai făcu un pas spre ea. Și încă unul.

– Să zicem că a fost o întâlnire.

– Așa?

– Ai vrea...

– Aș vrea să... ce?

Mîinile i se ridicară, cuprinzîndu-i gingaș fața. Ochii ei se închiseră. Buzele lui i le întîlni din nou pe ale ei. De astă dată, însă, nu se mai retraseră. Și apăsară. Pînă cînd ale ei se despărțiră. Vîrfurile limbii îndrăzni să pătrundă, să ia un contact fugar cu a ei, să-i cutreiere gura o dată, să se afunde adînc. Apoi, se retrase. Își desprinsese gura de a ei. Mîinile îi căzură pe lîngă trup.

– Noapte bună, Kyla.

– Noapte bună.

Cum își găsiseră cuvintele drum spre gura ei, nu-și putea închipui. După ce-l privi luîndu-și umbrela și pornind înapoi spre mașină, descuie cu gesturi automate ușa și intră în casă.

Pluti pînă la etaj, spunîndu-și la fiecare pas că, de vreme ce nu fusese o întîlnire, nici sărutarea nu fusese adevărată.

Dar alter ego-ul ei spunea: „A, a fost sărutare, ba bine că nu. A fost o sărutare amețitoare. Nici Babs, în cele mai rele momente ale ei, nu și-ar putea imagina așa ceva. Dacă te uiți după cuvîntul «sărut» în dicționar, definiția ar fi o descriere a ceea ce tocmai ai simțit sub gura lui Trevor.”

Își desprinsese orhideele și le depuse pe scriin. Aruncă neglijentă perlele printre flacoanele de

parfum, cînd în mod normal le-ar fi pus în cutia lor căptușită cu catifea. Rochia de mătase neagră fu lăsată nepăsător pe un scaun, cu lenjeria îngră-mădită deasupra.

Pluti spre pat, goală – pentru prima oară, de mult timp.

Cînd întinse mîna să aprindă veioza de pe noptieră, observă fotografia lui Richard.

Și izbucni în plîns.

Capitolul 6

– Prostu' dracu' ce ești.

Vorbise încet. Respirația aburea geamul răcit de ploaie. În spatele lui, camera era întunecată, așa că era scutit să-și vadă chipul oglindit în fereastră.

Sorbi din băutură.

– Un prost, un laș, oftă, adăugînd apoi: și un mincinos.

De fiecare dată cînd o vedea, mințea, ascunzîndu-i cine era. Știa că nu era bine ce făcea, dar nu se putea îndura să spună: „Eu sînt Smooch. Mai ții minte? Tipul despre care ți-a scris soțul tău. Genul de om pe care spuneai că-l detești. Egoist. Se crede darul lui Dumnezeu pentru femei. Pîngăritor de reputații. Smooch.” Îl ridiculizase în

scrisori, iar el meritase fiecare cuvînt de reproș. În locul lui, murise iubitul ei soț.

Strîngînd din dinți și închizînd ochii, Trevor își rezemă fruntea de geam. Ceea ce făcea era o manipulare, o înșelăciune în toată regula. Nu avea nici o scuză.

De fapt, exista o scuză, dar cine l-ar fi crezut? Cine ar fi crezut că se îndrăgostise de o femeie pe care n-o văzuse niciodată, citindu-i, doar, scrisorile? Aproape că nici el nu credea. Kyla, cu siguranță, n-ar fi crezut-o nicicînd.

Mai devreme sau mai tîrziu, tot trebuia să-i spună cine era. Dar cînd? Cum? Cînd va afla, care avea să fie reacția ei?

Nerăbdător, întoarse capul dinspre fereastra spălată de ploaie, trîntind paharul cu picior pe masa lipicioasă. Făcea parte din apartamentul mobilat mohorît, în care spera să nu locuiască decît temporar.

Știa care ar fi fost reacția ei dacă-i spunea. Furie. Dispreț. Ură. Nu acelea erau emoțiile pe care voia să le vadă arzînd în ochii ei căprui, cînd îl privea.

Intră în dormitor și se dezbracă. Cicatricile vi-nete care-i șerpuiau și i se încrucișau pe toată partea stîngă a trupului erau exact ceea ce merita, își spuse el, cu silă de el însuși. Merita să fie

întins pe roata de tortură, pentru că nu se identificase în primul moment cînd se întîlniseră.

Dar avea să-i spună data viitoare cînd o va vedea?

Nu. La ce bun să facă promisiuni în întuneric pe care știa că nu putea să și le țină? N-avea să-i spună. Nu încă. Nu înainte de...

Culcat în pat, singur, privea ploaia care stropea ferestrele cu desene argintii. Se gîndea la ea. La sărut.

– O, Doamne, sărutul, gemu.

Avea o gură atît de delicioasă. Caldă, umedă și mătăsoasă. Dincolo de reținerea de care dăduse dovadă, știa că pîndea o pasiune clocotitoare.

Știi cît de dragă mi-a fost dintotdeauna ploaia. Azi plouă, o aversă din acelea monotone și neconținute, cînd avem impresia că soarele a fugit și ne-a uitat. Nu mă simt bine. Sînt deprimată. Stropii de ploaie nu sînt veseli, picături scînteietoare care dansează cînd cad în băltoace. Ci arătări grele ca de plumb, amenințătoare, care m-ar apăsa ca niște zale dacă ar cădea pe mine.

Înțelegea deosebirea. Ploaia e un fenomen care ar trebui împărțășit în doi. Nimic nu e mai comod decît să cauți un adăpost de ploaie, împreună cu un om pe care-l iubești. Dar nu există

singurătate mai mare decât să fii nevoit s-o înduri singur.

În timp ce-și amintea acea scrisoare anume, Trevor își puse mîna pe trup, gemînd încet. Continuînd să simtă gustul sărutului, șopti spre umbre:

– Dacă ai fi aici, cu mine, am împărtăși ploaia împreună. Ți-aș împărtăși totul.

– Dar e o nebunie!

– Nici nu vreau să discut, Babs.

– Fiindcă știi că greșești. Fiindcă știi că nu ești decât încăpățînată.

– Nu e nici o încăpățîinare, insistă Kyla. Nu-i decât logică.

Spălau vasele de la micul dejun. Prietena Kylei era străvezie ca folia de celofan care acoperea biscuiții rămași. Apariția ei în zorii zilei, la micul dejun de duminică, era un fenomen fără precedent. De cum intrase pe ușa din spate, începuse s-o bată pe Kyla la cap despre întîlnirea cu Trevor.

– Nu-mi vine să cred că nu vrei să mai ieși cu el.

– Crede.

– De ce nu vrei?

– Treaba mea.

– Ești prietena mea cea mai bună, așa că e și a mea.

Kyla puse prosopul de vase pe suport și se întoarse spre Babs:

– Las-o moartă, Babs. N-ai destul dramatism în viața ta ca să-și găsești o ocupație? Trebuie morțiș să te mai amesteci și într-a mea?

Ieși din bucătărie, pornind spre scară. Babs o urmă imediat.

– Viața mea sentimentală n-are nevoie de nici un ajutor. A ta a ajuns într-un punct de criză.

Kyla se opri pe treaptă, răsucindu-se în loc.

– Nu vorbim despre nici o „viață sentimentală”. N-am așa ceva.

– Exact ce voiam să spun și eu.

– Și, accentuă Kyla, nici nu vreau.

– În regulă. Șterge „sentimentală” și pune „sexuală”. Hai să vorbim despre viața ta sexuală.

Kyla își reluă drumul spre etaj.

– E dezgustător.

Babs o apucă de braț, reținînd-o:

– Dezgustător? *Dezgustător?* De cînd e dezgustătoare o viață sexuală sănătoasă? Ai avut și tu.

– Tocmai, își smulse Kyla brațul. Cu un bărbat

pe care l-am iubit, soțul meu, care m-a iubit și m-a respectat. Așa cum se cuvine.

Ochii o usturau de lacrimi și se repezi pe treptele rămase, înainte ca Babs să i le vadă alunecând pe obraji.

Soții Powers plecaseră deja la școala duminicală. Kyla avea să li se alăture la liturghie. Îl luaseră și pe Aaron cu ei.

Cînd Babs intră în camera Kylei, aceasta din urmă își scotea capotul. Luă o rochie din debara și începu s-o îmbrace. Cam spășită, Babs se așeză pe marginea patului.

– Ideal, așa se cade să fie, recunosc eu ea, îmbufnată. Dar nu toate avem norocul ăsta, Ky. Ne mulțumim cu ce ni se dă.

– Eu, nu. Ce-am avut era perfect. Mai puțin de-atît nu vreau.

– Ei, pe dracu', uită-te la el! Trevor Rule e cam maximum de perfecțiune care se găsește.

Simpla rezonanță a numelui său făcu mîna Kylei să tremure, în timp ce încerca să-și fixeze un cercel în ureche. Nu era nevoie de prea mult ca s-o zguduie, mai ales după noaptea plină de lacrimi pe care o petrecuse. Fotografia lui Richard, pe care o vedea pe noptieră, îi amintea de trădarea ei. Jurase să-l păstreze viu în inimă. Iar timpul petrecut cu Trevor Rule, descoperise, îi

primejduia hotărîrea de a-și ține angajamentul.

Pentru a contracara argumentele lui Babs, spuse:

– De unde pot eu să fiu sigură că e atît de perfect? Nu știu nimic despre el. L-am cunoscut abia acum o săptămînă.

– Știi cît de bine arată. Știi că e atent, că are o mașină frumușică – deși cam comună – că e ambițios, că e amabil cu persoanele în vîrstă și cu copiii, că...

– Bine, am înțeles. Arătoși sînt la fel de bine alți treizeci de oameni. Nu vreau să mă mărit cu nici unul dintre ăștia.

– Cine-a zis ceva de măritiș? se miră Babs. Eu despre distracții vorbesc. În oraș.

Ridică spre ea o privire vicleană:

– În pat.

Sărutul, sărutul, sărutul. Lua-l-ar dracu' de sărut intim și insinuant. De ce-l permisesese? De ce nu-l putea uita? De ce fusese atît de plăcut?

– Nu fi proastă.

Cu mîini tremurătoare, își îndesă un pachet de șervețele în poșetă. Aaron ieșea invariabil, din creșa bisericii, cu mîinile încleiate.

– Nici măcar nu mă mai gîndesc la asta.

– Mincinoaso.

Capul Kylei se răsuci brusc.

– Poate că nu conștient, dragă, dar te gîndești. Ky, nu-ți poți azvîrli propria sexualitate pe fereastră, numai fiindcă a murit cineva. N-o poți arunca la gunoi ca pe-o pereche de șosete care nu ți se mai potrivesc. Face parte din tine și va trebui să ajungi la o înțelegere cu ea.

– Am și ajuns.

– N-aș crede.

– Ce te face să spui asta?

– Faptul că ți-ai pus doi cercei diferiți.

Nevenindu-i să creadă, Kyla se uită în oglindă. Babs avea dreptate. Enervată, începu să-i schimbe.

– Asta nu dovedește nimic.

Babs se ridică de pe pat, apropiindu-se de prietena ei.

– Știu că l-ai iubit pe Richard. Nu încerc să te conving să-l uiți.

– N-am să-l uit niciodată.

– Știu, consimți Babs, pe cel mai blînd ton al ei din dimineața aceea. Dar el a murit, Ky. Tu ești vie. Și a fi vie nu e un păcat.

Ca pentru se respinge afirmația prietenei sale, Kyla spuse:

– Întîrzii la biserică.

La ușa din față, Babs o ajunse din urmă.

– O să sau n-o să?

– O să... ce? întrebă Kyla, verificându-și pentru ultima oară părul în oglinda din antreu.

– Mai ieși cu el?

– Nu. Punct.

Babs îndreptă degetul spre Kyla, privind-o cu ochii îngustați.

– Te-ai distrat bine, o acuză ea. La naiba, *știi* c-așa a fost.

„Și-ncă ce mai distrat“, își spuse Kyla.

– I-am făcut o favoare ca să mă răscumpăr. Acum, sîntem chit. În plus, adăugă ea, deschizînd ușa cu plasă, probabil nici n-o să mă mai caute.

O căută. În joia următoare. Nu-l văzuse și nu mai auzise de el pînă cînd sună telefonul din *Petal Pushers*. Întrucît Babs era ocupată cu un client, răspunse Kyla:

– *Petal Pushers*.

– Kyla? Salut. ”

– Bună.

– Aici Trevor.

De parcă ar mai fi avut de ce să se prezinte. Îi recunoscuse glasul imediat. La auzul lui, o străbătu o slăbiciune delicioasă.

– Ce faci? Îi întrebă, dorindu-și ca vocea să nu-i fi sunat atât de sufocată.

– Bine. Tu?

– Minunat. Ocupată. Abia am avut timp să gîndesc, săptămîna asta. Zilele au zburat ca vîntul.

Nu voia să creadă că stătuse lîngă telefon, așteptînd s-o sune. De ce găsea de cuviință să joace acele jocuri curtenitoare, nu știa.

– Aaron ce face?

– Face urît. Cred că-i iese încă un dinte.

Un rîs profund îi umplu urechea, înainte ca Trevor să spună:

– Atunci, are tot dreptul să facă urît.

Kyla începu să-și răsucească firul telefonului printre degetele nervoase. Oare să-i mulțumească pentru seara de sîmbătă? Nu, asta i-ar fi amintit de întîlnire. Și de sărut.

– Motivul pentru care te sun...

– Da?

– E cam în pripă, știu, dar soții Haskell... Îi mai ții minte pe Ted și pe Lynn?

– Sigur.

– Ei, m-au invitat la cină, mîine seară. Fripturi în aer liber. Ai vrea să vii cu mine?

– Nu cred că pot.

– Lynn a fost cu ideea, se grăbi el s-o asigure. Vreau să zic că a întrebât dacă mi-ar face plăcere

să aduc pe cineva și, cînd am pomenit numele tău, s-a bucurat. Se pare că vă simpatizați.

– Da, așa e. Mi-a plăcut foarte mult. Dar vineri seară am o problemă. Aaron...

– Și el e invitat. Lynn a spus că au o mică piscină. S-a gîndit că toți copiii – și ei au doi, știi – s-ar putea juca în apă.

Rise din nou, iar Kyla își dădu seama cît de mult ajungea să-i placă acel sunet rostogolit, de bas.

– Știm cît de mult îi place lui Aaron apa.

– Nu știu ce să spun, Trevor...

– Te rog.

Kyla își roase obrazul pe dinăuntru, nehotărîtă. Să accepte? Nu. Fiindcă nu voia să-i facă o impresie greșită. Pe de altă parte, cum s-ar fi putut repezi Trevor la cine știe ce concluzii, dacă era invitat și copilul ei? Nu părea o seară care să se preteze la romantisme. Și n-ar fi fost nepoliticos să nu accepte invitația soților Haskell? Îi plăcuse mult prietenoasa pereche. Iar cu bancherii, merita să-și cultive prietenii. Ca femeie de afaceri, acea relație se putea dovedi folositoare, în timp. Ea și Babs puteau dori să se extindă, într-o bună zi, și ar fi avut nevoie de un credit.

Doamne sfinte, pe cine încerca să convingă?

Fapt era că dorea să meargă, fie și numai

pentru a-și dovedi că seara de sîmbătă, și mai ales sărutul, nu însemnaseră nimic. Trevor era nou în oraș și nu cunoștea mulți oameni. Dorea compania ei. Asta era tot.

Numai Babs era de vină pentru amplificarea amintirilor despre sărut, că o dusesese recent la niște filme doidora de piele, sudoare și aburi. Nu era vorba decît de faptul că nu mai simțise atingerea gurii unui bărbat peste a ei de aproape doi ani.

Nu însemnase *nimic*. Atunci, de ce făcea atîta caz? De ce nu se ducea să se bucure de ospitalitatea familiei Haskell?

– Pare să se-anunțe amuzant, Trevor. Îți mulțumesc că m-ai... că ne-ai invitat. Aaron și cu mine vom veni bucuroși. La ce oră?

– Șapte punct.

– De fapt, ceasul digital arată șase cincizeci și opt, dar sîntem gata.

Kyla făcu un pas lateral, iar Trevor intră pe ușa din față, cu plasă. De cînd îl văzuse ultima oară, uitase cît era de înalt. Sau i se părea numai, fiind atît de musculos? Bicepsii impresionanți i se

umflau sub mînele scurte ale bluzei polo albe. Pantalonii sport, bej, ar fi provocat un comentariu de-al lui Babs, dac-ar fi fost acolo.

– Ai tăi sînt pe-aici?

– Nu. Au spus să-ți transmit salutări. În majoritatea serilor de vineri, joacă domino cu prietenii. Se întîlnesc alternativ cînd la unii, cînd la alții.

– Ăsta-i motivul pentru care mi-ai fi refuzat invitația, astă seară?

„Unul dintre ele, răspunse Kyla în sinea ei. Un motiv minor.”

– Da. Guvernantele se găsesc greu. La vremea cînd ajung destul de mari ca să fie demne de încredere, nu se mai gîndesc decît la băieți.

– Dar tu?

– Ce? Dacă m-am gîndit la băieți? Sigur că da, răspunse Kyla, aruncîndu-și capul pe spate, cu un mic hohot de rîs; Trevor murea după felul cum i se unduia părul în jurul umerilor. Cu o prietenă ca Babs, n-am avut încotro. În tot timpul liceului, am fost două degenerate nebune după băieți.

– Văd că degeneratele de voi v-ați pus la punct bronzul.

Rochia albă, de vară, îl lăsa să se vadă. Ezitase să și-o pună, fiindcă-i lăsa goi umerii și aproape tot spatele, cu excepția unei rețele de barete. După duș, se unsese cu o loțiune care-i

conferea pielii bronzate o patină lucitoare. Sporise lustrul, presărîndu-și pe umeri o pudră corporală cu sclipici. Se tamponase cu puful și pe nas și pe obraji. Cu părul luminat de soare, arăta aurie ca vara.

– După-amiaza, răspunse ea, stînjinită de ochii verzi ai lui Trevor care o măsurau de sus și pînă jos. Cînd ajung acasă, este încă destul soare ca să mai apuc o jumătate de oră.

– Îți vine excelent.

Glasul îi suna cam răgușit. Exact la fel ca înainte de a o fi sărutat.

Kyla se îndepărtă grăbită:

– Aaron e sus.

– Dă-mi voie să te-ajut cu el.

– Nu te deranja.

– Patru mîini fac mai mult decît două, afirmă Trevor, urmînd-o pe scară. Iar cînd e vorba de Aaron, nu-s sigur că ajung nici chiar atîtea.

Cînd intrară în camera copilului, acesta stătea în leagăn, ridicat în picioare. De cum îl văzu pe Trevor, îndreptă spre el degetul arătător, începu să țopăie lîngă balustrada pătuțului și să îngaime ceva ce numai el putea înțelege.

– Cred că mă recunoaște, observă Trevor, încîntat.

Ridică băiatul din pat și îl azvîrli spre tavan.

– Ura, eroule. Ai fost teroarea lumii, săptămîna asta? Ai mai înfulecat vreo garoafă?

În timp ce ținea băiatul deasupra capului, Kyla îi observă cicatricea de pe brațul stîng. Pornea de la încheietură, ocolind cotul, pentru a dispărea sub mîneacă. Cînd se întoarse, rîzînd, ca să-i spună ceva, Trevor observă unde se uita.

Deveni imediat serios.

– Ți-am spus că e urîtă.

Ochii Kylei se îndreptară spre chipul lui:

– Probabil că ai suferit îngrozitor.

– Nu prea mult, ridică el din umeri. Gata?

Îl purtă pe Aaron în brațe, în timp ce Kyla dusea punga cu scutece. Trevor o privise mirat, cînd și-o săltase pe umăr.

– Știu. Parcă ne-am muta, spuse ea, rîzînd, dar am învățat să fiu pregătită și sînt sigură că Lynn va înțelege.

Trevor o ajută să încuie ușa casei.

– Va trebui să mutăm scăunelul lui Aaron din mașina ta într-a mea, remarcă el, în timp ce coborau de pe verandă.

– Cît de departe mergem? Pot să-l țin în poală.

– Nu. Să procedăm cum trebuie.

– Vrei măcar să faci un compromis și să mergem cu mașina mea?

– Mă lași să conduc eu?

Kyla îi zîmbi, lăsînd cheile să cadă în mîna lui.

– Cum iese casa? Întrebă ea, după ce Aaron fu fixat în scaunul, iar mașina porni pe străzile crepusculare.

Trevor fu nevoit să împingă fotoliul înapoi, ca să aibă loc pentru picioarele sale lungi. Conducea la fel ca data trecută, cu încheietura mîinii stîngi proptită alene peste volan. De astă dată, însă, își întinse brațul drept peste spătarul fotoliului. Degetele îi ajunseră foarte aproape de umărul ei stîng, deși fără să-l atingă.

– Excelent. Ideea cu zona pentru masa din bucătărie a fost genială. Pîna și arhitectului i-a plăcut și a rămas descumpănit că nu-i venise lui.

– E un spațiu atît de frumos. Ar fi fost păcat să nu profiți la maximum de copacii aceia.

– De-asta l-am ales ca s-o construiesc.

...că o casă fără un copac e egală cu zero. Aș prefera să locuiesc într-un pom, ca Familia Elvețiană Robinson, decît într-un palat înconjurat numai de beton.

Ted și Lynn Haskell aveau personalități la fel de efervescente. Kyla și Aaron, în problema că-rora făcuseră atîta zărvă, fură întîmpinați în haosul zgomotos al unui cămin fericit. Nu s-ar fi putut spune că nu era o casă fermecătoare. Era. Kyla simți chiar o undă de invidie față de camerele elegante prin care o conduse Lynn, într-un tur-

neu la cerere.

Perechea adusese pe lume doi copii la fel de frumoși și de sociabili ca părinții lor. Cea mai mare, o fetiță de șapte ani, îl luă pe Aaron sub aripă ca o cloșcă, începînd să-l distreze, în timp ce bărbații supravegheau rumenirea fripturilor în curte. Lynn era suficient de neformalistă pentru a accepta oferta Kylei de a o ajuta la bucătărie.

– Trevor ne-a spus că ești văduvă.

Mîinile Kylei se opriră, în timp ce rupea foile de salată. Îi vorbise despre ea? Lynn păru să-i simtă tensiunea.

– Nu sînt bîrfitoare, Kyla. Și nici Trevor nu e. Am întrebat. Mi-a spus, dar n-a intrat în amănunte. Dacă te simți prost, putem vorbi despre altceva.

Trevor n-ar fi putut intra în amănunte, fiindcă nu cunoștea împrejurările morții lui Richard. Curios că n-o întrebese niciodată. Îi aruncă o privire lui Lynn.

– Richard a murit a doua zi după nașterea lui Aaron.

– Dumnezeuule! exclamă Lynn, lăsînd jos castrolul cu salată de cartofi pe care tocmai îl scoșese din frigider. Ce s-a întîmplat?

Kyla îi spuse povestea.

– Încă nu s-au împlinit doi ani.

Lynn privi prin curtea interioară, unde bărbații

Își sorbeau berile, în timp ce se ocupau de bif-tecuri și de copiii care se bălăceau prin piscină. Sub ochii ei, Aaron se aplecă și-și vîrî capul sub apă. Păru că se întinsese mai mult decît îi era plapuma. Ieși din nou, bolborosind. Cît ai clipi, Trevor îngenunche lîngă bazin, ștergînd băiatul pe față cu un prosop și bătîndu-l pe spate.

– Trevor și Aaron par să se fi atașat foarte tare. De cînd îl cunoști?

– De vreo săptămînă. Sintem numai prieteni. Ce garnitură vrei la salată?

Cînd Kyla întoarse capul, Lynn o privea cu o expresie amuzată.

– Ce este?

Lynn rîse:

– Dacă tot ce spune Ted despre Trevor Rule e adevărat, n-ar strica să fii atentă.

– De ce? Ce spune Ted?

– Că Trevor e ambițios, că nu cunoaște frica, e îndrăzneț în investiții și, pînă acum, toate i-au reușit. Cu alte cuvinte, de obicei obține ceea ce țin-tește.

– Zîmbi, adresîndu-i un zîmbet răutăcios.

– Dacă atenția pe care ți-o acorda sîmbătă seară la banchet înseamnă ceva, aș spune că omul ăsta se ține după tine. Dacă nu vrei să fii prinsă, fă bine și aleargă repede.

Luă două cutii de bere din frigider și-i dădu

una Kylei.

– Haide. Cred că nu le-ar strica încă una.

Trevor îl scosese pe Aaron din apă, ghemuindu-se apoi, cu el între genunchi. Îl ștergea energic cu un prosop, ca și cum ar fi făcut acest lucru în fiecare zi. Kyla destupă berea și i-o oferi.

– Îl iau eu în primire, când vrei.

Trevor își ridică privirea spre ea, cu un zîmbet care-i opri inima-n loc. Sorbi din bere, apoi își linse spuma de pe mustață.

– Ne descurcăm de minune, dar îți mulțumesc pentru bere.

– N-ai de ce.

Fîstîcită, se întoarse tocmai la timp pentru a-l vedea pe Ted primind berea de la soția lui.

– Mulțumesc, iubito, spuse el, aplicîndu-i o palmă la fund. Mîna îi rămase un moment acolo, strîngînd-o jucăuș, înainte de a cădea. Lynn se aplecă și-i depuse un sărut pe creștetul cu părul rărit.

Kyla simți o singurătate mai surprinzătoare decît oricînd în viața ei.

– E întuneric, comentă Trevor, în timp ce strecura mașina Kylei pe alee.

– Cred că mama și tata încă n-au venit.

Ciudat că întârzieau atât de mult. De obicei, partidele de domino nu se prelungeau pînă după ora unsprezece, iar acum se făcuse aproape miezul nopții. Bănuia cu tărie că amînarea întoarcerii acasă era deliberată.

– Ted și cu mine ar fi trebuit să vă provocăm, pe tine și pe Lynn, la o revanșă.

– Bărbații nu vor învinge niciodată femeile la jocurile de cuvinte.

– De ce?

– Femeile sînt mai intuitive decît bărbații.

– Ei bine, intuiția mea îmi spune că Aaron ți-a adormit pe umăr.

– De data asta, are și intuiția ta dreptate.

Aaron, care adormise pe canapeaua din livingul familiei Haskell, nu primise cu bunăvoință deșteptarea pentru a fi dus acasă. Pentru a preveni o criză fără precedent în toate analele istoriei, Trevor își încălcase legea respectării siguranței și-l lăsase să stea în poala mamei sale, în loc de a fi legat în scăunel.

Coborî din mașină și ocoli ca s-o ajute pe Kyla.

– Ai cheia în poșetă?

– În buzunarul lateral.

O găsi, pînă ajunseră la ușă. Jonglînd cu cheia,

cu geanta ei și cu punga grea de scutece, abia reuși să descuie ușa și s-o deschidă.

– Îți mulțumesc, Trevor. M-am simțit minunat.

– Te conduc înăuntru. Nu te-aș lăsa să intri cu Aaron într-o casă pustie, la ora asta din noapte.

Nu părea să aibă nici un rost să se certe, deși se simțea extrem de incomod să-l vadă luîndu-i-o înaintea prin casa întunecată, spre etaj. Cînd Kyla ajunsese în camera lui Aaron, Trevor aprinsese deja lampa cu lumină blîndă de pe birou. Depuse copilul adormit în pătui.

– Îl poți dezbrăca fără să-l trezești?

– Cred că-l las să doarmă cu cămășuța. Mă tem că, dacă se trezește de-a binelea, o să creadă c-a sosit ora micului dejun.

Trevor chicoti, punînd punga cu scutece în balansoarul de lîngă pat. Privi, fascinat, cum degetele ei îndemînatice se mișcau cu repeziciune, scoțîndu-i lui Aaron pantofii și ciorapii.

Fără a-l trezi, îi dădu jos pantalonii scurți și chiloții de plastic. Instinctiv, întinse mîna spre benzile adezive care-i țineau scutecul de unică folosință. Apoi, mîinile îi rămaseră nemișcate.

Deveni acut conștientă de omul care stătea lîngă ea. Camera păru să se comprime, lăsînd doar atîta spațiu cît să încapă amîndoi lîngă pat. Atmosfera se încărcase de tensiune. Aerul era

dens, incomod de cald, aproape înăbușitor. Casa devenise și mai tăcută.

Era o prostie. Ridicol. Aaron era mic, nedezvoltat sexual. Dar bărbatul de lângă ea era dezvoltat, iar Kyla se jena să scoată scutecul lui Aaron, cu Trevor atât de aproape. Faptul de a privi împreună goliciunea unui copil de sex masculin ar fi fost o intimitate între ei, o intimitate pe care Kyla nu și-o putea permite.

Păru să fi observat că degetele ei agile deveniseră dintr-o dată stângace și nepricepute, căci își dresă sonor glasul și se îndepărtă.

Mai rapid decât oricând în viața ei, Kyla schimbă scutecul ud al lui Aaron. Ca prin minune, băiatul nu se trezi. Când se întoarse, după ce-l acoperise cu o pătură subțire și stinsese lumina, Trevor o aștepta în cadrul ușii.

– Totul e-n regulă?

– Da. A avut o seară obositoare. Cred că-i cumpăr și lui o piscină din alea.

Îl conduse la parter. Avea în piept o apăsare pe care nu și-o putea explica. Îi palpita stomacul. Simțea un impuls nebunesc de a vorbi tare, pentru ca tăcerea ce cuprindea toată casa întunecată să nu-i sufoce.

O treaptă, sub greutatea lui Trevor, protestă sonor. Rîzînd ușor, Trevor îi spuse cu glas scăzut:

– Îți scîrțîie o treaptă.

– Mai multe, teamă mi-e, oftă Kyla, amintindu-și de o problemă care nu-i pierea niciodată din minte. Părinții mei visau să vîndă casa asta, cînd ieșea tata la pensie. Voiau să-și cumpere o trăsnaie de-aia pe roți și să călătorească prin toată țara.

– De ce n-au făcut-o?

– A murit Richard.

Trevor tăcu, deși Kyla simți o ezitare în pasul lui, înainte de a coborî următoarea treaptă.

– Am devenit din nou o pacoste pe capul lor.

– Sînt convinși că nu te consideră așa.

– Eu, însă, da.

Încetase s-o mai urmeze. Kyla se opri, întorcîndu-se cu fața spre el. Stătea cu cîteva trepte mai sus.

– De ce n-o vînd acum?

– Nu vor ca Aaron și cu mine să trăim singuri.

În plus, piața caselor de prin partea asta a orașului nu mai e ce-a fost odată. Dacă nu se renovează cartierul, mă tem că nu vor obține prea mult la vînzare.

– Și te îngrijorează, așa-i? Nu vrei să se simtă răspunzători pentru tine.

Kyla zîmbi cu tristețe.

– Îmi pare doar rău că nu-și pot împlini visul

din cauza mea.

Se uitară unul la altul. Tăcerea se lăsă ca o cortină. Cu toate că Trevor aprinsese o lumină în hol, restul casei era întunecos și plin de umbre.

O parte a chipului său era luminată, partea dreaptă. Kyla îi simțea tensiunea adunată în trup, deși nu se atingeau. Părul lui negru și ondulat arunca umbre răzlețe pe față. Suplu, tenebros și intens, arăta ca un erou romantic. Nu reprezenta nici o amenințare fizică, dar tot periculos era. Ceea ce-ar fi trebuit să fie sinistru, era scînteietor.

O făcea să tremure.

– Te conduc, spuse Kyla în grabă, cu răsuflarea tăiată, și se întoarse.

Mai făcu un pas pe scară, înainte de a-i simți degetele în păr, ajungînd-o, strîngînd pumnul, apucînd, capturînd. Din gîtlej îi scăpă un mic scîncet, dar era neputincioasă. Pumnul se încleștă și mai strîns în jurul părului. Se răsuci o dată, prinzînd-o cu mai multă tenacitate. Apoi, trăgînd sigur și neînduplecat, îi răsuci capul înapoi, tot mai înapoi, pînă o făcu să se întoarcă pe treaptă.

Cu celălalt braț, o ridică, în timp ce capul i se apleca. Îi pecetlui gura cu a lui, apăsător, fără îndurare. Nu coborî pe aceeași treaptă, săltînd-o în schimb pe ea, spre a o strînge la piept.

Mîinile Kylei făceau încercări zadarnice de a-l

împinge, dar pieptul său era ca un zid de cără-mizi. Inima-i bătea nebunește, cu ecouri sonore în teastă. Inima să fi fost? Nu mai simțea decât înțepătura mustății lui și apăsarea fermă a buzelor peste ale ei.

Cînd se desprinsese, Kyla icni:

- Nu, Trevor, te rog.
- Deschide gura.
- Nu.
- Sărută-mă.
- Nu pot.
- Ba poți. De ce te temi?
- Nu mă tem.
- Atunci, sărută-mă. Știi bine că și tu vrei.

Gura lui i-o luă din nou în stăpînire pe a ei. De astă dată, nu mai opuse nici o rezistență. Se înclină, se mișcă. Buzele lui se despărțiră. Ale ei, supunîndu-se unei voințe mai puternice decît a sa proprie, răspunseră. Apoi limba lui intră, cău-tîndu-i-o și găsind-o ca data trecută. O gustă pe îndelete, pînă se desprinseră, gîfîind sufocați.

Fierbinte, își apăsă buzele peste arcuirea gî-tului ei.

- Nu, nu, murmură Kyla, fără ca măcar să-și recunoască acea voce gîfîită.
- Nu-mi vine să cred că te sărut.
- Te rog, nu.

– Și că mă săruți și tu.

– Ba nu te...

– Ba da, iubito.

Gura lui îi freca pielea gâtului cu sărutări ușoare, oprindu-se pentru a-i depune cîte una fierbinte în adîncitura sensibilă de la bază.

– Pielea ta, o, Doamne, pielea ta...

Îi mîngîia spatele gol. Degetele i se strecurară printre baretele rochiei, strîngînd-o și mai tare. Kyla simți pe pîntec ceva ce-și spusese că era catarama curelei.

Și, totuși, se agăța de el. În acel moment, Trevor era singura realitate care mai rămăsese în lume. Fără a-și aminti, măcar, cum ajunseseră acolo, își descoperi degetele strecurate în șuvițele lui dese de păr. Din nou, gura i se desfrîna sub a lui.

– O fi oare posibil să mă dorești?

– Trevor...

– Fiindcă eu te doresc.

Alarmată, își smulse gura de sub sărutările lui pîrjolitoare.

– Nu, nici să nu te gîndești...

Trevor îi cuprinse fața între palme.

– Nu numai sex, Kyla. Vreau mai mult decît sex. Știu că e foarte neașteptat, dar m-am îndrăgostit de tine.

Huntsville, Alabama

Cumpăraseră o casă pentru aniversarea a cinci ani de căsnicie și tocmai se mutau acolo. Casa era vreaște. Peste tot zăceau stivuite cutii.

– Cum am putut aduna atîtea nimicuri? Ai terminat de strîns din pod?

Cînd nu primi răspuns la nici una dintre întrebări, soția contabilului întoarse capul pentru a vedea de ce era atît de preocupat soțul ei. Acesta se uita la un teanc de fotografii, studiind-o atent pe fiecare.

– Acolo ce e, scumpule?

– Hmm? A, niște poze pe care le-am făcut la Cairo.

Cu un fior, se apropie de el. Cuprinzîndu-i umerii cu brațele, de la spate, se aplecă, privind fotografiile peste umărul lui.

– De fiecare dată cînd mă gîndesc cît de aproape am fost de a te pierde, m-apucă florii. Cîte zile trecuseră între plecarea ta în permisie și explozie?

– Trei, răspunse el posomorît.

– Țștia cu tine aici cine-s? Întrebă încet femeia, privind fotografia pe care o ținea acum în mînă.

Știa că se gîndea adeseori la oamenii care făcuseră de gardă împreună cu el, la ambasadă, și mai cu seamă la cei ce muriseră.

– Cel din stînga era Richard Stroud.

– Era?

– N-a scăpat.

– Și celălalt?

Soțul ei zîmbi.

– Diavolul ăsta frumos e Trevor Rule. Harvardist. Familie distinsă din Philadelphia. Totuși, era un gagicar al dracului. Îl porecliserăm Smooch.

Femeia rîse:

– Nici nu te mai întreb de ce. Îmi dau seama de unde i-a venit numele, după reputație.

– Avea un harem care-ar fi stîrnit pînă și invidia unui sultan.

– A supraviețuit?

– A fost salvat, dar era grav rănit. Nu știu dacă a supraviețuit sau nu.

– Păstrezi fotografia?

– Crezi c-ar trebui?

– Stroud era căsătorit?

– Da. De ce?

– Dacă poza nu-i importantă pentru tine, ce-ar fi să i-o trimitem văduvei? Probabil că s-ar bucura s-o primească. Cu toții păreați așa de fericiți, cred că vă distrați grozav.

– Smooch tocmai spusese unul din celebrele lui bancuri porcoase.

Se aplecă pe spate, sărutînd-o.

– Bună idee. I-o trimit văduvei lui Stroud. Dacă-i dau de urmă.

Și aruncă fotografia în cutia cu amintiri pe care aveau să le ducă în casa cea nouă.

Capitolul 7

Neașteptat?

Neașteptat? Așa spusese? „Știu că e foarte neașteptat, dar m-am îndrăgostit de tine.” Cuvîntul *neașteptat* nu prea exprima esența cutremurătoare a declarației. A doua zi dimineată, în timp ce revedea în minte scena, Kyla nu putea să creadă că-i spusese așa ceva.

Mulțumea cerului că părinții ei intraseră pe ușă cu doar cîteva clipe mai tîrziu. Amuțită și paralizată de ceea ce tocmai auzise de la Trevor, făcuse un efort vitejesc de a lega o conversație, explicînd că tocmai ajunseseră acasă și-l culcaseră pe Aaron, și că nu, Clif și Meg nu-i întrerupeau din nimic important.

Trevor, politicos cu părinții ei, o privea lung cu ochiul acela verde care compensa cu vîrf și-ndesat lipsa celuilalt. Evitîndu-i pe cît posibil privirea, îi însoțise pînă la ușa și-i urase convențional noapte bună, înainte ca părinții ei să fi putut urca la etaj, lăsînd-o din nou singură cu el. Chiar și în timp ce închidea ușa, Trevor rămăsese pe loc, privind-o. În acel moment, Kyla își jurase că n-avea să-l mai vadă niciodată.

Acum, la lumina zilei, acum, cu amintirea celui ultim sărut de aseară încă arzînd-o în creier, își repetă făgăduiala:

„Nu pot, nu vreau, n-am să-l mai văd.“

Dar nu-îl lăsa să reușească atît de ușor. O sună în timpul micului dejun.

– Kyla, spuse el de cum îi răspunse, iartă-mă că te sun atît de devreme, dar trebuie să-ți vorbesc. Aseară...

– Nu pot vorbi acum, Trevor. Tocmai îi dau lui Aaron micul dejun și iarăși se face totuna de mîncare.

– Nu vrei să luați prînzul cu mine? Tu și Aaron?

– Îți mulțumesc oricum, dar nu putem. Tata și cu mine vom vopsi azi leagănul meu cel vechi.

– Cînd? Trec și eu să v-ajut.

– Nu, nu, să nu-faci asta, se grăbi ea să-l oprească. Nu știu exact cînd ne apucăm de lucru

și nu pot fi de acord să-ți încurci toată ziua.

– Nu mă deranjează. Vreau să...

– Trebuie să te las, Trevor. La revedere.

Veni, totuși, spre seară. Kyla acuză o durere de cap și nici măcar nu coborî să-l salute. După plecarea lui Trevor, părinții o priviră cu reproș, dar nu spuseră nimic.

Babs nu se sfii să-și spună părerea. Kyla îi ignorase privirile și mormăielile dezaprobatoare, nu tocmai subtile. Spre sfârșitul săptămînii, devenise considerabil mai zgomotoasă. Cele două prietene se certară în timpul unei pauze la magazin.

– Tipul a telefonat aici de cîte ori pe zi, în ultimele cinci zile.

– Îl privește.

– Mă privește și pe mine. Mi s-au terminat scuzele de ce nu poți veni la telefon.

– Cu imaginația ta, Babs, sînt sigură că ai să inventezi altele. Dacă mai sună.

– O să sune. Nu e nici pe departe la fel de laș ca tine.

Kyla se revoltă:

– Nu sînt lașă.

– Nu? Atunci de ce îți dai atîta bătaie de cap ca să-l eviți? Ce-a făcut, cine știe ce faptă degradantă, ca de pildă să te fi ținut de mîină?

- Mă pot lipsi de sarcasmele tale.
- Vrei să știi ce cred eu?
- Nu.
- Cred că a fost mai mult decît o simplă ținere de mîină.

Kyla întoarse capul, pentru ca Babs să nu-i vadă roșeața din obraji.

- Am mai spus, ai o imaginație vie.
- Altfel, n-ai fugi atît de repede și de tare. Dacă Trevor Rule nu-ți venea de hac într-un fel, acum ai rîde de încercările lui de a te vedea.

- Nu-s comice.
- Exact asta spuneam și eu. Sînt al naibii de serioase.

- Ba nu sînt!

În mijlocul scenei, care deja trosnea de tensiune, păși însuși subiectul disputei. Clopoțelul ușii de la florăria *Petal Pushers* sună melodios, în momentul cînd intră Trevor. Simultan, cele două femei întoarseră capetele într-acolo. El o privea numai pe una, cea a cărei față păli dintr-o dată, cea care-și trecu nervoasă limba peste buza de jos, cea care-și încleștă mîinile pe talie ca să nu i-o ia razna.

- Mă scuzați, explodă Babs.

Și se repezi prin ușile batante în biroul din spate, bombănind printre dinți ceva în legătură cu

Mohamed și cu un munte.

Kyla privi în podea, măsurînd distanța dintre ei. Poate venise să comande flori. Poate venise să discute despre vreme. Poate venise din orice motiv, în afara aceluia de care se îngrozea mai mult.

Replica lui introductivă îi risipi toate speranțele.

– De ce mă eviți?

Așa, deci, voia să joace dur. Avea să-i arate ea duritate. Smuci mîndră capul în sus, înfruntîndu-i privirea:

– Tu ce crezi?

– Pentru ceea ce ți-am spus vineri seară?

– Ai ghicit.

– Te-am jignit?

– E jignitor să arunci așa cu cuvîntul „iubire”.

– N-am aruncat cu cuvîntul. Am vorbit serios.

– Găsesc că mi-e imposibil să te cred.

– De ce?

Se holbă la el, cu gura căscată.

– De ce? Fiindcă ne mai văzuserăm de exact patru ori înainte de a-mi spune că mă iubești?

– Ții socoteala? i se arcui ironic mustața, deasupra dinților acelora sclipitor de albi, într-un surîs leneș.

– Numai fiindcă ceea ce-ai spus era atît de deplasat.

Lua-i-ar dracu' zîmbetul ăla și lua-i-ar dracu' mustața și lua-i-ar dracu' și ei stomacu'! Îi tresăla cînd îl vedeal

- Se mai întîmplă uneori și așa.
- Mie, nu.
- Mie, da. Sînt îndrăgostit de tine, Kyla.

Îi întoarse spatele, rezemîndu-și de teighea brațele țepene.

- Nu mai spune asta. Te rog.

Trevor veni în spatele ei. Îl simți acolo încă dinainte de a-i fi pus mîinile pe umeri. Căldura lui i se furișă pe spate la fel cum lunecă lumina soarelui peste plajă în zori.

- De ce te temi, Kyla?
- De nimic.
- De mine?
- Nu.
- Te temi de ceea ce simți?
- Nu simt nimic.
- Ba simți ceva.

Îi dădu părul în lături, plimbîndu-și degetele pe ceafa ei, dintr-o parte în alta.

- M-ai sărutat și tu.

Capul începuse să i se plece pînă cînd aproape își propti bărbia în piept.

- N-a însemnat nimic.
- Nu?

- Doar că nu mai fusesem sărutată de mult timp.

- Și ți-a plăcut?

- Da... Nu... Te rog. Nu pot vorbi cu tine despre asta.

- Mie mi-a plăcut, Kyla. Al dracului de mult mi-a plăcut. A fost firesc.

Se întoarse cu fața spre el, înghesuită lângă teighea.

- Ba n-a fost firesc deloc, Trevor, spuse ea cu tărie.

- Zi-mi de ce.

- Fiindcă îmi iubesc soțul.

- Dar e mort!

- Aici, înăuntru, nu e! strigă ea furioasă, punându-și o mână pe inimă. E viu, înăuntrul meu. Și intenționez să-l păstrez viu.

- E o nebunie. E nefiresc.

- Și nici nu e treaba ta, domnule Rule!

Îl împinse în lături și se îndepărtă. Când se răsuci din nou spre el, sinii i se înălțau și coborau de agitație. Respirația i se îngreunase.

- Nu te-am amăgit. Am fost sinceră. Ți-am spus a doua zi după ce ne-am întâlnit că nu caut o poveste sentimentală. Am avut una. O poveste de dragoste minunată, care va dura pînă la sfîrșitul vieții mele. Nimic n-ar putea fi mai presus de ea și

niciodată nu m-aș mulțumi cu mai puțin.

Nervoasă, își șterse ochii de lacrimi cu dosul mîinii.

– În ciuda faptului că ți-am spus clar toate astea, te-ai ținut după mine. Îmi pare rău că te crezi îndrăgostit, dar ăsta-i un lucru cu care va trebui să te descurci singur. Nu vreau să te mai văd, Trevor. Acum, te rog să mă lași în pace.

Maxilarele lui deveniseră rigide. Mușchii îi palpitau de furie de-a lungul lor. Sub mustață, buzele i se îngustaseră într-o linie subțire. Strînsese pumnii și se bătea cu ei pe coapsă. Kyla nu-și dădea seama dacă ar fi vrut s-o lovească sau s-o sărute și nu știa de ce să se teamă mai mult.

În cele din urmă, se răsuci pe călcîie și ieși, lăsînd ușa să se trîntească după el. Clopoțelul de deasupra făcu un scandal îngrozitor.

Kyla se rezemă de teighea, moleșită, fără a-și fi dat seama pînă atunci cît de mult o istovise fizic întîlnirea. Își simțea toți mușchii din trup de parcă ar fi fost storși ca niște rufe. Între ochi o străpungea o durere sfredelitoare.

Cînd își regăsi cît de cît calmul, se desprinse de teighea și se întoarse spre a o găsi pe Babs în ușă, cu brațele încrucișate pe piept și o expresie acră pe față.

– Să nu scoți o vorbă, o preveni Kyla, cu de-

plină seriozitate.

- Nici nu mă gîndeam, replică nepăsătoare Babs. Ai spus tu tot ce era de spus, și-ncă strălucit, aș zice. Oricare alt bărbat probabil că s-ar întoarce și ar fugi. Dar nu domnul Rule al nostru. Nici pe departe.

- La dracu'!

Piciorul lui apăsă frîna camionetei, în timp ce o smucea de pe drum, peste acostament. Pietricelele țîșniră de sub roți, camioneta fiind înghițită într-un nor de praf înainte de a se opri complet. Trevor scoase manșa din viteză și-și încrucișă brațele peste volan. Își rezemă fruntea pe brațe.

„Ei, și la ce te-ai așteptat, mă rog?”

Chiar crezuse că putea intra valsînd în viața ei și că, fără prea mult timp și efort, Kyla să-i cadă în brațe? Sau în pat?

Da, acum o recunoștea. La asta se așteptase, cu încăpăținare. Fiindcă fiului lui George Rule toate îi reușiseră întotdeauna foarte ușor.

Sportul. Conducerea. Studiile. Popularitatea. Femeile.

Pentru Trevor, viața fusese un banchet așter-

nut pe tăvi de argint. Pînă și planurile propriului său tată pentru viața lui le zădărniciše cu succes. Făcuse tot ceea ce dorise dintotdeauna să facă. În afara aceluï incident din Cairo, dusesese o viață de vis. Și nici chiar atunci nu-l părăsise norocul. Explozia îl lăsase infirm, dar nu complet scos din uz, așa cum s-ar fi putut.

Ridicînd capul, Trevor își rezemă bărbia în mîini, privind prin parbrizul prăfuit. Cîmpiile din nordul Texasului se întindeau pînă la orizont, în toate direcțiile. Un gard de sîrmă ghimpată se prelungea la nesfîrșit.

Într-acolo se îndrepta viața lui? Spre nicăieri?

Refuzul Kylei fusese o pastilă amară de înghițit. Oare această pustietate care-l măcina pe dinăuntru nu era decît reacția unui om răsfățat cu care viața fusese peste măsură de dulce, pînă acum? Avea să-i fie interzis singurul lucru cu adevărat important pentru el? Oare zeli îl batjocoreau, își rîdeau de el fiindcă făcuse un singur gest onorabil în viața lui și i se nega privilegiul de a-l duce pînă la capăt?

Dar nu era numai atît. Onoarea și datoria aveau prea puțină legătură, sau chiar nici una, cu comportamentul lui de-acum față de Kyla.

O iubea pe femeia asta.

Nu mai era doar un șir de vorbe scrise pe foi

de hîrtie ieftină, cuvinte care îi umpluseră ceasurile de singurătate și-i alinaseră durerea și-i oferiseră o ancoră de care să se țină în momentele cînd totul părea cum nu se poate mai negru.

Era o personalitate. O voce. Un miros. Un zîmbet.

„Și încă îl mai iubește pe soțul ei“, își aminti el, amar.

Richard Stroud fusese un tip extraordinar. Acum, era un strigoi extraordinar. Iar fantomele aveau un mod al lor de a deveni și mai extraordinare decît fuseseră în viață. Celor răposați li se uitau cusururile, reținîndu-li-se numai cele mai alese calități.

Dar Richard Stroud nu era dușmanul lui și nu trebuia să se gîndească la el în acești termeni. Poate că era mai bine să renunțe la toată nebulia. Kyla iubea amintirea soțului ei. Își exprimase sentimentele într-o engleză clară și inteligibilă.

„Abandonează cît mai ai timp, bătrîne. Nu te vrea.“

Apoi, își aminti pasiunea din sărutul ei, gustul gurii ei, mirosul părului ei, senzația pielii sub mîini și știu că n-avea nici o șansă să renunțe.

Nu încă.

Fiecare mișcare precisă îi exprima îndîrjirea, în timp ce băgă mașina în viteză și reveni pe drumul

de țară.

Urma să-i lase spațiu, loc de respirat, timp. Avea tot dreptul.

Pînă atunci, zilele urmau să-i fie ocupate. Îl așteptau destule treburi. Iar noaptea, în pat, cînd îl durea trupul după ostoirea pe care i-l făgăduia al ei, avea să se mulțumească doar cu lectura scrisorilor. Erau asemenea vocii ei șoptindu-i cele mai intime secrete în întuneric.

– Ce-s alea, tată? întrebă Kyla, intrînd în bucătărie.

– Astea, a, astea nu-s nimica, se grăbi Clif Powers să strîngă hîrțile risipite pe masă.

– Ba sînt ceva.

Nu scăpase din vedere graba tatălui ei de a ascunde documentele, nici privirea discretă schimbată între părinți. Expresiile lor erau la fel de vinovate ca a lui Aaron cînd îl prinsese smulgînd din rădăcină iedera ei favorită.

Cu mîinile în șolduri, le porunci:

– Gata, amîndoi, mărturisiți. Ce se-ntîmplă?

– Stai jos și bea o răcoritoare, bine, iubito? propuse Meg.

– Nu vreau nici o răcoritoare. Vreau să știu ce încercați atât de tare să-mi ascundeți.

Clif oftă.

– Am putea să-i spunem, Meg.

Kyla se așează pe un scaun la masă, vis-à-vis de tatăl ei, împreunându-și mâinile peste fața de masă.

– Ascult.

– Consiliul primăriei i s-a cerut ca strada asta să fie reîmpărțită ca proprietate comercială. Noi, mama ta și cu mine, am depus contestație, dar nici unul dintre ceilalți proprietari n-a mai făcut-o. Petiția s-a votat aseară, în consiliu.

Kyla asimilă vestea, un moment gândindu-se numai la ceea ce putea să însemne pentru viitorul părinților ei.

– De ce-ați contestat-o? Asta nu va escalada valoarea proprietății?

– Păi, ba da, draga mea, dar nu vrem să plecăm din casa asta, răspunse Meg. Nu că ne-ar grăbi. Avem un timp la dispoziție, dar...

– Nu vreți să plecați datorită lui Aaron și mie, spuse încet Kyla, dându-și seama de ce încercaseră să-i ascundă situația. O să ne descurcăm. V-am spus-o dintotdeauna.

– Știm, dar nu voiam să vindem niciodată locul ăsta.

– Ei bine, se pare că a hotărît primăria în locul vostru. Mă bucur. Asta voiăți și voi: să vindeți casa, să vă cumpărați o rulotă și să călătoriți.

– Dar tu și Aaron...

– Sînt femeie în toată firea, mamă. Aaron e un copil bine adaptat. Avem o casă proprie. Ne va prinde bine amîndurora.

– Dar ți-am promis, la moartea lui Richard, că nu te vom lăsa niciodată singură, argumentă Clif.

Kyla își puse mîna peste a lui.

– Îți apreciez grija, tată. Ați fost minunați. Însă tu și mama aveți viața voastră. Vă meritați aniiăștia împreună. Nu trebuie să vă petreceți anii de pensie încătușați de mine.

Își coborî privirea spre documentele împăturite.

– Ați primit deja o ofertă de cumpărare a proprietății, nu?

– Păi, da, recunosc în sfîrșit Clif. Dar avem la dispoziție un an și jumătate ca s-o evacuăm. Nu e nevoie să acceptăm prima ofertă care sosește.

– Dar cine știe ce se va mai întîmpla într-un an și jumătate? Ocazii ca asta nu se ivesc în fiecare zi. Dacă e o ofertă cinstită, primiți-o.

– Nu, clătină Meg din cap, cu încăpăținare. Ți-am promis că nu te vom părăsi.

– Dar, mamă...

- Până când tu și Aaron nu vă stabiliți în altă parte, nici nu ne gândim să vindem casa. Și cu asta am terminat, domnișoară, se ridică Meg.

Discuția de încheiase.

- Vrei răcoritoarea aia sau nu?

Peste câteva ore, Kyla zăcea în pat, privind formele schimbătoare ale umbrelor pe care lumina lunii le așternea pe tavan.

O îngrijora ezitarea părinților ei de a vinde casa. Vînzarea le-ar fi asigurat situația financiară pînă la sfîrșitul vieții lor. Nu voia să amîne pînă ajungeau prea bătrîni și prea slabi ca să se mai bucure de anii de pensie.

Spre binele ei ezitau să profite de ocazie. Nu-și dădeau seama cît de vinovată o făcea să se simtă sacrificiul lor? Întîrziaseră deja să-și împlinească visul, aproape doi ani, în urma morții lui Richard. Categorie, avea să le simtă lipsa. Avea s-o întristeze să vadă vechea casă demolată pentru a face loc complexelor administrative și stațiilor de benzină. Dar suferințele prelungite dor întotdeauna și mai mult.

Era timpul să-și ia viața în propriile mîini. Indiferent dacă părinții ei vindeau sau nu casa, nu sosise vremea să-și dureze un cămin pentru ea și Aaron? Problema era cum să-i convingă pe Clif și pe Meg.

Cu un oftat obosit, își sili ochii să se închidă. Și iarăși i se întâmplă.

Imaginea lui Trevor Rule apăru proiectată pe pleoapele ei. O bîntuia ore întregi, în fiecare noapte, pînă cînd în sfîrșit o fura un somn frustrat și extenuant. Parcă ar fi comunicat cu ea pe vreun plan spiritual, pe care n-avea cum să-l înțeleagă. Obsesia față de el era iritantă și neliniștitoare.

Trecuse o lună de la disputa din *Petal Pushers*. Își dorea să poată uita cît de furios arătase atunci. Își dorea și mai mult să uite cum arătase săptămîna trecută, cînd îl întîlnise întîmplător pe stradă.

Se petrecuse în miezul zilei. Kyla și Babs efectuau o livrare în centrul orașului Chandler. Fusesse o comandă destul de mare ca să necesite prezența amîndurora, iar Clif se oferise să vadă el de magazin în lipsa lor.

– la uite-acolo, spusese Babs.

– Unde?

Din ghivecele cu crizantele se scursese apă pe mîinile Kylei și era ocupată să și le scuture.

– Vis-à-vis.

Punîndu-și o mîină udă streășină la ochi, în soarele arzător, urmărise privirea lui Babs spre magazinul cu materiale de construcție de peste drum. Trevor cobora de pe trotuar, spre mașina

parcată. Ducea pe umăr un sac cu ciment. Sub privirile lor, îl lăsă în bena camionetei. De la acea distanță, nici nu s-ar fi bănuir că suferise un accident îngrozitor și că purta dovada cicatricilor. Executase corvoada cu forța și grația unui discobol olimpic.

Babs plescăi din buze.

– Să fiu a naibii dacă n-arată trăsnet.

– Nu care cumva...

– Bună, Trevor! Iansă ea, melodios.

Cu gura căscată de indignare și deznădejde, Kyla îi întoarse spatele și deschise portiera mașinii. Se repezi înăuntru, trântind-o în urma ei.

– Te omor, îi șuieră ea lui Babs, prin fereastra deschidă.

– Dacă te mai porți ca o idioată, te omor eu pe tine, replică Babs.

Trevor le zărise imediat și făcu cu mîna. În timp ce aștepta să treacă o mașină, își scosese pălăria de pai pleoștită, gen cowboy, și se ștersese de sudoare pe frunte, cu mîneca suflecată. Porni spre ele încă înainte ca mașina cealaltă să fi trecut complet, ocolind-o prin spate. Restul distanței o parcurse în fugă.

– Salut.

Dumnezeu era crud. Nici un bărbat n-ar fi trebuit să aibă atîta sex appeal și să fie lăsat să

umblă liber, făcând victime năpăstuite printre toate femeile care-i ieșeau în cale.

Își trecu degetele prin părul negru și des, dându-și pe spate șuvițele ondulate de sudoare, înainte de a-și pune pălăria de cowboy la loc. Cu banda pe ochi, arăta desfrînat și îndrăzneț ca un pirat.

Avea gîtul foarte bronzat. La baza lui își înnodase o basma albă, răsucită. Mînele-i erau suflecate atît de sus și de strîns, încît păreau niște frînghii încercuindu-i bicepșii ca lemnul de tec. Cămașa albastră, de lucru, rămăsese descheiată. Kyla și-l imagină lucrînd în bustul gol pînă sosea momentul să vină în oraș, cînd își trăgea cămașa pe el în grabă. Datorită căldurii, nu-i venise să și-o încheie.

În orice caz, poalele lungi îi filfiau peste coapse și pieptul îi rămăsese dezgolit, cu excepția covorului de păr brun și cîrlionțat care-i acoperea. Și îl acoperea frumos, de la norul în formă de evantai de pe mușchii pectorali arcuiți, învîrtejindu-se în jurul mameloanelor plate, pînă la acea linie îngustă și mătăsoasă ce-i împărțea stomacul brăzdat pentru a se lăți în cele din urmă împrejurul ombilicului. Avea un piept magnific, atins doar de o cicatrice arcuită care se curba pe sub sînul stîng, de la subsuoară.

Blugii, strînși pe picior și ușor decolorați, arătau spălați de cel puțin o mie de ori. De data asta, nu mai purta cizme lucioase din piele de șarpe, ci o pereche pe care o agresaseră oceane de noroi. Două mănuși de piele roasă îi acopereau mîinile, răsfîrte peste oasele încheieturilor.

Cea mai tulburătoare din toate era cureaua lată de piele care-i înconjura șoldurile înguste. Stătea acolo ca o centură de pistolar, inspirînd într-un mod la fel de flagrant masculinitatea. Ustensilele de constructor erau agățate peste coapsele zvelte, frecîndu-se de mușchi la fiecare mișcare suplă a acestora.

Era o fantezie vie, însuflețită, o întrupare a masculinității.

– Ce v-a scos din casă? E o caniculă de te topești.

Babs rîse:

– Începi chiar și să vorbești ca un texan. Nu ți se pare, Ky?

Kyla, în căldura de cuptor din mașină, stătea țeapănă ca un manechin de lemn.

– Ba da.

Trevor își rezemă un antebraț de capota mașinii. Cămașa i se căscă și mai larg. Cîteva fire ale părului de pe piept îi erau îmbrobonate de sudoare. Își înclină capul, adresîndu-i-se direct:

- Ce faci?
- Bine. Tu?
- Bine. Aaron?
- Tot bine.
- Bine.

- Pari să te spetești cu munca, Trevor, comentă Babs.

După tonul ei crispat, Kyla își dădu seama că pe Babs o irita stilul de conversație. Ei bine, n-avea decît! Ea era cea care-l chemase ca o damă de trotuar răcnind: „Alo, marinaru’!“ Las’ să trîncănească ea cu el.

Crezuse că avea să fie ușurată cînd Trevor se îndreptă la loc pentru a vorbi cu Babs. Dar, făcînd asta, îi oferi o priveliște fără rețineri a torsului său. Era fascinant.

Îi privi o mărgică de sudoare formîndu-se pe curba inferioară a sînului drept. Se acumula acolo, pentru a deveni o perlă plină, lichidă. Îngreunată, se desprinse. Începu să se rostogolească încet în jos. Ochii Kylei îi urmăriră prelingerea unduitoare peste fiecare coastă. S-ar fi putut pierde în părul mătăsos ce-i acoperea abdomenul, dar adunase prea multă inerție și continuă să alunece peste pielea bronzată. În cele din urmă, se abătu lateral spre ombilic și intră drept în pîlnia învîrtejită de păr a acelei gropițe, ca într-un caliciu de floare

anume făurit pentru o asemenea comoară.

– Nu-i așa, Ky?

Kyla tresări.

– Ce?

Babs o întrebase ceva, dar nu era în stare să spună ce anume.

– I-am spus lui Trevor că venim să vedem casa pe care o construiește, de îndată ce va fi gata.

– A, da, mi-ar face plăcere, răspunse ea vag.

„Nu te mai uita la el. Stai cu privirea spre orizont, sau spre parcometru, spre orice, numai la el nu.“

Chiar în acel moment, propriul ei trup șiroia de transpirație, iar căldura miezului de vară nu era decît parțial cauza. Își dorea ca Babs să se urce odată-n mașină și să plece.

Trevor, însă, fu cel care-și luă rămas bun mai întîi.

– Trebuie să mă duc. Mă așteaptă betonistul. Mă bucur că v-am văzut.

– Pa-pa, Trevor, îl salută Babs.

– La revedere, Babs. Kyla.

– Pa, răspunse ea, cu voce slabă.

Numai cînd știi că se întorsese cu spatele și aproape ajunsese la camionetă, se îndură să-și ridice ochii. Apoi, își dori să n-o fi făcut. Cămașa i se lipise de piele, prinsă de sudoarea sănătoasă

și virilă a omului care muncea. Țesătura umezită îi accentua lățimea umerilor. Iar blugii îi avantajau la fel de mult dosul ca și partea din față.

Iar acum, după mai mult de o săptămână, chinându-se să adoarmă, tot așa îl vedea. Șchio-pătatul ușor nu făcea decît să scoată în evidență mersul legănat care întotdeauna reușea s-o facă să-i lase gura apă.

Oftînd resemnată, se întoarse pe-o parte și, cedînd ispitei, urmări iarăși în minte picătura aceea de transpirație sărată de pe pieptul lui. De astă dată, limba Kylei se ținu după ea drept pînă în ombilic.

Se trezi nervoasă.

Dispoziția nu i se ameliorase nici cînd întinse mîna, peste cafetiera de la micul dejun, ca să răspundă la telefon.

– Salut, Trevor sînt.

Se uită repede la părinții ei. Singura dată cînd îndrăzniseră să întrebe de ce nu mai trecea Trevor pe la ei, le-o retezase din scurt, spunînd: „V-am zis că sîntem numai prieteni. Probabil și-o fi găsit vreo iubită.” Nedorind să le dezvăluie identitatea

celui de la telefon, se rezumă să răspundă:

- Bună.
- Am terminat-o.
- Ai terminat-o?
- Casa.
- A! Felicitări.
- Mulțumesc. Vii s-o vezi?

Soții Powers o priveau curioși. Meg articulă mut:

- Cine e?

Kyla se prefăcu a nu-i înțelege exagerata pantomimă.

- Nu știu dacă pot, se codi ea.
- Ai spus că vii, îi reaminti Trevor.
- Știu, dar sînt groaznic de ocupată.
- Înainte s-o scot la vînzare, vreau să-ți aud părerea cu privire la decorațiuni.
- Nu am calificarea să-ți ofer asemenea păreri.
- Doar ești femeie, nu?

Da, era femeie. Altfel, inima nu i s-ar fi azvîrlit în coaste ca și cum ar fi căutat o scăpare. Altfel, nu și-ar fi simțit coapsele ca făcute din ceară topită și nici palmele nu i-ar fi fost alunecoase și nu s-ar fi gîndit la gura lui și la sîinii ei.

- Habar n-am despre decorațiunile unei case ca aia.

Văzu ochii lui Meg fulgerînd spre Clif, văzu

sprîncenele lui Clif sărind scurt în sus, pentru a coborî apoi încet.

– Vii, totuși?

– Cînd?

– Azi după-amiază.

– Azi e sîmbăta mea de lucru.

Ea și Babs lucrau sîmbetele alternativ.

– După. Trec să te iau cînd închizi florăria.

Kyla răsuci firul telefonului, întrebîndu-se dacă îndrăznea să-l folosească pe Aaron ca scuză. Trevor n-ar fi răspuns decît propunîndu-i să-l aducă și pe el. Iar părinții ei digerau fiecare cuvînt pe care-l rostea, alături de picromigdalele crocante, astfel că nu putea recurge nici la un pretext care i-ar fi implicat pe ei.

De ce-i păsa cît de subțire era explicația? Îi spusese în termeni fără echivoc că nu voia să-l mai vadă niciodată. Iar el avsesse tupeul să-i telefoneze ca s-o cheme.

Însă n-ar fi fost oare o grosolănie să refuze tocmai acea invitație? Văzuse casa în construcție. Evident, pentru Trevor era important să iasă cît mai bine. Cariera lui depindea de succesul acelei case. Poate că într-adevăr îi *dorea* opinia asupra unor decorațiuni adecvate și nimic mai mult. Avea nevoie de o cutie de rezonanță, o persoană cu gusturi de încredere.

- În regulă. Te aștept la șase.
- Excelent.

Fu ocupată în magazin toată ziua, dar orele păreau a se tîrî ca melcul. Și nu i se mai potolea foamea. Sau, poate, senzația aceea de gol în stomac se datora groazei la gîndul că avea să-l vadă? Sau speranței? Nici nu voia să știe.

La ora șase fix, Trevor intră în florărie, arătînd răpitor, într-o pereche de pantaloni marinărești și o cămașă sport. După cum mirosea, făcuse recent duș și se bărbierise. Avea părul încă umed. I se ondula pe după urechi, căzînd peste banda de pe ochi, cu o atracție irezistibilă.

- Ți-au mai rămas ceva flori de vînzare?

Kyla rîse, ușurată că era amical și trata întîlnirea cu nepăsarea cuvenită.

- Cîteva.

- Ești gata?

- Să-mi iau poșeta, numai, și să sting luminile în spate.

Reveni în mai puțin de un minut. O conduse afară și așteptă să încuie ușa din față. Îi prinse ușor cotul, ajutînd-o să se urce în mașină, dar era o atingere impersonală. Pîn-aici, toate bune.

Conversară nimicuri fără șir în timp ce străbăteau străzile orașului, apoi drumul de țară, spre proprietatea împădurită și casa cea nouă. Trevor

se interesă de părinții ei, iar Kyla îi spuse că o duceau bine. Întrebă despre Aaron, și-l puse la curent cu cele mai recente boroboaze. Nu se referă la discuția care avusese loc cu peste o lună în urmă.

– O, cerule! exclamă ea, când apăru casa. Nu-mi vine să cred.

Trevor frână pe aleea arcuită, cu cimișir pe margini.

– Îți place?

– Ce-ar putea să nu-mi placă?

Fără a aștepta s-o ajute, Kyla deschise portiera și coborî, privind casa cu admirație.

– Nu mi-ai spus că urma să aibă vitralii de-o parte și de alta a ușii.

– N-ai întrebat, o tachină el. Hai înăuntru.

Parcă ar fi pășit în paginile revistei *Architectural Digest*. Stilul de ansamblu era dezinvolt. Casa fusese proiectată spre a fi confortabilă și accesibilă, dar nu se făcuse nici o economie. Camerele erau spațioase, inspirând însă și un sentiment de comoditate caldă.

Kyla scoase un strigăt de bucurie când intră în zona de mîncat a bucătăriei și văzu cît de bine reușise ideea ei cu solarul.

– Și, uite, un robinet cu apă fierbinte la chiuveță, îi arată mîndru Trevor, făcînd o demonstra-

ție. Și frigider, și congelator, în perete.

– E perfectă, perfectă, zîmbi Kyla.

– Chiar îți place?

– E o minune!

– Vino afară. Vreau să-ți arăt curtea din spate.

Terasa din lemn de redwood¹ se întindea cale de cîțiva metri, între casă și gazon, care fusese deja amenajat. Tufișuri de azalee înconjurau copacii cu coroanele curățate de uscături și tunse ordonat. Flori de toate soiurile își desfăceau petalele în lădițe dispuse strategic pe terasă. Un chioșc decorat cu ferigi găzduia o fîntîniță înspumată. În depărtare, pîriul strălucea ca o panglică de argint șerpuind printre copacii înfrunziți.

– Nu-mi vine să cred, Trevor, spuse ea uimită. Ai făcut minuni aici. E ca într-o poveste. Atîta cît ai decorat-o, e deja perfectă. N-ar trebui să-ți fie deloc greu s-o vinzi.

O luă ambele mîini, întorcînd-o cu fața spre el. Kyla fu surprinsă. Pînă în acel moment, n-o atinșese aproape deloc. Fusese glumeț și amuzant, în timp ce o conducea prin camerele casei, arătîndu-i totul cu entuziasmul unui puștan de zece ani care tocmai a primit o bicicletă nouă. Acum, o privea cu o intensitate ce-i lansă pulsul în galop.

1. Specie de sequoia.

- Te-am evitat, așa cum mi-ai cerut.
- A fost cel mai bine.

Trevor clătină din cap:

- M-am ținut la distanță, dar asta nu înseamnă că mi-a plăcut, nici că nu m-am gândit la tine.

Kyla înghiți în sec.

- Ba chiar dimpotrivă. Mă gândesc la tine tot timpul.

- Trevor, te rog, hai să nu ne certăm.
- Nici n-am de gând.
- Atunci, nu mai spune nimic.
- Lasă-mă să termin.

Cînd văzu că-i acorda atîta lucru, continuă:

- Știi ce simt pentru tine. Știi, sau nu?
- Ai... Ai spus...
- Că te iubesc. Și n-am glumit, Kyla.
- Te rog, nu insista. Nu pot.
- Ce nu poți?
- Nu mă pot încurca într-o aventură.
- Știu. De-asta îți cer să mă iei de bărbat.

Capitolul 8

– Pot să stau jos, te rog?

Mustața îi tresări, într-un zîmbet.

– Chiar atît de rău te-am șocat?

O conduse la un balansoar de stil vechi, asemănător cu cel de pe veranda familiei Powers. Stătea agățat de grinzile de deasupra terasei.

Kyla era prea buimăcită de cererea lui în căsătorie ca să mai ia în seamă balansoarul. Dintotdeauna îi plăcuseră balansoarele de verandă. Cu orice altă ocazie, ar fi făcut un comentariu. Acum, abia își mai putea impune să-și miște membrele.

Trevor se așeză lîngă ea, fără însă s-o atingă. Cîteva minute, singurul sunet dintre ei fu scîrțîitul slab al lanțurilor, pe cînd balansoarul se legăna încet. Cosașii țîrîiau din ascunzători. Greierii își

Începuseră concertele nocturne din ramurile dese ale copacilor. Prin capul Kylei se îmbulzeau cuvinte și fraze, ca niște licurici, dar pîlpîiau stingîndu-se înainte de a le putea exprima prin viu grai.

– Nu știu ce să spun.

– Spune da.

Îl privi prin întunericul tot mai dens.

– Trevor, de unde ți-a venit ideea că aș vrea să te iau de bărbat? Să iau de bărbat pe oricine?

– Nu mi-a venit nici o asemenea idee. Ai dat clar de înțeles, cu mai multe ocazii, că nu umbli în căutarea unui soț.

– Atunci, de ce mă ceri în căsătorie?

– Fiindcă te iubesc și vreau să fiu soțul tău. Vreau să am grijă de tine și de Aaron, să-i fiu ca un tată.

– Dar e o nebunie!

– De ce?

– Fiindcă știi că eu nu te iubesc.

Trevor își privi mîinile, întorcîndu-le și studiindu-le îndelung, ca și cum atunci le-ar fi văzut pentru prima dată.

– Da, știu, spuse el într-un tîrziu. Încă îl mai iubești pe Richard.

Se simți îndemnată să-l atingă și, cu sfială, îi puse mîna pe genunchi.

– Sper c-am să mă schimb, că dragostea va veni cu timpul?

– Va veni?

Kyla își retrase mîna.

– Nu voi iubi niciodată alt bărbat așa cum l-am iubit pe Richard.

– Eu tot te doresc.

– Cum te poți gîndi, măcar, să-ți irosești așa viața? De ce vrei să te însori cu o femeie despre care știi că nu te iubește și niciodată nu te va iubi?

– Lasă-mă pe mine să-mi bat capul cu de ce-urile și cum-urile. Te măriți cu mine?

– Ești un bărbat foarte atrăgător, Trevor.

Zîmbi larg:

– Mulțumesc.

Exasperarea începea să i se arate.

– Ceea ce vreau să spun e că peste șase luni, sau săptămîna viitoare, sau mîine, s-ar putea că cunoști altă femeie, una care să te iubească.

– N-am să caut.

– Ar trebui s-o cauți.

– Ascultă, spusese el cu răbdare, femeia asta fictivă ar putea să apară și să mă ciupească de cur, și tot n-ar conta. Am găsit-o pe femeia căreia vreau să-i dăruiesc numele meu.

– Dar abia mă cunoști.

„Te cunosc pe dinăuntru și pe dinafară, răspunse Trevor în sinea lui. Știu că-ți plac balansoarele de verandă și luminatoarele, și casele înconjurate de copaci. Știu că în clasa a zecea ai umblat cu un băiat numit David Taylor, iar ticălosul ți-a zdrobit inima. Ai cîțiva pistrui sub brațul drept, pe care-i consideri semnul tău din naștere. Și te rușinezi cu sînii fiindcă ți se pare că-s prea mici. Eu, însă, îi găsesc fermecători și abia aștept să-i văd, să-i ating cu degetele și cu limba, să fac dragoste cu ei, cu gura.”

Își drese glasul, foindu-se stingherit pe balansoar.

– Nici eu nu credeam în dragostea la prima vedere, pînă în ziua aia cînd te-am văzut la complex. Te-am găsit frumoasă, dar erai mai mult decît o simplă femeie frumoasă care-mi atrăgea atenția. Mi-a plăcut felul cum vorbeai cu Aaron. Mi-a plăcut cum ți se mișcau mîinile cînd te ocupai de el.

Zîmbi strîmb:

– Dacă nu-i vedea lui ideea să sară în fîntină, aș fi inventat un mod de a te cunoaște.

Se apropie de ea.

– Mărită-te cu mine, Kyla. Locuiește cu mine în casa asta.

– În casa asta! exclamă ea încet. Ai clădit-o cu

gîndul de a locui *noi* în ea?

Mulțumit că-i făcuse o surpriză, Trevor întrebă:

– De ce crezi că am fost atît de atent la detalii?

În spatele ei, dincolo de pereții de sticlă cu deschidere spre terasă, Kyla vedea camerele bine aranjate, încăperi care, nici dacă ea însăși le-ar fi proiectat, n-ar fi putut să fie mai pe placul ei.

– Avem o asemănare de gusturi de-a dreptul nefirească. E o casă fermecătoare, Trevor, dar ăsta nu prea reprezintă un motiv serios de a ne căsători.

– În momentul de față, nu-i decît o simplă casă. Vreau să fac din ea un cămin. Pentru Aaron. Pentru tine. Pentru noi.

Îl studie un moment, clătinînd din cap.

– N-are nici un sens.

– Ba are toate sensurile. Vreau să fim o familie. Și vreau să-mi asum răspunderea pentru tine și Aaron.

Ideea părea să fi răsărit de nicăieri, dar o izbi cu forța unui marfar în viteză. Trevor își dorea o soție și un copil. Bine, dar de ce un bărbat cu înfățișarea și farmecul lui Trevor, un bărbat care ar fi putut avea orice femeie poftea, cerea în căsătorie o văduvă cu copil? De ce, dacă nu pentru că nu-i putea obține altfel.

Bineînțeles! Nu toate incapacitățile lui Trevor

erau vizibile. Oare principalul motiv de atracție era acela că nu-i răspundea cu dragoste și nici nu putea s-o facă? Avea nevoie de o soție care să nu-i ceară nimic pe plan fizic? Pentru a avea un copil, îi trebuia o femeie care făcuse deja unul? Într-un mod mai original, avea să fie nu mai mult decît o căsnicie de conveniență?

– Trevor, spuse ea cu voce ezitantă, ai... Cînd ai fost rănit...?

– Da?

– Ți-a...?

– Mi-a ce?

– Vreau să... Ești...?

– Sînt...? Cum?

Trase adînc aer în piept.

– Ești capabil de relații intime?

Simți că se făcea mică, iar lumea se comprima în jurul ei. O strîngea de gît. Adunîndu-și tot curajul, își ridică ochii spre el.

– M-ai sărutat, nu-i așa? Întebă Trevor, cu glas profund, palpitînd.

– Da.

– Te-am îmbrățișat.

– Da.

– Strîns.

– Da.

Ochii ei se coborîră și, cînd un timp intermina-

bil nu spuse nimic, Trevor insistă:

– Și-atunci?

Kyla își făcu de lucru cu franjurile cingătorii.

– Mă gîndeam că, din moment ce sînt văduvă și am copil, și dacă... ți s-a întîmplat... așa ceva, atunci...

Trevor îi înclină capul în sus, cu mîna sub bărbie:

– Sînt nu numai capabil, ci dornic de relații intime cu tine.

Fiecare cuvînt îi transmitea prin trup cîte un șoc electric care continua să vibreze, ca niște corzi de harpă cu mult timp după ce le-au ciupit niște degetele agile.

– Și, ca să nu fie loc de nici o neînțelegere ulterioară, îți spun de pe-acum că această căsnicie va implica tot ceea ce presupune relația între soți. Vreau să fiu bărbatul tău în toate sensurile. Te doresc în patul meu, Kyla. Vreau să fac dragoste cu tine. Frecvent. Înțelegi?

Dădu din cap cu putere ca și cum ar fi fost hipnotizată. Nici unul dintre ei nu-și aminti cum ajunseseră degetele lui să-i cuprindă ușor gîtul, dar amîndoi deveniră în același timp conștienți de acest lucru. Rămaseră absolut nemișcați. Singurul său ochi verde îi ținea pe-ai ei în mreje, pe cînd chipul începu să i se coboare tot mai aproape. În

clipa cînd îi simți mîngîierea mustății pe buze, pleoapele Kylei coborîră.

Ce pierdere, își spuse ea, în timp ce degetele lui îi răsfirau părul, pentru a i se așeza pe cap. Ce păcat că un asemenea sărut trebuia să se irosească pe o femeie care nu-l iubea și nici n-o putea face. Ce regretabil că buzele care erau atît posesiv feroce, cît și blînd convingătoare, destul pentru a le face pe ale ei să se despartă parcă înfometate, nu puteau săruta o femeie care să-i răspundă cu aceeași patimă.

Își puse ușor mîinile pe umerii lui, ca să nu se răstoarne amîndoi din balansoarul care se legăna odată cu tot universul.

Celălalt braț al lui Trevor îi încercui talia și o strînse la pieptul lui. Un mîrîit profund, masculin, i se rostogoli prin gît, în timp ce cu limba îi penetra buzele, sărutînd-o în voie.

Kylei îi era greu să-și stăpînească propriile gemete. Biciuielele mătăsoase ale limbii lui o făceau să-și spună cît de lamentabil era că acel sărut nu i se dăruia unei femei care să-l poată aprecia.

Apoi, îi trecu prin minte că simula aprecierea perfect. Avea spatele arcuit, apăsîndu-și sîinii pe pieptul lui. Mîinile i se încheștaseră în țesătura cămășii sale, strîns. Limba răspundea jocului drăgăstos al limbii lui Trevor.

Se desprinsese, simțind că i se tăiasă alarmant respirația. Ridicându-se repede în picioare, se întrebă ce-or fi pățit genunchii ei. Temurau atât de rău, încât abia o mai puteau susține.

– Trebuie să plec.

Și lui Trevor îi era greu să respire, dacă acel scrîșnet sufocat ce răzbătea printre buzele lui însemna ceva.

– Bine, acceptă, fără alte comentarii.

Avu nevoie de mult timp ca să se ridice. O scurtă privire spre trupul lui, repede suprimată, îi infirmă bănuielile de dinainte.

Trevor nu încercă să lege vreo conversație, în drum spre casă. Kyla fu ușurată. Poate că de vină pentru cererea lui era nebunia miezului de vară. Poate că glumise doar. Poate că deja regreta că o ceruse în căsătorie.

Dar știi că nu așa stăteau lucrurile, când Trevor opri motorul mașinii în fața casei Powers, se întoarse și, întinzându-și brațul peste spătarul scaunului, o întrebă, pe un ton inconfundabil, care-i aprindea singele în vene:

– Kyla?

Fu șocată să descopere gustul lui stăruindu-i pe buze, când și le linse nervoasă.

– Cred că nici nu merită să mai discutăm. Nu poți vorbi serios.

– Kyla.

Așteptă pînă își întoarse prudent capul spre el, privindu-l.

– Vorbesc serios. Crezi că te-aș fi putut săruta așa, dacă nu eram serios?

– Nu știu, răspunse ea, cu o urmă de disperare.

Trevor chicoti încet, găsindu-i amuzante cuvintele.

– Am sărutat multe femei, dar pe nici una n-am cerut-o. Cel puțin, în căsătorie n-am cerut pe nici menii. Fii sigură că sînt serios.

Luînd-o de mîină, i-o ridică la gură și-i sărută palma.

– Știu că te-am luat prin surprindere. Nu aștept un răspuns în seara asta. Dar promite-mi c-ai să te gîndești. Gîndește-te ce-ar putea însemna căsnicia noastră pentru tine și pentru Aaron. Pentru părinții tăi. Noaptea e un sfetnic bun.

Trevor Rule trișa, își spuse furioasă Kyla, uitîndu-se la afișajul digital al ceasului de noptieră pentru a șaptea oară. Măsurase oră cu oră toată noaptea și el era vinovat pentru insomnia ei.

Pe de o parte, trupul refuza să i se relaxeze. Era agitat, alert la fiecare stimulent senzual. Nu mai simțiseră niciodată picioarele ei goale cearceafurile de pat? Dacă da, atunci de ce alunecau peste ele ca și cum ar fi fost o nouă desfătare? Și de ce cămașa asta veche de bumbac îi irita sînii? De ce, noaptea trecută, avea sfîrcurile hipersensibile la cea mai mică atingere a țesăturii? De ce aveau nevoie de alinare? Și de ce, ori de cîte ori se gîndea la alinarea lor, și-i imagina cuprinși de buzele lui Trevor?

Jura iar și iar că acele manifestări fizice nu aveau nici o legătură cu sărutul. I se apropia ciclul? Ar fi putut să fie cauza apăsării dureroase dintre coapse. Intrase cumva în urzici? De-asta o mînca pielea și avea nevoie de mîngîieri?

– Nu sînt excitată.

Trupul, însă, o contrazicea, știindu-le pe-ale lui.

Dracu' să-l ia cu tacticile lui viclene cu tot. Știa pe ce butoane să apese. Sugerase subtil că, dacă nu se căsătorea cu el, era egoistă.

În regulă, avea s-o facă pe avocatul diavolului.

Ar fi fost bine pentru părinții ei. I-ar fi lăsat liberi să-și facă planuri de viață, știind că ea și Aaron rămîneau sub protecția lui Trevor.

Și i-ar fi fost bine și lui Aaron. Un băiat în creș-

tere are nevoie de un tată. Clif Powers își asumasese pînă acum acest rol în viața lui Aaron, dar cît timp mai putea ține pasul cu nepotul său? Ar fi fost destul de energic și sănătos ca să participe cu el la sporturi, peste cîtiva ani, să-l ducă la pescuit și în camping, să facă nenumărate activități istovitoare fizic pe care le face un tată cu fiul lui?

Dar Aaron avea un tată! insistă Kyla. Richard Stroud era tatăl lui Aaron. Jurase să-l țină pe Richard viu pentru fiul său și era hotărâtă să-și respecte jurămîntul. Era nevoie de mai mult decît de manierele lunecoase ale lui Trevor și de limba lui îndrăzneață ca s-o abată de pe acea cale.

În plus, o femeie nu se angaja în căsnicie numai fiindcă aveau de cîștigat oamenii din jurul ei, oricît de atractiv ar fi fost partenerul. De acord, Trevor Rule era atrăgător și avea stofă de soț. Era conștientă de progresele lui în societate. Permanent era citat în paginile de afaceri ale ziarului. Evident, era un om integru, cinstit în tranzacții și respectat pentru ideile lui novatoare în dezvoltarea comercială. Iar fizic...

Nu. Mai bine să nu se gîndească la atributele lui fizice. Strălucită inspirație că probabil fusese emasculat în urma accidentului îi fusese contrazisă peste doar cîteva momente.

Nu, să nu amestece atracția fizică. Asemenea

gînduri tindeau să-i încetezeze mintea și să-i denatureze obiectivitatea. Singura cale de a aborda problema era cea pragmatică.

Și asta făcu pînă în zori, cînd în sfîrșit ajunse la o concluzie. Avea să găsească un loc unde să trăiască Aaron și ea însăși. Avea să se mute din această casă, pentru ca părinții ei s-o poată vinde și să-și vadă de planurile lor.

Nu era necesară căsătoria cu Trevor. Financiar, se descurca singură. Cînd Aaron urma să crească destul de mare, urma să se ocupe ea de relațiile lui strînse cu alți băieți de vîrsta lui și cu tații lor. Nu avea nevoie de un bărbat în viața ei.

Totuși, bănuia că ar fi trebuit să-i mulțumească lui Trevor pentru propunerea care o silise să ia niște hotărîri pe care le tot amînase de la moartea lui Richard. Cu cît îl refuza mai repede, cu atît mai bine.

A doua zi dimineată, în timp ce părinții ei se îmbrăcau pentru biserică, îi dădu telefon. Trevor răspunse de la primul apel.

- Bună, Trevor. Sper că nu te-am trezit.
- Slabe șanse.
- Am luat o hotărîre. Am...
- Vin imediat.

Și închise, fără a-i lăsa timp să mai scoată o vorbă. Descumpănită, puse receptorul în furcă.

I-ar fi fost mai ușor să-l refuze la telefon, crușându-i pe amîndoi de penibilul unei confruntări față în față.

Întrucît ea și Aaron erau deja îmbrăcați, îl duse afară; cu mînea sa de plajă. Dacă se întîlnea cu Trevor în fața casei, puteau lămuri și termina totul înainte ca părinții ei să știe.

Probabil că Trevor așteptase lîngă telefon, cu cheile mașinii în mînă, căci ajunse în cîteva minute. Kyla fu surprinsă să-l vadă ieșind din mașină îmbrăcat cu un costum închis la culoare. Părul îi lucea întunecat în lumina soarelui. Dădu un șut ușor mingii mari de plastic, iar Aaron o luă la fugă s-o prindă.

– Bună dimineața, salută el.

– Bună dimineața.

Era nervoasă. Avea să fie mult mai greu decît crezuse. În timp ce încerca să se concentreze asupra ridicolului ideii de a se mărita cu el, mintea i se aventura pe căile înfățișării lui arătoase. Își amintea senzația mustății lui în podul palmei, felul cum o sărutase pe gît și-i atinsese ceafa cu degete care păreau a ști exact cît de tare să apese.

– Trevor, începu ea, lingîndu-și repede buzele și încheștîndu-și palmele umezite. Am...

Cîinele păru să fi picat din cer. Apăruse dintr-o dată, zbenguindu-se în jurul lui Aaron, cu lătrături

sonore. Mișcările pudelului alb erau jucăușe, rezezi și, pentru un copil de un an și trei luni, înfricoșătoare. Salturile și fentele prietenoase ale câinelui nu-i puteau părea copilului decît niște atacuri sălbaticе.

Aaron zbieră, dar țipetele sale nu reușiră decît să întărească ciinele și mai mult. Zburda în jurul lui ca un ghem alb și mișos, lătrînd ascuțit și repede ca o rafală de mitralieră.

Băiețelul făcu cîtiva pași poticniți înainte, căuțînd să scape. Ciinele se ridică pe labele dinapoi. Aaron căzu pe spate. Apoi, cît putu de agil, se adună din nou pe picioare și o luă la fugă orbește spre adăpost.

Sau, nu tocmai orbește. Avea clar de ales la cine să fugă. Numai că n-o alese pe mama lui. Copilul alergă spre bărbatul înalt și puternic, care se aplecă să-l culeagă exact în clipa cînd trupul mic și solid al lui Aaron i se ciocni ca un bolid de fluierale picioarelor.

Brățelele voinice ale copilului îl cuprinseseră pe Trevor de gît. Aaron își îngropă fața brăzdată de lacrimi în adîncitura dintre umărul și gîtul lui Trevor. Acesta își înclină capul peste al copilului, frecîndu-l liniștitor pe spate.

— Gata, eroule. A trecut. N-ai pățit nimic. Te-am prins și nu voi lăsa pe nimeni să-ți facă nimic.

Cățelușul voia doar să se joace cu tine. Hai acum, e-n regulă.

Stăpîna animalului, o femeie voinică, între două vîrste, veni în fugă, gîfîind, pe alee. Apucă pudelul de ceafă și-i arse una la fund.

– Răule ce ești! De ce l-ai speriat pe băiețel așa?

Vîrînd cîinele sub braț, se apropie de ei.

– A pățit ceva fiul dumneavoastră? îl întrebă ea pe Trevor.

– N-are nimic. S-a speriat doar.

Trevor continuă să-l frece pe Aaron pe spate. Băiatul nu se clintise. Continua să stea cu fața lipită de Trevor, dar nu mai plîngea.

– Îmi cer scuze. I-am scăpat lesa și s-a repezit ca din pușcă. Nu mușcă. Voia doar să se joace.

– Cred că Aaron a fost cam șocat.

Mîna mare a lui Trevor acoperi partea din spate a capului lui Aaron, ținîndu-l ocrotitor pe umărul lui.

– Îmi pare atît de rău.

Femeia își reluă drumul pe trotuar, continuînd să certe cîinele.

Trevor îl bătu pe Aaron pe spate. Îi frecă obrazul cu mustața și-l sărută pe tîmplă.

– N-a pățit nimic. Cred că doar a...

Cuvintele îi șovăiră, cînd observă fața Kylei.

Stătea lângă el, privindu-l cu o expresie care-i atrase privirea, retezându-i orice vorbă. Avea ochii plini de lacrimi. Buzele îi tremurau, ușor despărțite. Îl privea ca și cum abia atunci l-ar fi văzut, pentru prima oară cu adevărat.

Cîteva momente îndelungi, se uitară unul la altul, fără a fi măcar conștienți că soții Powers se repeziseră pe verandă să vadă ce era cu toată gălăgia. Meg dădu să coboare treptele, dar Clif o prinse de braț, ținînd-o pe loc.

Trevor, cu Aaron în brațe, întinse mîna stîngă și-i cuprinse bărbia Kylei. Îi trecu peste buza de jos cu degetul mare.

– Te-ai întrerupt. Ce voiai să-mi spui?

În clipa aceea, Kyla știu care avea să-i fie răspunsul. Aaron avea nevoie de un tată. De un tată viu. Amintirea lui Richard avea să rămînă, dar el nu le era alături, ca un apărător împotriva spaimelor de zi cu zi ale lumii, ca de pildă cățelușii cu surplus de energie.

Se vedea clar că Trevor ținea mult la fiul ei. Aaron îi căutase instinctiv protecția. Era tandru și iubitor, blînd și generos. Unde să mai găsească un bărbat dispus să-și asume responsabilitatea de a crește copilul altuia, un bărbat dispus să se însoare cu ea, chiar știind că nu-l iubea?

– Voiam să-ți spun că aș fi încîntată să mă

mărit cu tine. Dacă... dacă mă mai vrei.

– Dacă te mai vreau? repetă el, ursuz. Dumnezeu, da, sigur că mai vreau!

Parcurse spațiul dintre ei și, cu brațul liber, o îmbrățișă. Kyla nu știa la ce se așteptase. La o strângere de mână ca să pecetluiască înțelegerea? La un document prenuptial pe care să-l semneze? Fără-ndoială, nu la sărutul pe care-l primi. Era duminică dimineață. Stăteau în plină lumină a zilei, în văzul oricărui vecin ar fi ieșit din casă și al șoferilor care treceau.

Dar Trevor nu manifestă nici o sfială sărutînd-o. Își înclină capul într-o parte, potrivindu-și gura peste a ei, și o sărută lacom, bărbătește.

Kyla simți o lovitură în mijloc, ca și cum ar fi poșnit-o un pumn învăluit în catifea. Îi propagă valuri de plăcere prin tot trupul. Vag, undeva în străfundurile minții, se simți dezamăgită că Trevor îl mai ținea pe Aaron în brațe, fiind astfel incapabil s-o strîngă la piept, pentru a întregi circuitul senzațiilor care trosneau ca un curent electric. Tot ce era feminin în ea jinduia să fie apăsată de trupul acela dur, viril. Voia să se umple de el.

Cînd în sfîrșit își desprinsese gura de a ei, Kyla se clătină ușor. Brațul lui puternic îi era alături, ca s-o sprijine. O răsuci și o conduse spre casă, unde-și văzu părinții stînd nehotărîți pe verandă.

Aaron trăgea încântat de părul lui Trevor. Acesta zîmbea larg și, la fiecare cîțiva pași, izbucnea în cîte un hohot de rîs.

– Doamnă Powers, domnule Powers, Kyla mi-a făcut onoarea de a-mi răspunde afirmativ la cererea în căsătorie.

Meg izbucni imediat în lacrimi de bucurie. Clif coborî în grabă treptele, să-i strîngă lui Trevor mîna.

– E minunat. Sîntem foarte fericiți. Sîntem... în fine, sîntem fericiți. Cînd? o întrebă el pe fiica sa.

– Cînd? repetă și Trevor.

– Păi... nu știu.

Acum, că luase hotărîrea, avea senzația că o mătura un val seismic.

– N-am avut timp să mă gîndesc.

– Ce zici de sîmbăta viitoare? propuse Trevor. Venisem îmbrăcat pentru biserică, să mergem împreună. Putem aranja cu pastorul, după slujbă.

– Eu o găsesc o idee minunată, se entuziasmă Meg. Aici, în casă, desigur.

– Da, de ce să mai așteptăm? adăugă și Clif.

„Da, de ce?” se întrebă Kyla. De ce-i venea să pună frînă. Acceptarea cererii în căsătorie a lui Trevor păruse lucrul cel mai firesc în urmă cu cîteva momente, dar acum își dădea seama de enormitatea deciziei. Era realitate. Avea să devină

doamna Trevor Rule. Ce-avea să creadă lumea?

Babs nu lăsă nici o îndoială cu privire la părerea ei. Conform obiceiului, veni duminică la masă. Când ciocăni la ușă, îi deschise Trevor. Clif regla congelatorul pe temperatura pentru înghețată de casă, pe care Meg insistase s-o facă la desert, spre a sărbători evenimentul. Kyla îi dădea de mâncare lui Aaron, urmînd să-l culce după masă. Meg scotea din oală fasolea verde. Trevor era singurul liber.

Babs se holbă la el mută de uimire, în momentul cînd deschise ușa cu plasă și făcu un pas în lături.

– Intră. Toți sînt în bucătărie.

Kyla nu-i spusese lui Babs că avea să-l întâlnească pe Trevor. Nu-l mai văzuse din urmă cu o săptămînă, în oraș, cînd Kyla se comportase ca o proastă. Acum, în locul centurii de tîmplar, era legat un șorț alb cu pătrățele albastre și fundă la spate. Insistase s-o ajute pe Meg la pregătirea mesei.

Babs pătrunse în bucătărie, pe urmele lui. Nici nu intră bine pe ușă, că o și întrebă pe Kyla:

– Ce se întîmplă aici?

Ochii Kylei parcurseră celelalte chipuri aflate în așteptare dar, cum nimeni nu păru dornic să-i răspundă lui Babs, sarcina căzu în seama ei.

– Trevor și cu mine ne căsătorim.

Ochii mari ai lui Babs, albaștri ca porțelanul, îi găsiră pe Trevor. Acesta zîmbi seducător:

– Surpriză!

– Vă căsătoriți! exclamă Babs.

Cînd Trevor dădu din cap, tînăra îi cuprinse fața între mîini și-i trînti un sărut zgomotos drept pe gură.

– Dacă tot te-nsori cu prietena mea cea mai bună, cred că am dreptul la asta.

Rîzînd, Trevor o cuprinse de mijloc și-i dăruî și el un sărut apăsător. Apoi, îi dădu drumul, cu cuvintele:

– Și eu cred.

Toți rîseră, inclusiv Aaron, care nu înțelegea nimic decît că în jurul lui era veselie. Așezat pe scăunelul lui înalt, începu să bată cu lingurița în tavă.

Prînzul se desfășură cu voie bună. Toți glumeau și vorbeau despre nuntă și matrimonie în general. Kyla nu se putea obișnui cu ideea că în mai puțin de-o săptămînă avea să fie mireasă. Și nu se obișnuia nici cu modul afectuos în care o trata Trevor.

Stătea lîngă ea. Profita de toate ocaziile de-a o atinge. Îi pune adesea brațul pe umeri. Mîngîierile păreau să-i vină la fel de firesc în vîrfurile de-

getelor ca și sărutările pe buze.

Pe Kyla n-o nemulțumeau aceste demonstrații de tandrețe. Dimpotrivă. Descoperea că începea să le aștepte cu nerăbdare. O nerăbdare care se transforma în vinovăție. În ce-o privea pe ea, era o căsnicie de conveniență. Nu?

Trevor își petrecu după-amiaza cu ei. Le povesti despre trecutul lui.

– Am copilărit în Philadelphia. Am învățat la școala preuniversitară, apoi la *Harvard*.

– Mama ta a murit? îl întreabă Meg.

– Da, acum câțiva ani. Am să-l anunț pe tata despre nuntă, dar mă îndoiesc că va putea veni încoace cu un preaviz atât de scurt.

– E avocat? întreabă Clif.

– De mare succes. A fost dezamăgit că n-am vrut să-i calc pe urme, pentru ca denumirea firmei să devină *Alexander, Rule and Rule*.

– Dar, cu siguranță, e mîndru de succesul tău în domeniul pe care ți l-ai ales, comentă Clif.

Trevor deveni gînditor:

– Sper.

Pînă seara, tot orașul părea să fi aflat despre apropiata lor căsătorie.

– Doamna Baker s-a oferit să vă organizeze o petrecere cu daruri.

Îngrozită, Kyla se întoarse dinspre bufetul din

bucătărie, unde pregătea o tavă cu sandvișuri, ca să le ducă bărbaților, care stăteau așezați pe verandă.

– O, nu, mama. N-am chef de fleacuri din astea. Te rog, mulțumește oricui își oferă serviciile, însă fii bună și refuză-i.

– Dar, Kyla, toți sînt atît de fericiți pentru tine.

Kyla clătină din cap cu îndărătnicie.

– N-am nevoie de nici o petrecere. De nimic. Te rog. Am mai trecut o dată prin asta și a fost fermecător. Această... această căsnicie nu-i la fel.

Meg o privi cu dezamăgire nedisimulată.

– Prea bine, draga mea.

Părinții ei, cu capetele pierdute în nori de romantism, nu i-ar fi înțeles niciodată motivele pentru care se mărita cu Trevor. Nu era sigură nici că el însuși le înțelegea.

După ce Trevor își luă rămas bun de la părinții ei, îl conduse afară. De cum ieșiră pe ușa cu plasă, în umbrele violet-închise ale verandei, o strînse în brațe și-și aplecă gura spre a ei.

Sărutul fu intim și sugestiv, o împerechere a gurilor. Limba lui i-o mîngîie pe a ei. Mîinile îi luncară de la spatele Kylei, pînă pe partea din față a taliei. Urcară în susul coastelor, apăsîndu-i sîinii. Trevor gemu.

– Dumnezeu, nu știu cum voi rezista pînă

sîmbătă noapte.

Își lăsă mîinile să cadă.

– Știi cît de mult doresc să te ating? Acum, însă, nu te pot atinge. Dacă te-ating acum, n-am să mă mai pot opri pînă nu va mai rămîne nici o haină între noi, și-am să te îmbrățișez, am să te sărut, pe gură, pe sîni, pe stomac, peste tot.

Ultimul cuvînt i-l șopti în ureche. Apoi, gura lui deschisă îi coborî de sub bărbie, pînă la baza gîtului. Mustăța devenise un instrument dătător de plăceri, tulburător de conștiință, alungînd toate amintirile, pentru a o lăsa cuprinsă de mîncărime, înfierbîntată și umedă. Dacă ar fi strîns doar puțin mai tare îmbrățișarea, l-ar fi lăsat. N-o făcu.

– Noapte bună, iubito.

Îl înghiți întunericul. Mult timp după ce-i văzuse luminile de poziție ale mașinii dispărînd, Kyla rămase pe verandă, tremurînd cu gîndul la noaptea nunții. Încerca să se convingă că fiorii care o chinuiau se datorau spaimei.

Deși nici ea n-o credea cu adevărat.

În săptămîna următoare, toți au fost într-o stare de spirit sărbătorească. Părinții ei erau mai însu-

flejiți ca oricînd, de la moartea lui Richard încoace. Se vedea clar că-l adorau pe Trevor și aveau încredere că urma să le facă fiica și nepotul fericiți. Entuziasmul lui Babs era de nestăpînit și, pe la jumătatea săptămînii, amenința să explodeze.

– Dar n-am nevoie de așa ceva, comentă Kyla la vederea negligée-ului sexy pe care i-l arăta Babs.

– Orice mireasă are nevoie de una ca asta. Nu c-ar dura foarte mult, adăugă ea, făcîndu-i cu ochiul ștrengărește. Aluzia îi trezi Kylei grețuri de la stomac.

– Am destule cămăși de noapte, obiectă ea, cu voce înfundată.

– Le-am văzut. Sînt de groaza lumii. Cel puțin, pentru luna de miere.

– Nu plecăm în nici o lună de miere. Nu imediat. Ne mutăm direct în casa lui Trevor.

– În casa voastră și știi bine ce înțeleg prin lună de miere. Nu trebuie să plecați din oraș pentru asta. Sau, că tot veni vorba, nici măcar din dormitor nu e nevoie să ieșiți, rîse ea, veselă. Și eu am avut, mai multe. Deci, care să fie, cel albastru sau cel ca piersica?

– Puțin îmi pasă, replică iritată Kyla, trîntindu-se pe scaunul din cabina de probă a magazi-

nului. Tu ai insistat să-mi iau un negligée nou, tu să-l alegi.

– Vai! exclamă exasperată Babs. Ce-i, dragă, cu tine?

N-ar fi crezut-o nici dacă i-ar fi spus, și nu avea de gînd să-i spună. Cînd îți pierzi mințile, nu prea începi să-ți anunți prietenii.

– Nimic.

– Ei bine, pari cam arțăgoasă. Nici nu mă pot gîndi la un mod mai bun de a-ți ridica moralul decît tăvălindu-te cîteva zile cu Trevor Rule.

Întorcîndu-se să cheme vînzătoarea, nu observă expresia feroce a Kylei. Ar fi vrut să se lase pătrunsă de spiritul evenimentului, dar nu și-o putea permite. A se emoționa din cauza nunții ar fi însemnat să-i fie necredincioasă lui Richard. Nimeni nu-i mai pomenise numele, de zile întregi.

Se agăța de amintirea lui mai tenace ca ori-cînd dar, inevitabil, aceasta părea să-i scape printre degete. Cel mai mult observa acele lapsusuri în timp ce era cu Trevor, care juca rolul mirelui în toate amănuntele.

În fiecare seară, se duceau să cumpere articole de gospodărie. Trevor îi cerea părerea despre toate, de la mixere pînă la peme de canapea. Nici dacă-i citea gîndurile, n-ar fi ales o mobilă mai pe placul ei. Gusturile li se potriveau în toate

privințele. Adeseori, se simțea precum Cenușăreasa cu toate dorințele îndeplinite în același timp. Trevor nu se dădea înapoi de la nici o cheltuială. Pe măsură ce interiorul casei începea să prindă contur, Kylei îi venea să se ciupească pentru a se asigura că nu era cine știe ce vis sucit.

La fel se simți și în seara când Trevor o conduse în dormitorul conjugal, pentru a-i arăta produsul final al eforturilor lor reunite.

– Azi au adus fotoliile și patul, spuse el, aprinzînd lampa cu abajur din mătase, în formă de floare de lotus. Cred că toate se combină destul de reușit.

Camera era fermecătoare, ca un vis. O parcurse încet cu ochii și, când ajunse din nou la el, văzu că o privea concentrat. Părul Kylei era aureolat de lumina lămpii, iar conturul trupului i se profila prin rochia subțire de voal.

– Ce e? întrebă ea, în șoaptă.

– Hai să probăm patul.

Reacția Kylei fu o inhalație bruscă, o tresărire a inimii, un clipit din ochi. Trevor întinse mîna spre ea și, într-o secundă, se pomeni culcată pe pat, cu el deasupra. Ținîndu-i ochii captivi cu privirea lui, își coborî mîna printr-o parte a gîtului ei pînă i se opri pe sîn, la primul nasture al corsajului. Îl descheie. Apoi, pe al doilea. Și pe al treilea.

Iar Kyla nu se putea mișca. Nici chiar când își strecură mîna la pieptul ei. Respirația i se accelerează. Involuntar, închise ochii.

Trevor își introduse degetele sub breteaua susținerii și i-o coborî peste umăr. Jos, tot mai jos, pînă cînd curbura superioară a sînului se umflă deasupra cupei de dantelă.

– Doamne, frumoasă mai ești!

Își puse mîna pe ea, frecînd movila gingașă a sînului, după care coborî puțin, să-i sîcîie sfîrcul sensibilizat.

Îi murmură numele, cu o clipă înainte ca gura să i-o ia în stăpînire pe a ei. Sărutul nu fu năvalnic, așa cum se așteptase Kyla. Ci doar infinit de dulce, tandru și iubitor. La fel de iubitor ca mîna care continua să-i adie ușor peste sfîrc.

Își apăsă gura la urechea ei:

– Vreau să mă aflu în tine, Kyla. Vreau să simt cum juisezi.

Îi înăbuși exclamația sub încă un sărut profund. Virfurile degetelor lui îi mîngîia pielea care se înfiora tot mai puternic ca reacție la cuvintele peste măsură de îndrăznețe.

– Te rog, iubito, nu mai scoate sunetele astea sexy. Te rog, nu mai fi așa de delicioasă, gemu, mîngîindu-i sînul. Că n-am să mă mai pot opri. Și vreau să fiu soțul tău, prima oară cînd te voi avea.

Dînd dovadă de o stăpînire cutremurătoare, se abţinu de la alte mîngîieri. Îi aranjă hainele la loc şi o ridică în picioare lîngă patul deranjat. Kyla se rezemă de el, vlăguită.

Zîmbind cu buzele în părul ei, îi acoperi inima cu palma.

– Te voi face fericită, Kyla. Jur.

Îşi îngropă faţa la pieptul lui, nu cu patimă, ci din disperare. Trevor îi făcea trupul să cînte. Ea, însă, nu-i putea răspunde la promisiunea de fericire şi iubire. Fiindcă, ţinîndu-şi-o pe aceasta, ar fi primejduit-o pe cea pe care o făcuse cu mult timp înainte de a-l fi întîlnit pe Trevor Rule, făgăduiala faţă de Richard, în ziua morţii lui.

Capitolul 9

Babs umplu casa cu flori. Meg pregăti un bufet somptuos. Brutăria le livrează un tort supraetajat. Ceea ce Kyla sperase să nu fie mai mult de o mică întrunire de familie, împreună cu pastorul, începea să semene foarte mult cu o nuntă.

Se frământa în camera ei de la etaj.

– Toată lumea sare peste cal.

Întinse mîna spre nasturii de la spate ai bluzei.

– Toată lumea face ce trebuie. E o nuntă, pentru Dumnezeu.

Babs o învîrte în loc, ca să-i încheie ea inaccesibilii nasturi.

– O a doua nuntă.

– Și-atunci, de ce faci gît? Unii dintre noi încă n-au avut nici una.

Kyla o privi surprinsă:

– Nu credeam că vrei să te măriți.

Babs păru întristată că spusese un lucru pe care ar fi preferat să-l retracteze.

– Cu nici un bărbat dintre cei pe care i-am cunoscut pînă acum. Dar dacă în viața mea ar apărea un Richard Stroud sau un Trevor Rule, l-aș lega cu funia de gît și l-aș tîrî pînă în fața altarului.

Spășită, Kyla păși în fustă.

– Iartă-mă, Babs. Știu ce noroc am avut.

– Ei, pe dracu', nu mă lua în seamă. N-aș prea zice că-i mare noroc să-ți fie omorît soțul de teroriști. Sînt doar invidioasă pentru că pe mine nu m-a iubit nici un om minunat, iar ție ți s-au tîrît doi la picioare.

Kyla rîse de imaginea pe care i-o sugerau cuvintele lui Babs.

– Mă îndoiesc că Trevor s-ar tîrî vreodată.

Rîse și Babs:

– Dacă stau să mă gîndesc, și eu.

Oftă:

– Auzi Kyla, da' ce armăsar e. Un armăsar drăguț, două calități care rareori se potrivesc una cu alta.

Kyla nu voia să se gîndească la bărbatul care o aștepta la parter. De fiecare dată cînd se gîn-

dea la Trevor și la noaptea care urma, o apuca tremuraturul.

– Ești sigură că merge costumația asta? Întrebă ea, schimbînd subiectul. Am senzația că ar trebui să port ceva mai simplu.

– E perfectă.

Deux-pièces-ul din mătase, de la casa de mode, avea broderii la umeri și pe betelia fustei tiroleze. Culoarea galbenă pal și luciul sticlos al materialului o făceau să arate ca șerbetul de lămîie. Nu purta alte bijuterii în afara unei perechi de cercei cu perle.

– Pe-aia nu crezi că ar trebui să ți-o scoți?

Kyla urmări direcția privirii lui Babs, pînă la mîna sa stîngă.

– Verigheta!

Nici nu se gîndise la ea, fiind atît de contopită cu mîna precum amprentele digitale. Ochii i se umplură de lacrimi la gîndul că avea s-o scoată. Nu se mai despărțise de ea din ziua cînd Richard i-o pusese în deget, cu un jurămînt solemn de iubire pînă la moarte.

Încet, cu o răsucire și o smulgere bruscă, își scoase inelul. Îl așeză cu respect pe căptușeala de catifea a casetei cu bijuterii și închise capacul.

– Ești gata? Întrebă Babs.

– Așa cred, răspunse Kyla, zguduită. Despăr-

țirea de verighetă îi produsese un șoc emoțional la fel de violent ca acela al punerii lui Richard în mormint. Toată săptămîna tratase cu nepăsare această ocazie. Dar n-o mai putea face. Era pe punctul să se mărite cu un alt bărbat. În cîteva minute, el, nu Richard, avea să fie soțul ei.

– Tata l-a și coborît pe Aaron jos?

– ~~Hala~~ mireasă! Nu-ți mai bate capul cu Aaron. Sigur că părinții tăi și cu mine ne putem ocupa de el.

Babs băgă mîna într-o cutie mare, pătrată, pe care o adusese în cameră mai devreme.

– Trevor mi-a cerut să ți-l dau înainte de a coborî.

Era un buchet de orhidee albe, aceleași Bow Bells care-i plăceau atît de mult, garnisite cu boboci albi de trandafir și mănunchiuri de lăcrămioare.

– Doamne, șopti Kyla, luînd luxosul buchet din mîinile întinse ale lui Babs. Trebuie să fie...

– O duzină de orhidee în total. A precizat foarte clar.

Ochii ei albaștri scînteiau.

– Îți spun eu, Kyla, omul ăsta e o bijuterie, iar dacă-ți bați joc de căsnicia cu el, ți-l suflu fără un cuvînt de scuze și fără pic de mustrare de cuget.

– Îmi voi da toată silința ca să meargă bine,

murmură Kyla, în timp ce mergea ca amețită spre ușă.

La parter, Babs intră înaintea ei în *living room*. Kyla auzi conversațiile scăzute încetînd. Trase adînc aer în piept, sperînd să se calmeze. Cînd intră, toți o priveau.

Meg își ținea lipită pe obraz o batistă de dantelă umedă, dar zîmbea. Clif își înghiți un nod de emoție care-i făcu mărul lui Adam să se miște în sus și-n jos. Babs zîmbea cu romantismul răutacios al unei nimfe a pădurii. Soții Haskell, Ted și Lynn, stăteau împreună, neobișnuit de solemni.

În sfîrșit, Kyla se uită la Trevor, care era atît de chipeș, încît se înmuie complet pe dinăuntru. Purta același costum gri-petrol închis de la banchet. De astă dată, cămașa era ca ivoarul. O cravată ivoire, cu dungi subțiri negre, se asorta cu batista de mătase împăturită în buzunarul din stînga pieptului.

Trevor porni spre ea, dar Aaron, care putea să se miște ca fulgerul cînd te așteptai mai puțin, se repezi înainte, ajungînd primul. Meg și Babs făcură simultan cîte un pas înainte, pentru a-l împiedica să-i rupă ciorapii sau să-i șifoneze fusta.

Trevor, însă, se aplecă și luă băiatul în brațe.

– Mămica ta e foarte frumoasă, nu-i așa, eroule? comentă el, într-o șoaptă răgușită, cînd

se ridică la loc.

Aaron gîngăvi o vorbă care suna ca „mama” repetată de cîteva ori, după care se întinse să-i aplice Kylei pe obraz un sărut umed și apăsător. Păru mulțumit să rămînă în brațele lui Trevor, ceea ce era cu atît mai bine, de vreme ce Kyla nu știa cum și-ar fi putut ține și fiul și buchetul de orhidee în același timp.

– Se pare că mereu trebuie să-ți mulțumesc pentru flori.

– Îți plac?

– Sînt minunate. Sigur că-mi plac. Ai fost de-a dreptul extravagant.

Trevor clătină din cap:

– E ziua nunții mele. Tu ești mireasa mea. Azi, nimic nu e prea mult pentru noi, iubito.

Se priviră preț de cîteva momente încărcate, pînă cînd Aaron începu să se zbată în brațele lui Trevor. Acesta se smulse din transa în care îl confundase apariția Kylei și o luă de braț. Împreună, înaintară în camera unde ceilalți stăteau strînși în jurul pastorului.

– Kyla, Trevor, e o zi fericită pentru noi, începu pastorul.

Deși era mijlocul după-amiezei și razele soarelui pătrundeau prin ferestrele proaspăt spălate de Meg, Babs insistase să aprindă luminări. Lică-

reau ca niște ochi jucăuși, din toate ungherele și cotloanele camerei, răspîndind un îmbătător miros de vanilie. Cineva se gîndise să pună pe platanul combinei stereo un album cu bucăți instrumentale romantice. Cu siguranță, Babs devastase inventarul florăriei *Petal Pushers*, pentru că florile, fără a se limita la alb, ci acoperind tot spectrul curcubeului, umpleau vasele și coșurile risipite prin toată încăperea.

Slujba fu, de voie, de nevoie, lipsită de formalism. În timpul rostirii jurămintelor, Aaron strănută, stropind umerii lui Trevor. Automat, Kyla duse mîna spre batista mamei sale, tamponă pe tele umede de pe sacoul lui Trevor și îl șterse pe Aaron la nas. Trevor continuă să surîdă cu drag. După ce problema se rezolvă, pastorul relua slujba. Cînd ceru verigheta, Trevor îl mută pe Aaron în celălalt braț și scoase ceva din buzunarul drept al hainei. Kyla își privi mîna, în timp ce el îi introducea pe deget cerculețul de diamante.

Trevor observă fișia de piele mai palidă de la baza degetului și, dîndu-și seama cărei cauze i se datora, își ridică repede privirea spre fața ei. Expresia blîndă a Kylei implica o scuză. Pe chipul lui trecu fulgerător o stare pe care ea nu i-o putu descifra, dar dispăru imediat. Împinse orbitorul inel la locul său de pe deget și-i strînse mîna cu

putere. Momentul penibil trecu, fără ca altcineva în afară de ei doi să știe că avusese loc.

Peste câteva minute, pastorul spuse:

– Trevor, acum îți poți săruta mireasa.

Se întoarseră unul spre altul. Ochii Kylei se opriră asupra nodului cravatei lui, fără a părea dornici să se mai desprindă de acolo. Într-un târziu, pomiră sfios în sus peste bărbie, de-a lungul gurii senzuale de sub mustața deasă, peste perfecțiunea șlefuită a nasului, pentru a-i întâlni strălucitoarea privire verde. Înghiți un nod, cu timiditate.

Trevor își înclină capul și-și coborî buzele spre ale ei. Ale sale erau despărțite, umede și calde, în timp ce-i apăsau gura într-un sărut tandru, și totuși posesiv. Când se retrase, îi zîmbi, după care îl sărută pe Aaron pe obraz.

– Vă iubesc pe amândoi, spuse el încet, numai pentru urechile Kylei, căreia dintr-o dată îi veni să plîngă

Înainte de a apuca s-o facă, fu răsucită în loc și îmbrățișată de părinții ei. Babs se duse direct la Trevor, profitînd de ocazie ca să-l sărute din nou. Ted și Lynn se înscriseră și ei în schimbul de sărutări.

Pentru a immortaliza momentul, Clif își scoase aparatul foto. Kyla zîmbi în obiectiv, dar nu putu să nu se gîndească la albumul cu coperti îmbră-

cate în mătase din debaraua camerei sale, care era plin cu fotografii de la o altă nuntă.

În timp ce-și umplea farfuria cu mâncare de la bufet, Trevor veni lângă ea.

– Dacă nu-ți place inelul, îți iau altul.

– Nu mă așteptasem, răspunse ea, privindu-și verigheta nefamiliară. Dar îmi place foarte mult.

Nu mințea. Inelul era simplu și elegant.

– Diamantele sînt de la verigheta mamei mele. Mi-a trimis-o tata, săptămîna trecută. Montura era cam țipătoare și nu părea pe gustul tău, așa că am cerut să se facă alta.

– Ai luat diamantele mamei tale ca să-mi faci mie verighetă? întrebă ea, uimită.

– Mi-a spus, înainte de a muri, ca inelul ei să i-l dăruiesc soției mele.

– Dar, Trevor, ar fi trebuit să-l păstrezi pentru...

Se întrerupse, cînd își dădu seama că fusese gata să spună: „pentru o femeie care te iubește.”

– Pentru cine?

Dosul mîinii lui i se sprijini sub bărbie, rîdîndu-i ușor capul.

– Tu și *numai* tu ești soția mea, Kyla.

Se aplecă și o sărută scurt, înainte de a-și coborî mîna.

– Îmi pare său că n-am avut și eu un inel pentru tine.

Nu putea recunoaște că nici măcar nu-i trecuse prin minte. Ba chiar la nici un fel de verigheță nu se gândise, pînă cînd Babs – Dumnezeu s-o binecuvînteze – îi amintise să și-o scoată pe cea veche, cu doar cîteva minute înainte de ceremonie.

– Nu eram sigur că vei dori să porți. Unii bărbați n-o fac.

– Ei, m-am gândit și eu la asta.

Își băgă o măslină în gură, începînd s-o mestece exagerat de încet, parcă pentru a cugeta la o decizie teribil de importată.

– Mi-am spus că poate aș vrea altceva. Ceva netradițional.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi, eventual, un cercel de aur în ureche.

Rămase cu gura căscată, holbîndu-se la el. Apoi, își dădu seama că o tachina și izbucni în rîs.

– Ce este? întrebă Trevor, chipurile ofuscat de rîsul ei. Nu crezi că o gaură în ureche s-ar potrivi cu banda mea de pe ochi?

– Ba da, răspunse ea cu sinceritate. Urechile perforate la bărbați se „poartă” și cred că ție ți-ar sta foarte distins un cercel.

– Ei, atunci, de ce te miri?

– Mă întrebam doar ce-ar spune muncitorii de

pe șantierele tale.

– Hmm, ai dreptate. Poate-ar fi bine să mă mai gîndesc.

Rîseră amîndoi și, cînd se liniștiră, Trevor spuse:

– Țsta e un început.

– Ce anume?

– În sfîrșit am reușit să-ți șterg de pe față expresia aia reținută și încordată și s-o înlocuiesc cu un zîmbet veritabil, relaxat. Ba chiar ai și rîs.

– Rîd tot timpul.

– Cu mine, nu. Vreau să te văd mai des rîzînd.

Se aplecă, adăugînd în șoaptă:

– În afara momentelor cînd mă dezbrac.

Acest gînd îi alungă din minte orice urmă de veselie.

– Îți promit că atunci nu voi rîde.

Îi veni să-l sărute pe taică-său pentru că exact în acel moment îi întrerupse ca să mai facă o fotografie. Fură immortalizați. Mîncară; băură nenumărate pahare din punciul lui Meg; își luară rămas bun de la soții Haskell, cu promisiunea de a se revedea curînd.

Babs plecă și ea la o întîlnire.

– Bietul băiat, le spuse ea din ușa. Nu știe ce-l așteaptă la noapte. Toată starea asta de nuntă mi-a creat o dispoziție foarte romantică.

Și, făcîndu-le seducător cu ochiul, ieși.

– Mama, lasă-mă să te-ajut la strîns.

– Nu, nu, nu, se împotrivi Meg, alungînd-o pe Kyla din bucătărie. Tu și Trevor vedeți-vă de ale voastre.

– Dar încă nu sînt împachetate toate lucrurile lui Aaron. Mă gîndeam să mă schimb și...

Tăcu, dîndu-și seama că toți trei se uitau la ea de parcă i-ar fi plecat mintea cu sorcova. Numai Trevor părea ușor amuzat. Ajunsese să știe că acea tresărire a mustății de obicei vestea un zîmbet.

– Ce s-a-ntîmplat?

– Păi, am presupus, mama ta și cu mine, că măcar în noaptea asta îl lași pe Aaron aici, spuse jenat Clif.

Kyla deschise gura să vorbească, numai pentru a constata că nu avea nimic de spus. O închise la loc, fără un cuvînt.

– Vă mulțumesc, Clif, Meg, spuse Trevor, pentru a risipi tăcerea stingheritoare. Vă apreciem oferta. Dacă Aaron nu vă deranjează, în noaptea asta îl lăsăm aici. Mîine, cînd venim după el, aducem și camioneta. Kyla are cîteva lucruri de mutat dincolo, nu-i așa, iubito?

– Da, aprobă ea. Termin de împachetat și pînă mîine seară vi le iau pe toate din drum.

De la anunțul căsătoriei ei, soții Powers își vînduseră oficial casa. Kyla știa că, cu cît își scotea mai curînd lucrurile, cu atît se putea finaliza mai repede vînzarea.

Totuși, acum nu la asta se gîndea. Se gîndea la noaptea care urma, cînd n-avea să-l mai poată folosi pe Aaron ca tampon între ea și mire. Prelungi formalitățile de rămas bun cît putu de mult, fără a deveni vizibil.

– Meg știe cum să organizeze o petrecere grozavă, comentă Trevor, cînd fură amîndoi singuri, în drum spre casă.

- Întotdeauna a fost o gazdă de soi.
- Îi apreciez eforturile.
- I-a plăcut enorm s-o facă.
- E frumoasă rochia ta.
- Mulțumesc.
- Mătase?
- Da.
- Îmi place cum sună cînd te miști.
- Cum sună?
- Foșnetul ăsta seducător care mă îndeamnă să mă întreb ce-o fi făcînd trupul tău pe dedesubt.

Ochii ei se îndreptară repede spre orizont.

- Nu știam că scoate sunete.

– Ba bine că nu. De fiecare dată cînd te miști. O găsesc teribil de sexy.

Întinse mîna spre a ei, peste scaun, i-o luă și și-o puse pe partea de sus a coapsei.

– Și excitantă.

Inima Kylei se ciocni de coaste. Îi era greu să mai respire. Încercă să se concentreze asupra senzației dintre materialul pantalonilor lui croiți de comandă și palma ei, dar creierul îi părea hotărît să stăruie asupra acelei excitații, pe care ar fi putut-o măsura dacă-și muta mîna mai sus cu cîțiva centimetri.

Farurile măturară fațada casei, în timp ce Trevor cotea și frîna.

– Ai nevoie de bagaj în seara asta?

Îi adusese la mașină o valijoară.

– Da, te rog. Am înăuntru machiajul și... alte... chestii.

– A, da, am priceput. Chestii.

Zimbetul lui nu-i cruță nici inima, nici plămîinii, care păreau să-și fi întrerupt activitățile pentru noaptea aceea.

– Doar nu te poți descurca fără chestii, nu?

Pe verandă, puse valiza jos și descuie ușa, deschizînd-o apoi larg. Înainte de se pregăti, Kyla fu luată în brațe, la pieptul lui.

– Bine ai venit acasă, Kyla.

O duse înăuntru. De cum trecu pragul, își coborî capul și o sărută. Și o sărută iar. Și iar. Pînă cînd, nu peste mult, nici nu se mai putu spune unde se sfîrșea un sărut și începea următorul.

Avea ocupate ambele mîini. Kyla și-ar fi putut întoarce capul, întrerupînd șirul de sărutări, dar îi lipsea voința de a o face. Gura lui era incredibil de gîngășă și caldă. Simți imboldul irezistibil de a verifica exact cît de agilă îi putea fi limba. I se repezea mereu în gură, cu o rapacitate pe care numai tandrețea o mai tempera.

Își relaxă brațul petrecut pe sub genunchii ei, păstrînd-o însă ancorată, în timp ce ea îi luneca în josul trupului. În sfîrșit, ajunseră față în față. Iar sărutul tot mai continua, neîntrerupt.

Cu brațele eliberate, mîinile lui porniră în explorare. Lunecau în sus și-n jos pe spatele ei. Kyla simți apăsarea palmelor pe fund, îndemînd-o să se apropie de mijlocul lui întărit. Odată ce fu fixată astfel, Trevor își arcui degetele mari și arătătoare, cuprinzîndu-i între ele sînii. Degetele se deschideau și se închideau ritmic, ușor, cele mari mîngîindu-i abia simțit vîrfurile sfîrcurilor.

Kyla rămase fără respirație. Mîinile lui Trevor căzură numaidecît, dar nu se retrase. Își împre-

ună protector brațele în jurul ei, apăsându-i capul la piept.

– M-am cam lăsat dus de val, îi șopti, cu gura în păr. Nu plănuisem ca în noaptea nunții să facem dragoste în picioare, în antreu...

Chicotind, luă distanță, privind-o în ochi.

– ...Înainte de a închide ușa.

Cînd se răsuci să-și finalizeze intenția, Kyla se îndepărtă de el cît putu de mult, fără a părea că dădea bir cu fugiții.

– Ți-e foame? întrebă ea cu speranță. Îți pregătesc ceva.

– După festinul pe care l-a preparat Meg? replică el. Încă o singură anghinare marinată, și-aș fi plesnit. Dar am pus niște șampanie la frapat. Vrei să te schimbi mai întii?

Mai întii. Mai în-tii. Trîntea încontinuu cele trei silabe sacadate care însemnau atît de mult pentru Kyla. Știa ce-o aștepta în punctul culminant al acestor „mai întii”-uri.

– Șampania pare foarte nimerită.

Îi putea observa tremurul din colțurile gurii, cînd încercă să zîmbească?

Intrînd în bucătărie, Trevor își scoase haina și începu să desfacă nodul cravatei. Nepăsător, le aruncă pe amîndouă peste spătarul unui scaun,

din mers. Își descheie primii trei nasturi ai cămășii și, după ce-și desfăcu butonii, își suflecă mânecile pînă la coate.

Părea perfect la largul lui. Kyla îi invidia nonșalanța. Tare-ar mai fi vrut să-și scoată pantofii cei noi, care-i amorțeau degetele, dar nici măcar pentru atîta lucru nu se simțea destul de firesc în noua lor intimitate.

– A, e bună și rece, declară el, luînd cu o înfloritură sticla de șampanie din frigiderul de proporții industriale. Kyla observă că rafturile dinăuntru fuseseră deja umplute cu mîncăruri, inclusiv felurile favorite ale lui Aaron. Trevor chiar nu uita niciodată nimic?

– Vrei să scoți tu paharele, iubito? Sînt în dulăpiorul de-acolo, arată el cu capul. Am pregătit totul, dar le poți aranja altfel, dacă nu ți-e ceva la îndemînă.

– Sînt convinsă că totul e perfect, replică ea, cu o voce spartă.

Găsi paharele de șampanie și-i aduse două. Tresări, cînd dopul fu aruncat din gura sticlei. Rîzînd, Trevor turnă vinul spumos în pahar. O parte se revărsă peste mîinile Kylei. Izbucni și ea în rîs. Băutura rece și efervescentă îi înțepa pielea, balonașele explodînd unul după altul.

Punînd paharele pe bufet, începu să-și scuture mîinile de umezeală, cînd Trevor i-o prinse pe una, ridicînd-o la gură:

– Dă-mi voie...

Kyla privi. Privi cu degetul îi dispărea între mustața și buza lui de jos, dar nu crezu cu adevărat că se întîmpla în realitate pînă nu-i simți limba lingîndu-i pemița degetului.

Năucită, Kyla nu mai avu putere să facă nimic, decît să se uite cum termina cu acel deget și îl absorbea pe următorul în căldura mătăsoasă a gurii lui. Își strecura limba printre alte două degete, adunînd toate urmele de vin vărsat. Picăturile se strînseseră în jurul frumoasei verighete pe care chiar el i-o pusese, nu demult.

Prin trupul Kylei începură să se desfășoare senzații delicioase. Mîngîierile dibace ale limbii lui nu se aventurau nici un moment dincolo de vîrfurile degetelor, dar părea s-o atingă pretutindeni, în locuri interzise. Îi smulgeau trupului ei răspunsuri pe care și le crezuse îngropate odată cu acel sicriu drapat în steag, din Kansas.

Senzația acea de topire, pe mijloc. Chinul acela al sînilor, care-i stîrnea dorința de a simți acolo limba lui Trevor, făcînd ceea ce făcea cu degetele. Respirația accelerată. Bubuitul din inimă.

În cele din urmă, Trevor îi întoarse mîna și o sărută în palmă, înțepînd-o cu mustața înainte de a se delecta cu gustul ei. Kyla simți un impuls de a-și îndesa mîna la subsuoară, ca atunci cînd te înțepă o albină. Sau, poate, dorea să-și ascundă acea mîna de rușinea vinovăției unor reacții atît de erotice?

– Uite-ți șampania, îi oferi Trevor un pahar. Pentru noi.

Ciocni și luară amîndoi cîte o sorbitură. Apoi, se aplecă, sărutînd-o ușor.

– Știi ceva? Întrebă, cu buzele încă lipite de ale ei.

– Ce?

„Oare ce colonie o folosi?” Întrebă distrată mintea ei. Era la fel de îmbătătoare ca șampania.

– Ești mai gustoasă decît șampania.

Lîmba lui îi trecu peste buza de jos.

– De fapt, ești mai gustoasă ca orice. Îmi vine să mă îmbuib cu tine. M-aș ospăta pînă să mă satur și să mă îmbăt de tine. Și tot nu mi-ar fi de ajuns. Aș vrea să... mai... gust... o dată.

Printre cuvinte, îi depunea sărutări scurte. După ultima sărutare, gura sa rămase peste a ei, sfredelind-o adînc cu limba.

Fără să fie atent că putea vărsa șampania, îi

luă paharul din mână. Deloc sigur, le puse pe amîndouă pe bufet, fără a se fi desprins măcar o clipă din sărutare.

Încet, îi ridică brațele pe umerii săi. Acestea se îndoiră involuntar de la coate, pentru a-i cuprinde gîtul. Mîinile lui Trevor se întîlniră la baza spinării ei. Sărutul deveni mai profund. Se aplecă înainte pînă o prinse între el și bufet. Își legănă șoldurile dintr-o parte în alta, masîndu-i moliciunea.

– O, Doamne, oftă Kyla cînd Trevor îi eliberă gura pentru a-i depune pe gîtul vulnerabil una dintre sărutările acelea trădătoare. Capul îi căzu pe spate. Ochii i se deschiseră încet, privind ca prin ceață tavanul, în timp ce gura lui îi atingeia pielea.

De ce-i făcea Dumnezeu una ca asta? De ce trimisese o asemenea ispită în viața ei? Căsătoria în sine fusese o trădare la adresa lui Richard. Nu-l iubea pe acest bărbat, și totuși îl dorea, într-un mod pur carnal. Era nedrept! Cum putea rezista unei asemenea inundații de provocare sexuală, fără să i se supună?

– Ai nevoie de cîteva minute, singură în dormitor, înainte de a-veni și eu? o întrebă el cu glas înăsprit.

Cu mințile rătăcite, dădu din cap, iar Trevor o

eliberă. Se întoarse ca o somnambulă, împleticindu-se spre cealaltă parte a casei, pînă în dormitor. Trevor, urmînd-o, îi puse valiza dincolo de prag.

– Vin și eu imediat.

Ușa se închise încet în urma lui.

Kyla duse valiza în baie și o deschise. Parcă programată să procedeze astfel, își despachetă automat cosmeticele și articolele de toaletă, aranjîndu-le pe măsută. Cînd apucă să-și vadă imaginea în oglinda care acoperea tot peretele, încremeni.

Ochii! Ce se întîmplase cu ochii ei? Erau strălucitori, învăpăiați, languroși. Nu mai arătaseră așa din noaptea cînd descoperise că era îndrăgostită de Richard Stroud.

Îndrăgostită! Doamne sfinte, da. Așa arăta, ca o femeie îndrăgostită.

Gîndul îi stinse imediat lumina din ochi, o mistui atît de repede încît aproape reuși să se convingă că nici nu existase, că totul fusese o iluzie optică, un produs al imaginației ei.

Îndrăgostită de Trevor Rule? Imposibil. Nu-l cunoștea de destulă vreme. Îl iubea pe Richard. Numai pe el. Exclusiv. Nu mai avea în inimă loc pentru un alt bărbat.

Chiar dacă-i îngăduia lui Trevor să-i folosească trupul în noaptea aceea, n-avea să-l trădeze pe Richard. În fond, nu era decît un trup, material și trecător. Trupul ei nu avea nimic de-a face cu personalitatea dinlăuntru-i, cu inima, sufletul și mintea Kylei Stroud.

Kyla Rule, îi aminti un drăcușor malițios.

Kyla Stroud, insistă ea.

Avea să se culce cu Trevor fiindcă încheiase un tîrg și intenționa să-l respecte. Avea să-i ofere privilegiile de alcov în schimbul paternității extinse de el asupra lui Aaron. Urma să aibă acces la trupul ei, dar niciodată, niciodată și în inima ei. Lui Richard îi făgăduise inima și iubirea. Trevor Rule n-avea să poată viola niciodată acel sanctuar.

Ea și Babs aduseseră hainele, cu o seară înaintea. Întreaga ei garderobă, incluzînd toate anotimpurile, umplea numai o fracțiune din debaraua spațioasă pe care Trevor o construise în dormitorul conjugal. După un duș rapid, își puse negligée-ul pe care-l cumpăraseră sub constrîngere și-și perie dinții și părul. Aproape ca amintindu-și în ultima clipă, își aplică parfum după urechi și la baza gîtului.

Revenind în dormitor, desfăcu așternutul. Nu lăsă aprinsă decît o singură lampă. Cînd auzi bă-

taia înceată la ușă, se răsuci, încleștindu-și mâinile laolaltă.

– Intră, Trevor.

Trevor trecu pragul. Când lumina blîndă a lămpii căzu pe trupul lui, Kyla regretă un moment că nu-l iubea. Pantalonii negri de pijama îi stăteau lăsați pe șolduri, cu un cordon negru. Pieptul era cum nu se poate mai impresionant, umbrit de acel nor de păr negru care cobora ca o săgeată peste ombilic. Nici nu voia să se gîndească încotro țintea sulita aceea ce păr. Cicatricea care se arcuia pe partea stîngă a pieptului o intriga la fel ca data trecută. Voia s-o atingă, s-o aline oarecum. Era desculț. Pe laba piciorului stîng i se vedea o rețea de cicatrici.

Abia după ce-i catalogă trupul își ridică ochii spre fața lui. O privea fix, cu o undă de zîmbet arcuindu-i în sus un colț al mustății.

– Ești frumoasă, Kyla.

Înaintă în cameră, pînă ajunsese la o lungime de braț.

Nici n-ar fi putut bănuî cît de mult îl atrăgea în acel moment. Aceea era femeia din scrisori, femeia care-i vorbise inimii lui încă înainte de a se fi întîlnit măcar o dată. Acum, stătea în fața lui, goală, cu excepția cîtora fișiuțe de mătase și satin

în culoarea piersicii. Cea mai erotică fantezie a lui ajunsese destul de aproape ca s-o poată atinge. Îi tăia răsuflarea, făcînd ca părul de pe piept să-i fremete la fiecare expirație ușoară.

Văpaia aurie a lămpii îi accentua colorația spectaculoasă. Îi făcea părul să lucească precum arama și conferea pielii ei savoarea satinului vechi. Lui Trevor îi venea să se înfășoare în ea. Ochii-i erau de o întunecime catifelată, neobișnuit de mari, incredibil de strălucitori.

Cămașa de noapte era subțire, acoperindu-i trupul doar ca un vâl. Avea o panglică legată pe sub sîni, accentuîndu-le și mai mult volumul. Sfircurile erau două ispite închise sub țesătura subțire. Deasupra corsajului scurt, movilele mici ale pieptului se umflau pline, alburii.

Lumina lămpii îi profila trupul în *contre-jour*. Pe măsură ce ochii lui Trevor coborau de-a lungul lui, bărbăția i se îngroșa de dorința ei. Avea talia incredibil de îngustă, mai ales pentru o femeie care născuse. Îl hipnotiza fanta umbrită dintre coapse, nucleul a tot ceea ce o făcea să fie femeie. Dorea s-o onoreze, s-o desfete cu mîngîierile și cu gura.

Incapabil să se oprească, întinse mîna, strîngînd-o căuș peste acea deltă gingașă. Trăgînd de

materialul cămășii astfel ca să nu mai rămână decât un singur strat între ea și mîna lui, apăsă.

– Ești atît de caldă, șopti el aprig. Stînd așa cu tine, mă simt mai slab decât după accident, cînd nu mă puteam mișca.

Mîna îi lunecă în sus, peste abdomenul ei, spre sîn.

– Te doresc atît de mult, încît mă doare.

Degetul i se mișcă peste sfîrcul ei și, cînd acesta reacționează superb, Trevor scoase un șuiurat printre dinți și o strivi la piept. Îi acoperi gura cu a lui, sărutînd-o cu toată ardoarea care clocotea în el. Îi dezmierdă drăgăstos sînul, în timp ce cu celălalt braț o cuprindea de talie.

Kyla încercă să rămînă indiferentă. Ar fi vrut să-și iasă din ea însăși și să urmărească îmbrățișarea din exterior. Dar îi era greu să rămînă nepăsătoare, cînd căldura trupului său se infiltra într-al ei, cînd palpita în locurile unde degetele lui tocmai o mîngîiaseră. Pasiunea pe care i-o transmitea purta cu sine o delăsare care îi amenința hotărîrea de a nu participa și cu spiritul.

Prin cămașa subțire, îi simțea textura aspră a părului de pe piept, efectia sfîrcurilor. Coapsele lui erau tari și încordate, peste ale ei. Bărbăția i se cuibărea în adîncitura pe care i-o oferea trupul

său. Era dur și îl dorea.

Trupul și mintea i se luaseră la harță. Făcu un efort să-și păstreze emoțiile intacte. Dar, făcînd asta, trupul îi deveni involunar la fel de rigid ca și inima.

Deodată, Trevor își desprinsese gura de a ei. Mișcarea fu atît de bruscă încît capul Kylei sări înapoi, pentru a cădea victimă unei priviri verzi și reci.

O apucă de coate și i le împinse de pe umerii lui, ținînd-o la distanță, cu brațele puternice și țepene compet întinse.

– Nu, mulțumesc, Kyla.

Îl privi cu teamă. Era furios și se vedea clar. Sprîncenele negre i se coborîseră peste ochi. Nărilor îi palpitau ușor cu fiecare respirație.

– Nu, mulțumesc? repetă ea, cu voce subțire. Nu înțeleg.

– Atunci, lasă-mă să-ți explic.

Vorbea crispat, făcînd-o să observe că-i era foarte greu să nu strige.

– Nu vreau să am sub mine un miel sacrificat, care simulează mișcările amorului.

Coborîrea grăbită a ochilor ei fu la fel de valabilă ca o mărturisire semnată.

– Ești soțul meu. Îmi poți cere...

O întrerupse, cu un rîs aspru.

– De-ai ști, numai, cît de ridicol e ce spui. Nu prea-mi stă în caracter să cer, Kyla. Categorie, nu intenționez să aplic asupra soției mele tactici de-ale omului cavernelor!

Îi dădu drumul atît de brusc, încît Kyla se clătină, rezemîndu-se de noptieră.

– Poți să te relaxezi, spuse el, pe un ton ușurător. Nu te paște nici un pericol. Nu-ți voi impune patima mea, în seara asta. Și nici altă dată.

Ochii ei se repeziră în sus.

– Așa e, Kyla, continuă cu glas mătăsos Trevor, descifrîndu-i surpriza. Continui să te iubesc, dar asta nu determină faptul că te culci cu mine sau nu. Te previn, însă, îndreptă el spre fața ei un deget, că iubindu-te așa cum te iubesc, îți va fi imposibil să nu mă iubești și tu.

Cît ai clipi, se aruncă asupra-i, cu mîna stîngă încheștată în părul ei. Cu dreapta, o strînse la piept, potrivit-o astfel încît să nu se poată îndoi cît de gata era s-o posede, dacă voia. Îi trase capul pe spate, pînă cînd Kyla fu nevoită să-i privească chipul feroce.

– Îți garantez un lucru, accentuă el încet, nimeni nu te-a iubit vreodată atît de mult ca mine. Nimeni n-a făcut vreodată dragoste cu tine așa

cum pot eu. Mă voi îngropa atît de adînc în tine, încît atunci cînd nu mă vei avea acolo, ți se va părea că-ți lipsește o parte vitală din trup.

Coborîndu-și capul, îi stigmatiză sînul cu gura.

– Acum, cînd vei exorciza duhurile care te bîntuie, să vii la mine, și voi fi mai mult decît bucuros să-ți demonstrez ceea ce spun.

Dîndu-i drumul, se răsuci pe călcîie și merse cu pași mari pînă la ușă.

– Somn ușor, mai aruncă el peste umăr, cu o secundă înainte ca ușa să se trîntească în urma lui.

Capitolul 10

– Bună dimineața.

Nu era tonul la care se așteptase, nici cel pe care, recunoscuse ea în taină, probabil îl merita.

A cru, sarcastic, aluziv, crud. Kyla s-ar fi așteptat la oricare dintre acestea, dar nu să fie amical și, după câte se părea, bine dispus.

– Bună dimineața.

Ocoli masa unde Trevor stătea citind ziarul și se duse drept la filtrul de cafea de pe bufet. O aștepta o cană goală. Turnă cafeaua aburindă, aromată, din vas.

– Sper că nu ți-am făcut-o prea tare.

Luă o înghițitură.

– E bună. Îmi place tare.

– Și mie.

Nu-și dădu seama că venise în spatele ei, pînă cînd respirația lui îi răsfiră părul. Se răsuci repede cu fata spre el. Trevor o cuprinse cu brațele de talie și o strînse. Aplecîndu-și capul, îi sărută gura surprinsă. Nu era un sărut pătimaș, ci tandru, aproape descumpănind-o.

– Cum ai dormit? Întrebă el cu solicitudine.

Avusese o noapte jalnică. După ce Trevor ieșise ca o furtună din dormitorul conjugal perfect ca un tablou pe care-l crease pentru mireasa lui, Kyla se prăbușise pe patul larg, plîngînd, după cîte i se părea, ore întregi. Îi era dor de un decor familiar, de camera ei, de Aaron, de prezența liniștitoare a părinților. Îi era dor să dea timpul înapoi. Îi era dor de Richard.

Și-i era dor de Trevor.

Dorul acela anume îi stîrnise un nou val de plîns.

În cele din urmă, înaintea zorilor, adormise, pentru a se trezi cu o durere de cap surdă și cu ochii umflați. Cînd ieșise din dormitor, îmbrăcată cu un halat vechi pe care reușise să-l strecoare pe sub ochiul de vultur al lui Babs, nu știuse la ce să se aștepte din partea omului care-i era soț de nici douăzeci și patru de ore, un soț căruia ea îi interzisese noaptea nunții, dacă nu prin faptă, în orice caz prin atitudine. La o furie mohorîță, în cel

mai bun caz.

Nu era pregătită pentru îmbrățișarea tandră în care o cuprindea acum. Nici pentru sărutările ușoare cu care-i urmărea linia părului. Și nici pentru masajul blînd și relaxant al mîinilor lui pe spate.

Kyla simți că neliniștea i se risipea treptat. Îi rezemă obrazul de mușchii pieptului lui, conturați sub tricoul alb și strîmt pe care-l purta împreună cu o pereche de blugi roși, tăiați scurt.

– Știi să gătești?

– Cum? mormăi ea somnoroasă.

– Te-am întrebat dacă știi să gătești.

Kyla își înalță capul, făcînd un pas înapoi.

– Sigur că știu să gătesc, răspunse, cu oarecare asprime.

Mustața lui se arcui peste un zîmbet.

– Atunci, ce-ai zice de un mic dejun?

– Ce-ai vrea?

– Ce știi să faci?

– Orice, se lăudă ea, aruncîndu-și cochet spre spate părul blond-roșcat. Dacă te dai la o parte din calea mea, îți voi dovedi ce bucătăreasă bună sînt.

Trevor făcu o plecăciune adîncă, întinzînd larg brațul:

– Bucătăria e a dumneavoastră, milady. Eu îmi

voi vedea de ziar, dacă n-aveți nimic împotriva.

Peste câteva minute, îi puse în față un pahar de sticlă mată, cu suc de portocale. Trevor lăsă în jos un colț al ziarului.

- Mulțumesc.
- Pentru puțin, îi surise ea.
- Miroase bine.
- E aproape gata.

Trevor împături foile de ziar împrăștiate și le lăsă deoparte, ca ea să poată pune masa. Se părea că găsisese toate lucrurile, acolo unde le pregătise el. Întinse covorașele pentru tacâmuri, așezând deasupra ustensilele ușoare, de argint și piatră. Îi privi mâinile cum împătureau cu pricepere șervetele de în și le aranjau făcute sul în mijlocul farfuriilor. Înainte de a se întoarce, Trevor îi luă mâna și o duse la gură. I-o sărută pe dosul palmei.

- Nu e nevoie de prea mult timp ca să ajung un răsfățat. Cred că m-am și obișnuit ca nevasta să se agite atîta pentru mine, spuse el încet.

Felul în care o privea, de pe scaun, făcu să i se reverse prin mijloc un val de căldură plăcută. Simți roșeața inundînd-o de sub gulerul neelegant al halatului.

Își trase mâna

- N-aș vrea... să se ardă.

Trevor o eliberă, lăsînd-o să se repeadă la aragaz. Peste cîteva momente, Kyla aduse pe masă o tavă cu mîncare aromată. O puse în mijloc și se retrase, așteptîndu-i neliniștită reacția.

– Ouă Benedict! exclamă el încîntat.

Mîncarea fusese aranjată apetisant pe platou, garnișită cu felii proaspete de portocală și frunze de pătrunjel.

– Îți plac așa? Nu știam.

– Sînt gata să mănînc orice nu pleacă singur din farfurie. Și conopidă. În veci să nu-ncerci să-mi dai conopidă.

În timpul acestui schimb de replici, Kyla aduse cafetiera pe masă și-i umplu din nou cana. Cînd o puse pe suport, Trevor se ridică de pe scaun și i-l trase pe-al ei, să se așeze. Îl privi surprinsă, iar cu acel prilej el îi depuse un sărut fugar pe vîrfurile nasului.

– Mulțumesc pentru masă.

– N-ai de ce.

Se așeză, cam vlăguită. Mîinile-i tremurau ușor, dar îi umplu farfuria, apoi pe a ei.

– Delicios! declară el, după ce luă o primă îmbucătură, nerușinat de mare. Unde-ai învățat să gătești așa?

– Mama m-a învățat principiile de bază. Și am urmat un curs de artă culinară, în timp ce...

Se întrerupse brusc. Capul lui Trevor se ridică, întrebător.

- În timp ce...? o îndemnă el.

- În timp ce so... ce Richard era în străinătate.

Nu menționase cursul de artă culinară în nici o scrisoare. Oare de ce?

- Ce părere avea Richard despre cursul de bucătărie?

Îi scăpaseră cumva unele scrisori? Dintr-o dată, fu nefiresc de furios, de gelos pe orice i-ar fi putut scrie soțului ei fără ca el, Trevor, să aibă acces. Ce altceva mai omisese?

- Nu i-am spus.

Mîna lui Trevor se relaxă pe furculiță.

- De ce?

Kyla luă o înghițitură de suc și se șterse la gură cu șervetul înainte de a răspunde.

- Voiam să-i fac o surpriză, cu tot felul de rețete exotice, cînd se întorcea acasă, spuse ea, tăind dintr-o felie de jambon canadian. Babs și cu mine am urmat cursul împreună. A fost foarte amuzant. Babs era cea mai catastrofală elevă. Distrugea tot ce încerca, dar nu a fost o pierdere de timp totală, fiindcă pînă la urmă a pus de-o trampă cu bucătarul șef.

Șporovăia, fiindcă era nervoasă. Trevor își putea da seama, căci nu se uita direct la el, ci spre un

loc dinapoia umărului. Încă nu ajunseseră la faza în care să poată menționa numele lui Richard fără a se simți stinjenită.

– Pariez că erai prima din clasă, pentru că tot ceea ce mi-ai făcut aici e excelent.

Capul Kylei se ridică, binecuvîntîndu-l cu un zîmbet sfios care-i topi inima, compensînd noaptea de iad petrecută singur în camera de oaspeți. Mă rog, aproape compensînd-o.

– Întotdeauna am rîs de foștii atleți care se însoară și imediat încep să se îngrașe. Acum îmi dau și eu seama ce se-ntîmplă, îi făcu el cu ochiul.

– Ai fost atlet?

– În școală.

– La ce sport?

– Hmm, ia să vedem, sorbi el din cafea. Alergări. Baschet. Canotaj.

– Canotaj?

– Cred că aici, în Texas, nu-l aveți.

– Probabil că ăsta ți-a dezvoltat umerii și coapsele.

Cînd privirea îi coborî spre picioarele lui lungi, observă cicatricile. Se vedeau bine, brazde tranșării hidoase, umflate în carne, parcurgîndu-i piciorul stîng pe toată lungimea, intersectîndu-se și combinîndu-se ca niște linii de cale ferată.

Trevor lăsă furculița în farfurie și o privi. Reze-mîndu-și coatele pe masă, își împreună mîinile în fața gurii, așteptînd repulsia pe care era pregătît să i-o vadă în expresie. Nu apăru. Cînd Kyla își ridică ochii căprui spre chipul lui, în ei nu se citea decît compasiune.

– Ți-am spus că n-arată frumos, spuse el, cu o tensiune nedefinită în glas.

– Nu-i chiar atît de rău, Trevor.

– Nici chiar atît de grozav nu e.

Îi privi din nou piciorul.

– Probabil că a fost groaznic de dureros.

– A fost.

– Nu mi-ai spus niciodată ce ți s-a întîmplat.

Trevor se foi incomod, Kyla punînd acest lucru pe seama jenei.

– Nu contează.

– Ai spus odată că te rușinezi să porți pantaloni scurți. N-ai nici un motiv.

Un zîmbet răutăcios îi arcui mustața oblic în sus.

– Nu crezi că toate doamnele de pe plajă și-ar acoperi ochii, fugind îngrozite?

– Deloc. Ești prea atrăgător.

Redeveni pe dată serios. Aplecîndu-se înainte, o sfredeli cu privirea lui verde.

– Așa crezi?

– Da.

Trecură cîteva momente, timp în care Kyla fu țintuită locului de intensitatea ursuză din glasul lui și de forța hipnotică a privirii.

Își impuse să iasă din transă și se ridică grăbită, lovindu-și picioarele de masă destul de tare pentru a face sticlăria să zăngăne.

– Dacă ai terminat, spăl vasele.

Se răsuci, dar fu oprită din scurt cînd Trevor își înfipse degetele pe sub cordonul halatului, la spate. Dintr-o mișcare bruscă, o răsuci în loc și o trase între coapsele sale larg depărtate, astfel că mijlocul Kylei i se ciocni de piept, ajungînd cu sîinii în dreptul feței lui.

– Mulțumesc pentru micul dejun.

Cuvintele, rostite din capul locului cu un glas scăzut, mîrîit, fură aproape complet înăbușite de țesătura ce-i acoperea sîinii.

– A fost minimum din ce puteam face.

Își coborî ochii spre creștetul capului său, unde părul brunet și ondulat se răsucea în jurul vârtejului. Nu-i fu ușor, dar reuși să-și înfrîneze imboldul de a-și plimba degetele printre firele de abanos pentru a afla dacă se simțeau la fel de vii pe cît arătau.

Ochii îi făcură un efort să rămînă deschiși, cînd Trevor își frecă obrazul dur de sînul ei, dar pier-

dură lupta, închizându-se tremurător. Simți vibrația geamătului care-i ieși din piept, în timp ce-și freca nasul de ea.

– Azi dimineată ai făcut baie.

Nu era o întrebare.

– Da.

– Miroși frumos. A săpun. A pudră. A femeie.

Începu să roadă ușor cu gura, căutându-i și în cele din urmă găsindu-i piscul sînului prin halat. N-o săruta cu-adevărat. N-o supse cu adevărat. Nu făcea decît să-și frece gura deschisă încoace și-ncolo peste ea, pînă îi simți carnea răspunzînd, și abia atunci o atinse cu limba.

– Micul dejun a fost delicios, șopti el.

Pielea Kylei se umezise în locul unde respirația lui se infiltra prin material.

– Desert avem?

Își apăsă și mai adînc fața în trupul ei care ceda ușor. Dar aproape imediat se retrase, privind-o:

– Mmm?

Cînd îi văzu expresia descompusă, chicoti și se ridică, îndepărtînd-o cu blîndețe de el:

– Nu contează. Să ne îmbrăcăm și să mergem la plodul ăla al nostru pînă nu-l răsfață de-a binelea părinții tăi.

Se uită la ceasul de pe cuptor.

– Pînă ajungem noi acolo, ar trebui să vină și ei de la biserică. Aș vrea să mergem cu toții la masă. Clubul *Petroleum* are deschis bufetul de duminică.

– Nu sîntem membri, își găsi Kyla puterea să bîiguie. Încă mai simțea șocuri, în urma plăcerii de a avea gura lui Trevor pe sîinii ei.

– Sînt eu, îi răsuci Trevor nasul între degete. Strîng la bucătărie; tu du-te să te pregătești. Vreau să te-arăt lumii.

O sărută rapid, aplicîndu-i pe fund o pămîtuță ca între soți.

Kyla ieși din dormitorul conjugal peste douăzeci de minute, după ce se fardase și-și aranjase părul. Abia în acel moment își dădu seama, surprinsă, că deși ea și Trevor nu împărțeau același pat, aveau totuși un singur dormitor.

Îl surprinse în timp ce-și trăgea o pereche de pantaloni croiți elegant. Imăginea fugară a chiloților lui bleu i se înregistrează pe creier, înainte de a se întoarce, spunînd:

– Scuză-mă.

Aproape ajunsese la ușa băii, cînd glasul lui sever îi opri fuga.

– Kyla.

– Ce?

– Întoarce-te.

– De ce?

– Fiindcă vreau să-ți vorbesc.

Se răsuci încet, străduindu-se să privească undeva deasupra capului său. Nepăsător, Trevor își încheie fermoarul pantalonilor și, încă fără cămașă și desculț, veni spre ea.

– Am făcut duș în baia de oaspeți ca să nu te deranjez, dar toate hainele mele sînt puse în debaralele și șertarele de-aici. Ar fi al naibii de incomod să le mut.

Kyla își umezi rapid buzele.

– Bine, perfect. O să... încercăm doar să nu ne stăm în drum.

– Eu nu.

Rise, dar cînd o văzu încruntîndu-se adăugă:

– O.K., o ținem fiecare pe-a lui. Tu poți să-mi stai în drum oricînd vrei, iar eu încerc să nu-ți stau ție. S-a făcut?

Era prea complicat să gîndească pe îndelete, mai ales cînd îi privea pieptul gol, ca în acel moment. Așa că se mulțumi să-l îngîne:

– S-a făcut.

– Perfect.

Trevor se întoarse cu spatele – o suprafață netedă de piele bronzată, întinsă perfect peste mușchii unduitori – și reveni la debara, de unde

începu să scoată o cămașă și s-o îmbrace cu nonșalanța unui om fără martori.

Kyla își sili picioarele să se îndrepte spre debaraua ei. Se opri acolo nemișcată, adunându-și curajul de a-și scoate halatul.

„Te porți ca un copil”, își spuse ea furioasă. Cămașa de noapte în care o văzuse cu o seară în urmă dezvăluia de-o mie de ori mai mult decât sutienul și semi-furoul de sub halat. Rapid, înainte de a apuca să se răzgîndească, și-l scoase.

– Mă gîndeam...

La auzul glasului lui Trevor, tresări de parcă ar fi fost împușcată în spatele pe care-l avea acum expus ochilor lui.

– La ce?

Făcu un efort să agațe în ordine halatul pe un umerăș, cu mâini tremurătoare, și să-l pună la loc pe bara metalică din dulap. Avu nevoie de o concentrare teribilă, știind că probabil Trevor îi privea spinarea și bretelele înguste de satin ivoire ale sutienului.

– La Aaron.

Îndrăzni să-i arunce o privire peste umăr. Nici nu se uita la ea. Își înnodea cravata, privindu-se în oglinda pe care o instalase deasupra biroului montat în debaraua lui. Avea nasturii cămășii în-

cheiați, dar încă nu-și băgase poalele în pantaloni. Gulerul rigid stătea ridicat peste fălcile pătrate.

– Ce-i cu el? Întrebă Kyla, întinzînd mîna după rochia pe care și-o alesese.

– Poate ar trebui să-i găsim o creșă potrivită.

– Crezi că e destul de mare?

– La asta te pricepi mai bine decît mine. Mă întrebam doar ce vom face cu el în timpul zilei, dacă Meg și Clif își cumpără caravana aia și pornesc în necunoscut.

Și Kyla avea aceeași grijă pe cap.

– Cred că ar trebui să stea în compania altor copii de vîrsta lui. Are rol educativ.

– Fără-ndoială. Altfel, de unde să-nvețe toate cuvintele porcoase?

Rîseră amîndoi.

– Dar vreau să investighez reputația școlii, adăugă ea.

– Absolut. Va trebui să fie de prima clasă. Trebuie să ne informăm asupra tuturor calităților, înainte de a-l înscrie. Să te-ajut?

Înainte de a apuca să formuleze un răspuns, mîinile lui i le și dădură pe-ale ei la o parte. Și le ținuse la spate, chinuindu-se cu ultimul nasture al rochiei. Cum putea un om de proporțiile lui să se

miște atît de silențios? Rămase dreaptă ca un vă-trai, în timp ce degetele lui vîrau nasturii în buto-nieră. După ce-i încheie pîna sus, îi netezi spatele și-i puse mîinile pe șolduri.

– Cred că nimeni n-ar bănui că ai făcut un copil. A fost o sarcină grea?

– Deloc.

– Ești atît de zveltă, comentă el încet, strîn-gîndu-i ușor mîinile înainte de a cădea. Îmi poți da o mîină de ajutor și mie?

Kyla făcu greșeala să se întoarcă spre el. Îi despărțeau numai cîțiva centimetri.

– Să te-ajut? Cu ce?

– Uită-te dacă mi-am potrivit bine gulerul peste tot. Uneori, nu-l îndoi cum trebuie și mi se vede cravata pe dedesubt.

I-l inspectă în grabă.

– În spate, nu e îndoit complet.

– Mi-l aranjezi tu, te rog? Mi-e greu să ajung.

– Sigur.

Vorbea mult mai nepăsătoare decît era. De fapt, se întreba cum avea să-i evite atingerea părului negru care se bucla ispititor peste guler, dacă ajungea cu mîinile atît de aroape de el.

Nici nu ridică mîinile bine, ocupată să-i potri-vească gulerul peste cravată, cînd Trevor își săltă

În sus poalele cămășii și se descheie la pantaloni. Mîinile Kylei încremeniră. Ochii îi săriră spre ai lui. Avea expresia opacă, în timp ce începu să-și bage cămașa în pantaloni. Ocazional, prea ocazional, nodurile degetelor i se ciocneau de abdomenul ei.

– S-a-ntîmplat ceva? o întrebă.

– Nu, nu, nimic, gîfii Kyla, trăgîndu-i repede gulerul peste cravată. I-l bătu apăsător să stea locului, exact în momentul cînd scrișnetul fermoarului îi ajunsese la urechi. Brațele îi lunecară de pe umerii lui. Trevor termină de încheiat pantalonii.

Și se uitară unul la altul, pe cînd timpul stătea oprit în loc.

– Mulțumesc, murmură el, după o interminabilă tăcere.

– Și eu îți mulțumesc.

Sprînceana i se arcui amuzată.

– Pentru nasturi, se grăbi Kyla să adauge.

– Aha. N-ai de ce.

Și iarăși se priviră. Kyla se mișcă prima, întorcîndu-i spatele pentru a-și căuta pantofii în debara.

Avu nevoie de tot tîmbălăul inerent stăpînirii lui Aaron pentru a-și regăsi echilibrul. Însă nici chiar acesta nu-i șterse din minte imaginea chilo-

ților bleu-pal întinși peste fesele tari, rotunjite.

Soții Powers fură impresionați de numărul oamenilor care-l salutau pe proaspătul lor ginere, în timpul mesei la exclusivistul *Petroleum Club*. Pînă și Aaron părea uimit de mediul înconjurător. Comportamentul său în timpul mesei fu ireproșabil.

După masă Trevor îi duse la casa pe care o construise pentru Kyla și Aaron. După un tur care le luă graiul, îi însoți înapoi acasă, cu camioneta. Restul după-amiezei fu petrecut împachetînd și încărcînd lucrurile Kylei care încă mai trebuiau să fie transportate dincolo.

– A cam obosit în seara asta, ticălosul, spuse Trevor despre Aaron, în timp ce-l potriveau în pătuț. Îl bătu ușor, să stea bine. Pleoapele lui Aaron erau deja coborîte pe jumătate. Animalele de pluș stăteau aliniate în jurul stinghiilor patului, ca niște santinele.

– Probabil că e mai bine așa, observă Kyla, acoperindu-și fiul cu o pătură subțire. Prima noapte într-o nouă locuință ar putea fi traumatizantă, dacă nu adoarme imediat.

– Crezi că-i place camera?

Distinse neliniștea din glasul lui Trevor și-și ridică privirea, pentru a constata că era sincer preocupat.

– Cărui băiețel nu i-ar plăcea?

Privi prin dormitor, care fusese decorat cu motive feroviare. Mica Locomotivă Năzdrăvană pu-făia pe colina pictată pe un perete. Un cufăr de jucării în formă de locomotivă cu aburi, plin pînă sus, ocupa o mare porțiune din alt perete. Printre reliefurile de ipsos ale chenarului, la douăzeci de centimetri sub tavan, fusese instalată o cale ferată. La o apăsare de buton, un mic tren de marfă ocolea odaia, țâcănind, scoțînd din cînd în cînd nori de fum alb și sunînd periodic din fluier. Aaron bătuse din palme încîntat, încruntîndu-se nemulțumit doar cînd își dăduse seama că nu-l putea ajunge cu mîna.

Privirea Kylei reveni spre Trevor.

– Am vrut să spun că, uneori, pe copii îi tulbură să doarmă într-un loc străin. Se pare că Aaron n-are nici o problemă.

Băiețelul sforăia deja încetișor. Kyla își acoperi cu mîna un căscat enorm, în timp ce ieșeau.

– Și tu ești frîntă.

Trevor o apucă de umeri și, în cîteva secunde, degetele lui puternice începură să-i risipească din mușchi cîrceii. Ca prin farmec, degetele mari făcură să-i dispară tensiunea de la ceafă. Apropiindu-se, cu obrazul lîngă al ei, spuse:

– Vrei să petreci câteva minute în baia fierbinte? Te tentează?

Părea o vorbă ruptă din rai. Nici nu se gîndea la ceva mai delicios decît să se cufunde în apa caldă și înspumată...

– Ne întîlnim în baie.

...Nici ceva mai periculos decît să împărtășească alături de Trevor o experiență atît de senzuală.

Se desprinsese de sub mîinile lui care o masau.

– Dacă nu te superi, Trevor, prefer să mă culc. Am avut un weekend atît de agitat. Își spune cuvîntul.

– Bine.

Își dădea clar seama că încerca să-și ascundă dezamăgirea. Omul acela o luase de nevastă, știind că încă îl mai iubea pe un alt bărbat. Nu era cam nedreaptă?

– Doar dacă nu ții cu tot dinadinsul, adăugă ea.

Trevor scutură din cap, nervos.

– Nu. Știu că ești obosită. Noapte bună.

Îi cuprinsese gîtul în mîini și-i înclină capul pe spate, cu ambele degete mari sub bărbie. Apoi își plantă ferm buzele peste ale ei, le despărți, o așteptă să-i facă hatîrul și, cînd Kyla cedă în sfîrșit,

își strecură limba în gura ei, ca o spadă catifelată.

Era un sărut pîrjolic, care transmitea toată pasiunea ce mocnea în el. Tehnica lui îndelung exersată îi aprinse dorințele, pînă fu gata să jure că prin tot trupul îi pîlpîiau mici limbi de flăcări.

Cînd în fine îi dădu drumul, Kyla aproape că se prăbuși peste el, atît de total o secătuisese sărutul.

– Noapte bună, mai spuse ea cu voce răgușită și porni spre dormitorul conjugal, cu pași despre care spera că nu erau prea clătinați.

Trevor stătea așezat în întunericul verandei, le-gănîndu-se alene pe balansoar, cu călcîiele prop-tite în podele.

O înjurătură succintă îi exprima toată starea de moment. Azvîrli pe pămînt restul whisky-ului din pahar. N-avea nevoie de alcool. N-avea nevoie de nimic care să-l încălzească și mai mult, de nimic care i-ar fi întezit durerea ce-i clocotea în șale.

Avea nevoie de Kyla. Goală. Sub el. Absorbin-du-i ca într-o teacă acea parte din el care-l durea de dorul ei.

Blestemînd din nou, își lovi capul de lanțul gros care susținea balansoarul, pînă îl duru destul de tare ca să se simtă bine.

Avea să-l iubească vreodată? Avea să-l dorească vreodată așa cum o dorea el pe ea? Pînă acum, realizase tot ce se hotărîse. Ea și Aaron locuiau sub acoperișul său, împărțindu-i viața, bucurîndu-se de protecția lui.

Dar încă nu ajunsese și în patul lui. Avea să-i răspundă vreodată la dragoste cu dragoste?

Posibil.

„Niciodată, însă, dacă ar ști cine ești.”

Avusese toate intențiile să-i spună înainte de căsătorie că el' era legendarul Smooch, dar se convinsese să n-o facă. Era mai bine să fie legați pe cale legală înainte de a-i da vestea.

Apoi, se hotărîse să-i spună în dimineața de după noaptea nunții, cînd aveau să fie legați nu numai legal, ci și fizic. Halal bune intenții!

Ei bine, la naiba, nu era vina lui că nu avuseseră o noapte a nunții, nu?

„Dar pînă acum ar fi trebuit să-i spui”, insistă conștiința lui.

– Mda, știu, îi răspunse Trevor, cu glas tare.

Însă, cum? Cînd? Care avea să fie momentul potrivit pentru a-i spune: „Nu ne-am întîlnit întîm-

plător. Eu am orchestrat totul, fiindcă am știut, încă dinainte de a te vedea, că aveam să mă căsătoresc cu tine și să vă ofer un cămin, ție și fiului tău. De ce? Ei bine, pentru că sînt răspunzător de moartea soțului tău și simțeam că i-o datoram, și lui, și vouă. A, dar să știi că totuși te iubesc.”

Repetă aceeași obscenitate scurtă de dinainte și se ridică de pe balansoar.

Oare Kyla l-ar fi crezut că o iubea, după ce avea să-i spună cihe era? Pe dracu'. Nici el n-ar fi crezut, chiar dacă se învîrteau mesele în fața lui.¹

Rezemîndu-se cu umărul de perete, se opri la marginea terasei, privind cu ochi orbi în gol.

– Ce naiba să fac? întrebă el noaptea.

Știa că, doar cu puțină finețe din partea lui, o putea determina să-i cedeze avansurilor sexuale. Cunoștea destul femeile ca să știe că îl dorea, trebuind numai s-o recunoască și față de ea însăși. Dar aici era toată cheia, trebuia s-o recunoască în sinea ei. Cînd aveau să fie împreună – „Doamne, fă să nu dureze prea mult pînă atunci” – Kyla trebuia să aibă inițiativa. Ca să nu-l poată

1. Expresie apărută în perioada de mare vogă a spiritismului din epoca victoriană.

Seduție

acuză ulterior că profitase de ea și în acel sens.

„Trebuie să-i spui“, îi aminti aceeași conștiință neînduplecată.

– Dar mai întâi trebuie s-o cuceresc.

Nu era nevoie să i-o spună în aceeași seară. Nici a doua zi. Nici măcar săptămîna următoare. Avea s-o ia cu încetul. Cînd se convingea că îl iubea, atunci avea să-i spună. Urma să știe el cînd era momentul potrivit.

„Și dacă nu va fi niciodată un moment potrivit?“ îl sîcîi conștiința.

Trevor, însă, nu mai asculta. Începușe să se gîndească la femeia care dormea în patul lui. Își imagină o clepsidră cu nisipul de culoarea părului ei scurgîndu-se prin gîtul îngust. Fir cu fir. Sărut cu sărut. Mîngîiere cu mîngîiere. Și astfel, rezistența ei slăbea cu atît mai mult.

– Îți trece timpul, Kyla.

Șoapta răgușită nu era o amenințare. Era o promisiune.

– Scuză-mă, am întîrziat, spuse Kyla cu sufletul la gură, în timp ce intra prin ușa din spate a flo-

răriei *Petal Pushers*. Avea brațele pline de comenzi în alb, registre și cataloage. Toate îi lunecau spre podea, în pofida eforturilor de a le strânge la piept. Le îngrămădi pe birou și stătu să-și tragă răsuflarea. Părul îi era ciufulit nebunește de vînt. Aaron își lăsase saliva pe bluza ei.

– Ce te-a reținut? întrebă suav Babs. S-a întîmplat ceva azi dimineață?

Kyla se prefăcu a nu prinde dublul înțeles.

– Nici nu-ți poți imagina ce circ a fost pînă ne-am îmbrăcat toți trei, am mîncat și am putut porni la treburi.

Se așeză la birou, trăgînd adînc aer în piept.

Babs rîse:

– Lunademierită?

– Poftim? se încruntă Kyla, în timp ce prietena ei își cocoța un șold pe birou, aplecîndu-se cu o expresie nerăbdătoare pe față.

– Știu ce te-a făcut să întîrzii azi dimineață. E la fel de mișto pe cît arată?

Kyla se ridică de pe scaun, sub pretextul de a aduna hîrțile pe care le scăpase.

– Cine?

– Cine? Pentru numele lui Dumnezeu, Kyla, cu cine te-ai măritat? Trevor, normal.

– A, Trevor, repetă Kyla absentă, rămînînd in-

tenționat cu spatele spre prietena ei cea per-spicace. Mișto în ce sens?

– N-ai de gând să-mi spui, este?

Se întoarce cu fața spre Babs:

– Despre viața mea sexuală? Nu.

– De ce?

– În primul rînd, nu te privește. Iar în al doilea rînd, nu-mi dau seama de ce vrei să știi.

– Eu, însă, da. replică Babs, sărind de pe bi-rou pentru a o urmări pe Kyla în magazin. Pînă la ultimul detaliu savuros.

– Azi avem vreo comandă?

– E genul intempestiv, pătimaș, violent?

– Poate ar trebui să schimbăm vitrina săptămîna asta.

– Sau cel lent, languros, liric?

– Nu ascult.

– Geme?

– A sosit poșta?

– Îți vorbește? Sînt sigură că da. Ce zice?

– Babs! răcni Kyla, pentru a opri bombardamentul de întrebări. N-am mai avut o conversație atît de ridicolă de cînd eram în clasa a opta.

– Iar atunci, mi-ai spus totul.

– Am mai crescut. Tu de ce n-o faci?

– Mi-ai spus pînă și cum erau sărutările lui

Richard, prima oară cînd v-ați sărutat. Nici măcar atîta lucru nu poți să-mi spui? Cum sînt sărutările lui Trevor.

– De nedescris, replică pe bună dreptate Kyla. Acum putem schimba subiectul, te rog?

– Încă ceva.

Oftînd, Kyla își încrucișă brațele pe piept, cu o plictiseală exagerată.

– Ce?

– Îți taie de tot respirația, cînd e gol?

Înghiți în sec. Apoi, întrucît nu putea nici măcar să-și imagineze reacția lui Babs dacă i-ar fi spus că nu știa, se mulțumi să-i răspundă:

– Tu ce crezi?

Cuvinte din care Babs fu nevoită să tragă singură concluziile.

Capitolul 11

Au învățat să conviețuiască. Kyla a descoperit că soțul ei avea nevoie de foarte puțin somn. Îi plăcea să stea pînă noaptea tîrziu, iar dimineța se trezea ușor, vesel. Ea, una, toată viața se îngrozise de deșteptare, indiferent că dormise trei ore sau treisprezece. Trevor învață să o ocolească pe departe dimineța, pînă cînd bea cel puțin o ceașcă de cafea.

Avea obiceiul să-și arunce hainele peste cea mai apropiată piesă de mobilier cînd se dezbrăca, să împrăștie foile de ziar pe măsură ce le citea, și să lase pahare goale pe gheridoane. De asemenea, însă, le strîngea conștiincios și o ajuta la treburile gospodărești fără a se lăsa rugat.

În prima săptămînă de căsnicie, Kyla se ex-

tenuă la limită, încercînd să-l facă pe Aaron să fie liniștit și bine crescut în preajma lui Trevor. Acesta nu era obișnuit să aibă un copil mic în apropiere. Se temea ca neconținuta activitate a lui Aaron și tărăboiul făcut de el să nu-l deranjeze.

Dar Trevor nu dădea niciodată semne de iritare, nici chiar cînd Aaron se comporta în cel mai rău hal. Petrecea mult „timp de calitate“, cum spun psihologii, cu copilul, făcînd de toate, de la joaca împreună pe terasă, în timp ce Kyla pregătea cina, pînă la a-i citi cărți și a-i face baie, cînd ea nu-și mai vedea capul de treburi. Ca tată, lui Trevor Rule nu i se putea găsi nici un cusur.

Nici ca soț, Kyla nu prea avea de ce se plînge. Era atent și bine dispus. În fiecare noapte o lăsa singură în dormitorul conjugal, în timp ce el se culca în camera de musafiri. Nu se sfia să-și schimbe hainele în fața ei. Se surprindeau adeseori unul pe altul în diverse stadii de dezbrăcare, deschizînd cîte o ușă într-un moment nepotrivit. Scenele de acest gen o deconcertau întotdeauna pe Kyla, dar Trevor părea să le ia ca pe ceva foarte firesc.

Era generos cu îmbrățișările și sărutările. Oricine i-ar fi putut crede un cuplu fericit, îndrăgostiți la nebunie. O cuprindea frecvent de la spate cu brațele și-i mîngîia cu nasul ceafa, făcîndu-i complimente în legătură cu părul, fața sau siluetă.

Niciodată nu cerea permisiunea ca s-o sărute, considerînd că avea tot dreptul. Adesea, sărutările de la culcare erau atît de sîcîtoare încît, închizîndu-se de una singură în dormitor, Kyla se blestema pentru cît de proastă era.

„E soțul meu. Am datorii conjugale față de el. Iar dacă traiul împreună îmi va potoli pandaliile astea, atunci de ce n-aș face-o?”

Apoi, deschidea sertarul noptierei, unde pusese portretul lui Richard. (Avusese destulă sensibilitate față de sentimentele lui Trevor ca să nu-l expună la vedere.) Privind chipul drag, îi făgăduia din nou că încă mai trăia în inima ei, că niciodată n-avea să-i trădeze memoria îndrăgostindu-se de alt bărbat, că întotdeauna avea să rămînă *adevăratul* ei soț.

Trupul ei, însă, nu se lăsa atît de ușor convins. Zăcînd singură în patul lat și gol, nu chipul lui Richard o bîntuia, ci al lui Trevor. Zîmbetul lui. Părul lui. Trăsăturile lui colțuroase, arse de soare. Sărutările lui. Toate, cum nu se poate mai vii.

Pe măsură ce treceau săptămînile, agitația nervoasă dinlăuntrul ei continua să fiarbă la foc scăzut, pînă cînd, ca orice oală cu capacul pus, nu mai avu încotro decît să dea în clocot.

Se întîmplă într-o zi deosebit de obositoare, în care se certase cu un angrosist din Dallas care-i facturase un transport de trandafiri pe care *Petal*

Pushers nu-l primise niciodată. Ca să le pună cap la toate, se ciondănise cu Babs despre oferta acesteia de a-l ține la ea pe Aaron în weekend, cât timp Kyla și Trevor urmau să se delecteze într-un hotel din Dallas.

– Cred că ai nevoie de puțin timp liber. Arăți ca o echilibristă pe sîrmă care tocmai și-a pierdut șpilul, observase sîcîitoare Babs. Aștept mereu să-ți pierzi echilibrul și să cazi.

– N-am nimic.

– E ceva cu tine și am de gînd să aflu ce anume, chiar și dacă-i vorba să-l întreb pe Trevor!

– Să nu îndrăznești! strigă Kyla, răsucindu-se spre prietena ei. Nu te băga în treburile mele, Babs.

Își regretă cuvintele tăioase în același moment în care le rostise și-și ceru scuze. În tot restul zilei, însă, Babs rămase îmbufnată. Trevor se oferise să-l ia pe Aaron de la creșă, dar tîrguielile îi reveneau ei. Nu putea găsi tot ce-i trebuia, fiindcă vînzătoarea refăcuse ordinea pe rafturi; cozile erau imposibil de lungi, iar cumpărătorii incredibil de înceți. De cîteva ori, îi veni să lase cumpărăturile în coș și să plece fără ele.

Cînd ajunse acasă, era epuizată fizic și nervos. Ca să nu mai facă încă un drum pînă la mașină, încercă să care toate pungile cu tîrguieli în același timp. Urcă pe terasă, jonglînd cu ele, și se în-

dreptă spre ușa din spate.

Starea iritabilă nu i se amelioră la vederea priveliștii care o întâmpină. Trevor se lăfăia în cadă, cu o bere rece la îndemână. Iar Aaron...

– Aaron! strigă ea furioasă. Ce naiba-i asta?

– Asta, spuse Trevor, zîmbind, căci încă nu-i observase proasta dispoziție, e pictură cu budincă. Educatoarea a spus că-i place la nebunie, așa că m-am gîndit să-l las să încerce și acasă.

Copilul ei, care stătea la măsuta pe care i-o cumpărase Trevor și o pusese pe terasă, la umbră, era acoperit din cap pînă-n picioare cu o materie închisă și cleioasă despre care Kyla avu monumentala ușurare să afle că era budincă de ciocolată.

Noroc că avea pe el numai scutecul. Mînuțele sale durdulii luau budinca dintr-un castron și o trînteau pe hîrtia de ambalaj oferită de Trevor. După ce mînjea bine peste tot, ducea mîna la gură și-și lingea crema dintre degete. Se părea că stomacul său cîștigase cam de mult întîietatea față de opera artistică. Toată fața-i era plină de budincă. Îi zîmbi prin coca de ciocolată și ciripi ceva.

– Cred că a spus „pasăre”, explică Trevor. Cel puțin, asta i-am propus eu să picteze.

– E murdar! țipă Kyla.

Își simțea furia crescînd ca mercurul într-un

termometru. Deși știa că era illogic să se supere pentru un asemenea nimic, totuși nu-și putea controla inevitabila izbucnire nervoasă.

– O să se spele, răspunse liniștit Trevor; între sprîncenele sale arcuite, însă, se formase un V care se tot adîncea. Educatoarea a spus că e un exercițiu foarte creativ pentru el.

– Nu educatoarea trebuie să curețe porcăria asta, replică acid Kyla. Și nici tu. Eu sînt aia care o s-o facă. Sau despre asta n-ați apucat să discutați, tu și educatoarea, în conversația aia plăcută pe care fără-ndoială că ați avut-o între patru ochi?

Porni cu pași mari spre ușa glisantă a glasvandului și încercă să-și proptească piciorul prin crăpătură, ca s-o deschidă. Nu se clinti, iar Kyla, avînd mîinile pline de pungi, care începeau să se rupă sub greutatea conținutului, nu putea face nimic.

Într-un tîrziu, scrîșnind din dinți, își privi soțul.

– Regret că-ți întrerup baia cu spumă, Trevor, spuse ea, cu o drăgălășenie acră, dar cred că măcar ai putea să ieși din cadă și să m-ajuti.

– Altă dată oricînd, Kyla, dar...

– Ei, atunci puțin îmi pasă! strigă ea. O fac singură!

La asta, Trevor, sări din apa fierbinte, furios și...

Gol.

Tălpile începură să-i lipăie pe podelele terasei, azvîrlind stropi de apă la fiecare pas. Kyla rămase țintuită locului, chiar și cînd ajunse la ea și-i smulse sacoșele cu cumpărături din brațe. Le prinse bine pe toate trei într-o singură mînă și deschise ușa de sticlă cu o asemenea forță, încît se legănă pe șină. Fără să-i pese nici de goli-ciune, nici de apa care șiroia peste tot, intră fur-tunos în bucătărie, aruncînd de-a dreptul pungile cu tîrguieli pe placa de faianță a bufetului.

Apoi, cu o mînă proptită în șold și genunchiul drept ușor îndoit, într-o poziție arogantă și bătă-ioasă, se întoarse spre ea. Kyla îi descifră fără umbră de îndoială expresia. Dacă ar fi fost să-i atașeze o replică, textul ar fi fost: „Ei bine, tu ai vrut-o.”

Furioasă pe ea însăși pentru că provocase o asemenea scenă și pe el fiindcă o lăsase, fugi în dormitor, trîntind ușa de se zguduiră toate gea-murile casei.

– Tot în cotețul ciinelui sînt?

Dincolo de obloanele dormitorului se întindea un întuneric dens, vînat. Kyla zăcea pe-o parte,

cu genunchii strînși la piept. După un lung acces de plîns, făcuse un duș și-și pusese cămașa de noapte. Stătea acoperită cu cearceaful pînă la talie. obrazul i se rezema pe mîinile împreunate.

Își ridică ușor capul. Trevor stătea în prag, privind pe după ușă ca și cum ar fi riscat să fie bombardat cu te miri ce, dacă îndrăznea să înainteze mai mult în cameră.

– Nu. Iartă-mă.

Intră. Nu avea pe el decît o pereche de blugi tăiați, iar Kyla închise ochii, înainte de a reveni cu capul pe pernă. Își amintea mult prea bine cum arătase trupul lui, ud learcă, în lumina soarelui care se infiltra printre frunzele copacilor, luminîndu-i fiecare pîrîiaș argintiu care-i șiroia prin pădurea de păr de pe piept. Își amintea mușchii tari și viguroși ai abdomenului, lungimea membrelor, sexul impresionant, cuibărit în desîșul de păr negru.

Vărsase lacrimi fierbinți și amare de regret – regret fiindcă observase cît de magnifică îi era goliciunea, regret că, în ciuda celor mai nobile intenții ale ei, îl dorea, și regret pentru că și-l interzisese atîta timp.

Acum, simți salteaua afundîndu-se sub greutatea lui, cînd se culcă alături, arcuindu-și trupul pe lîngă al ei. Degetele lui îi prefirară părul, ridîndu-i de pe obraz șuvițele răzlețe. Le aranjă pe

pernă, de plăcere. Gesturile lui o linișteau.

– O zi grea?

Îi simți respirația caldă și ușoară în ureche.

– O pacoste.

Trevor chicoti.

– Atunci, cred că nu erai pregătită să-ți vezi fiul arătând ca un personaj dintr-un spectacol ambulant, nu?

„Nu eram pregătită nici să te văd pe tine ieșind din baia aia ca Venus din spuma mării, versiune masculină.”

– Îmi pare rău că am făcut scandal. S-au combinat mai multe.

Trevor se rezemase în cotul drept, aplecat asupra ei. Degetul său arătător i se plimba încoe și-ncolo pe obraz.

– Acum înțelegi de ce n-am sărit din cadă ca să te ajut imediat cu cumpărăturile.

– Da.

– Nu te așteptam acasă atât de devreme, altfel ieșeam mai demult, iar Aaron ar fi fost spălat și gata pentru cină.

– N-a fost vina ta, Trevor. Deloc. Numai a mea. Oftă.

– Nu mă simt bine, și...

– Ce este? intră el imediat în alertă, cu trupul încordându-i-se lângă al ei.

– Nimic.

– Ce ai? Ți-e rău? Spune-mi.

Kyla întoarse capul înapoi, cu fața în sus, privindu-l într-un mod care exprima foarte clar mesajul.

– A, făcu el, cu glasul întristat. Aia era.

– Da, aia.

Și reveni în poziția inițială.

– Când?

– Am descoperit după ce am intrat în casă. Ar fi trebuit să știu. M-am purtat ca o viperă.

– Te-am iertat.

O atinse nesigur, punându-și mîna pe adîncitura taliei ei.

– Ai... Te doare?

– Oarecum.

– Ai luat ceva?

– Două aspirine.

– Ajută?

– Puțin.

– Nu prea mult?

– Nu. Trebuie să treacă de la sine.

– Înțeleg.

Cu mișcări încete, Trevor trase în jos cearceaful. Cămașa ei de noapte era scurtă, cu bretele înguste. Era făcută dintr-un material subțire și alb, care-i amintea de batistele cele mai scumpe. Tivul era brodat cu flori, tot albe. Pe dedesubt, se zărea conturul alb al chiloților. Arăta vulnerabilă,

feciorelnică, iar șalele începură să-l doară de dorință.

Îi atinse din nou talia. Kyla nu se clinti. Treptat, Trevor își lăsă mâna să lunece mai jos, împrejur, dându-i timp să protesteze. Când ea n-o făcu, îi apăsă cald palma pe partea de jos a abdomenului.

– Aici?

– M-hm.

Cu mișcări circulare, lente, începu s-o maseze.

– E mai bine?

Kyla dădu din cap.

– Biata fetiță, îi sărută el tâmpla, cu drag.

• Oftînd, închise somnoroasă ochii.

– Trevor?

– Mm?

– Ai mai locuit vreodată cu o femeie?

Mîna i se opri, dar atît de scurt, încît ezitarea trecu aproape neobservată.

– Nu, de ce?

– Atunci, ce știi despre treaba asta?

– Numai că mă bucur că nu trebuie să trec și eu prin ea în fiecare lună.

Fără să deschidă ochii, Kyla zîmbi.

– Un răspuns tipic bărbătesc.

– Dar cîstit.

Și o mușcă mărunt, drăgăstos, de umărul gol.

Nu se gîndise efectiv să-și miște picioarele. Nu

li se transmisese nici un mesaj conștient. Se mișcă pur și simplu, dezdoindu-se de lângă trupul ei, îndreptându-se, lăsându-i acces mai liber la pîn-tecul ei umflat și străbătut de crampe.

– V-ați descurcat cu cina, tu și Aaron, fără mine?

– Ceas.

– Ce-ai făcut?

– Păi, răspunse el, potrivindu-și picioarele lângă ale ei, cu genunchii în adînciturile din spatele alor ei și umplîndu-i scobiturile tălpilor cu degetele lui, mai întîi, l-am stropit cu furtunul, ca să dau jos de pe el toată ciocolata.

Kyla rîde.

– A propos, îmi place ideea cu pictura de bu-dincă. Era clar că se distra minunat. În oricare altă zi, probabil că luam pe mine un costum de baie și începeam și eu.

– După cum știm amîndoi acum, ai avut tot dreptul să nu fii în apele tale.

– Nu trebuia să zbier la tine.

– Mi-a plăcut chestia cu mine și educatoarea lui Aaron avînd o „conversație plăcută”. După cum ai spus-o, m-ai făcut să cred că poate erai geloasă.

De astă dată, gura lui îi găsi urechea. Începu să-i mîngîie delicat lobul cu limba.

- Ce gingaș e. Și puțin pufos.
- Continuă, îl îndemnă ea, cu vocea pierită.
- Am uitat unde rămăsesem.
- La... la... hmm. Când... îl spălai cu furtunul.
- A, mda, exact, și pe urmă i-am făcut min-

careea.

- Ce-a mâncat?
- Favoritele lui.
- Hot dogs?
- Mhm.
- Fără chifle?
- Normal.

O sărută pe gît, făcînd-o să geamă încet.

- Mîine dimineată, păsărelele din pădurile noastre vor avea chifle la micul dejun. Sper că le place jurnalul.

Un riset scăzut ieși din gîtlejul ei și nu știu dacă se datora glumei, sau faptului că mustața lui îi gîdila gîtul ca și cum ar fi fost un obiect făcut din porțelanul cel mai rar.

- Ai...
- Știu ce vrei să mă întrebi și, da, am. Am fost atent ca Aaron să mănînce tot și să mestece bine.
- Îți mulțumesc.
- Gura ei o căută pe a lui.
- Pentru puțin.
- Buzele lui le găsiră pe ale ei.

Sărutul acționează ca o scînteie între doi electrozi foarte scurți. Trevor își frecă gura de a Kylei, hămesit, iar buzele ei se despărțiră ca să-i primească limba. Trupul urmă capul, răsucindu-se pînă ajunseră față în față.

Brațele ei îi încercuiră umerii. Vîrfurile sînilor împungeau pieptarul cămășii, pînă ajunseră să atingă peretele îmblănit al pieptului său. Trevor o apăsă, acoperindu-i o latură a trupului cu al său.

– Kyla, ai...

– Trevor, aș...

– Ce?

– Trevor?

Din pat se auziră sunete. Gemete de mulțumire. Foșnetul mătăsos al așternutului. Respirații oftate. Șoapte incoerente. Scîncete de plăcere. Muzica împerecherii.

Mîinile lui se mișcau cu lăcomie nepotolită. Îi atinse coapsele; preț de-o fugară secundă, pulpa ei îi umplu palma. Își trecu degetele peste clavicula ei fragilă. Îi cuprinse sînul.

– Ahh, își arcui Kyla spatele, desprinzîndu-și gura de sub sărutul lui.

– Ce este?

– E sensibil.

– Aha... N-am... Așa e?

– Da.

- Iartă-mă.
- Nu, am... chiar mi-a plăcut.
- Da?
- O, da... oftă ea, când o mîngîie iarăși, ușor.
- Așa?
- Hmm.
- Și sfîrcurile?
- Da, da.
- Să-mi spui, dacă...

Dar nu termină fraza, căci degetele ei i se încurcaseră în păr și-i traseră capul în jos, să-i mai dăruiască un sărut lacom.

Cînd se sfîrși, Trevor își coborî capul. Începu să și-l miște dintr-o parte în alta, apăsîndu-i sărutări arzătoare, la întîmplare, pe sîni. Mîinile lui îi cuprinseră coastele ca o menghină. O potrivea mai bine dedesubt. Genunchiul i-i desprînse pe ai ei. Cămașa de noapte i se ridică pînă pe talie. Kyla îi strînse cu putere coapsa între ale ei. Începu să se miște. Să se rotească. Să se frece. Să se apropie.

- *Fi-ți-ar!*

Zăcea deasupra, cu răsufierea zbatîndu-i-se în urechea ei ca un vînt năvalnic. Kyla îi simțea bătaile repezi ale inimii, în locul unde pieptul lui îi strivea pe al ei. Între mîinile acelea puternice, capul îi era complet imobilizat. Chipul lui înfierbîntat se îngropase în părul ei.

– Nu te mișca, iubito.

– Ce e?

– Te rog, iubirea mea, nu te mișca, gemu el.
Stai cuminte, un minut doar.

Îi îndeplini rugămintea. Peste cîteva clipe, Trevor ridică încet capul. Avea chipul nemărginit de blînd și o expresie plină de înțelegere. Un colț al mustății i se săltă într-un zîmbet jalnic.

– Îți vine să crezi? Te-am cucerit în fine și n-am nimerit noaptea potrivită.

Jenată, își desprinse ochii dinspre fața lui. Trevor o sărută pe obraz și se îndepărtă, coborînd complet de pe pat. Aplecîndu-se din mijloc își puse palma pe orazul ei înroșit.

– Te simți bine?

N-o durea, cu excepția părții inferioare a trupului, care o chinuia îngrozitor și nu datorită menstruației.

– Mă simt mai bine, spuse ea, proteste.

Trevor se îndreptă, mutîndu-și stingherit greutatea de pe un picior pe altul. Își împinse șuvițele rebele de păr ca abanosul de pe frunte.

– Ai sărit peste cină. Ți-e foame?

– Nu. Tu ai mâncat?

– Am ciugulit. N-am probleme.

Se priviră scurt, apoi își mutară ochii, dîndu-și seama în același timp cît de banală era conver-

sația, după pasiunea care clocotise între ei cu doar câteva momente în urmă.

– Ei, acum te las. Noapte bună.

Se răsuci, pornind spre ușă. Mușchii spinării i se unduiau sub pielea netedă. Blugii tăiați îi cuprindeau fesele ca o mânășă.

– Trevor?

Se răsuci în loc.

– Ce?

– Nu...

„Nu te opri acum. Ai ajuns pînă aici...”

Își înghiți mîndria și înțelepciunea.

– Nu e nevoie să pleci.

Trevor își privi soția. Stătea rezemată în coate. Tivul brodat al cămășii de noapte i se ridicase pe coapse. Părul ciufulit se rostogolea pe umerii ei ca un caier de aur trandafiriu. Sărutările lui îi lăsaseră buzele umede, colorate ca fragii. Materialul cămășii era umezit de gura lui. I se lipea de sîni, mulîndu-se străveziu peste sfîrcuri, care alcătuiau două gropițe inversate, trandafirii, pe țesătura albă și fină.

Se strîmbă, frecîndu-și palmele umede pe pantalonii tăiați.

– Ba e nevoie. Trebuie să plec. Dacă mai rămîn...

O singură dată s-o mai atingă și nimic nu l-ar

mai fi putut opri să desăvîrșească mariajul și să-și potolească ferocea dorință. Ce naiba, nu era pretențios. Dar nici nu voia ca, prima oară cînd făceau dragoste, Kyla să se simtă incomod, ori jenată, sau să regrete, indiferent de motiv.

– Totuși, nu-ți uita ideea, adăugă el într-o șoaptă senzuală, cu o clipă înainte de a ieși din cameră.

Aaron era deja în scăunelul înalt, iar Trevor înforcea felii de șuncă în tigaia care sfîrșia, a doua zi dimineață, cînd Kyla se apropie precaută de bucatărie.

– Bună dimineața, puiule, se aplecă ea să-l sărute pe Aaron; acesta o plesni afectuos în nas, cu o bucată de șuncă udă. Mii de mulțumiri, murmură Kyla.

– Am avut de ales între a-l lua, sau a-l lăsa să topăie în pat pînă se rupeau toate arcurile, explică Trevor, luînd tigaia de pe foc și venind spre Kyla.

– Îți mulțumesc că te-ai ocupat de el.

– Plăcerea mea.

O cuprinse ușor de talie, pentru a o trage spre el. Îi dăruiește una dintre acele sărutări de dimineață

cu miros de after-shave și gust de dinți proaspăt spălați. Pe Kyla n-ar fi deranjat-o dacă dura mai mult, dar după ce-i mai trînti un sărut scurt pe gură, Trevor spuse:

– Stai jos. Probabil ești lihnită.

Kyla se uită la ceas, îngrijorată.

– Trebuie să mă grăbesc. Am dormit prea mult.

– Nu te repezi. I-am telefonat lui Babs și i-am spus ca în dimineața asta să nu te aștepte la timp. Aaron nu trebuie să ajungă la creșă înainte de zece.

Puse în fața ei o farfurie cu șuncă și clătite de casă, azvîrlindu-i glandele salivare într-un adevărat delir.

– Mor de foame.

– Și în rest? se aplecă el, cuprinzînd-o de mijloc. Te mai doare burtica?

– E mult mai bine.

– Și aici?

Îi cuprinse sînul și-i frămîntă ușor sfîrcul între degete.

Abia mai putea respira, cînd șopti:

– Bine... foarte bine... adică, mult mai bine ca...

– Perfect.

O sărută pe frunte și se așeză în fața ei. În timp ce Kyla bîjbîia cu șervetul, încercînd să-și

amintească modul de întrebuintare a furculiței, Trevor unse cu unt o clătită pentru Aaron și puse farfuria pe tăvița scaunului.

– Poftim, erou. Atacă.

Riseră de imposibilele maniere la masă ale copilului, iar Kyla remarcă:

– Trebuie să luăm niște măsuri și cu problema asta?

Cînd își dădu seama că-l inclusesese și pe Trevor în declarație, făcînd ca pluralul să sune atît de permanent, îi aruncă o privire. Expresia lui era caldă, umplîndu-i tot trupul cu o fierbințeală plăcută.

– Cum ai dormit? o întrebă.

Observă că avea degetele atît de lungi și de puternice, încît abia încăpeau pe sub toarta cîinii cu cafea. Și totuși, puteau fi atît de blînde cînd îi atingeau trupul, ca în urmă cu cîteva momente. Reușind să înghită o bucată de clătită pe lîngă nodul din gît, treabă deloc ușoară, răspunse:

– Binișor.

Îl visase și se trezise nădușită, cu inima bătîndu-i în piept și cu respirația sacadată, scurtă. Cel puțin, acum îi putea satisface curiozitatea lui Babs, spunîndu-i fără nici o exagerare că Trevor, gol, îi tăia respirația.

– Eu n-am dormit prea bine, zise el.

– Îmi pare rău. Ce s-a întâmplat?

Cu siguranță, îi tăiasse respirația când ieșise din cada aia cu apă fierbinte. Pieptul lui, și coapsele, și...

– A fost prea tare.

Furculița Kylei căzu pe farfurie cu un zăngănit și, când întinse mîna după ea, își răsturnă paharul cu suc de portocale.

Aaron arătă cu degetul, comentînd:

– Ă-ăuu! Ă-ăuu!

Trevor își împinse scaunul și se repezi după un prosop de bucătărie. Tamponă cu el băltoaca de suc care se întindea.

– Mă refeream la patul din camera de oaspeți.

– Cum? se răsuci capul Kylei.

Mustața lui tresărea, abia stăpînindu-și rîsul.

– *Patul* era prea tare.

Obrajii îi fură năpădiți de o roșeață fierbinte. Noroc că fu scutită de penibilul situației, când sună telefonul. Trevor răspunse.

– Tată! exclamă el.

Kyla îl ridică în poală pe Aaron, care-și consumase clătita în timp record. Întinse mîna după mîncarea rămasă în farfuria ei și, printre sărutări, o devoră și pe aceea. Kyla aruncă o privire spre Trevor, care zîmbea larg în receptor.

– Sigur, nici o problemă. La ce oră...? Pentru

cît timp...? Atîta tot...? Mă rog, tot e mai bine decît nimic... O.K., vom fi acolo. Salut.

Închise.

– Tatăl tău?

– Zboară azi încoace, ca să înnopteze la noi. N-ai nimic împotrivă, nu-i așa?

– Desigur. Știu că ai fost dezamăgit că n-ai putut veni la nuntă.

– Vrea să te cunoască pe tine și pe Aaron. Nu poate sta decît o singură noapte, după care trebuie să ajungă la Los Angeles, pentru un caz la care lucrează acum.

Băgă o bucată de șuncă în gură și începu să mestече viguros.

– Vreau să-l plimb prin oraș și să-i arăt unele dintre cădirile mele. Știi că noi... Of, scuză-mă. N-am vrut să mă ambalez.

De fapt, entuziasmul lui o bucura.

– Continuă, îl îndemnă ea. Ce voiai să spui?

– Nu ne-am înțeles prea bine. Pînă la accident.

– Voia să devii avocat?

– Iar eu aveam alte idei. Dar, cît timp eram în spital, am ajuns la o înțelegere, iar acum sîntem cei mai buni prieteni.

Kyla zîmbi cu sinceritate.

– Mergi la Dallas să-l iei?

– Dacă nu te deranjează. Mi-a spus numărul

cursei. Mă gîndeam să luăm cu toții cina în oraș.

– Inclusiv Aaron? Întrebă ea, îngrijorată.

– Bineînțeles că inclusiv Aaron. Face și el parte din familia asta.

Îi culese copilul din brațe, ridicîndu-l sus deasupra capului. Aaron țipă de plăcere.

– Tatei îi place bucătăria italiană.

Și aminti un celebru restaurant din Dallas.

– Oare să telefonez, ca să rezerv masă?

Era dezolată că trebuia să-i atenueze emoția, dar Trevor nu părea să-și dea seama ce risc însemna să duci un copil de un an și trei luni într-un restaurant distins.

– Nu știi dacă-i o idee prea bună, Trevor. S-ar putea ca acolo să nu fie voie cu copii.

– Auzi, dacă nu ne primesc copilul în restaurant, ne mutăm cu afacerile în altă parte.

De la șeful de sală pînă la ultimul spălător de vase, toți membrii familiei proprietară a restaurantului au fost încîntați de cei trei, George Rule, Trevor și Aaron. Neliniștile Kylei se vădiră neîntemeiate, căci Trevor vorbise personal cu șeful, cînd rezervase masa, iar personalul era pregătit pentru pri-

mirea lui Aaron cînd sosi grupul.

Prima ei întîlnire cu tatăl lui Trevor, în mijlocul haosului din aeroport, decursese mai lin decît se așteptase Kyla. La început, Aaron fusese timid cu bărbatul înalt și cărunt, cu glas autoritar. Și George, însă, era la fel de intimidat de copil.

Trevor îi instală intenționat împreună pe benchea din spate a mașinii și, pînă ajunseră la restaurant, amplasat în prestigioasa zonă Turtle Creek din Dallas, cei doi se împrieteniseră la cataramă. De fapt, chiar George îl duse pe Aaron înăuntru, prezentîndu-li-l tuturor drept nepotul lui.

– Trevor mi-a spus că nu-i întîlnim pe părinții tăi, spuse George, în drum spre Chandler.

– Am primit ieri o ilustrată de la ei, din Yellowstone, răspunse Kyla. Se simt mai bine ca oricînd în viața lor.

Îi explică lui George că soții Powers își vînduseră casa la cîteva zile după căsătoria ei cu Trevor. Mobilierul pe care Kyla nu-l dorise fusese scos la licitație. Trevor îl ajutase pe Clif să aleagă mașina-rulotă cea mai potrivită cu necesitățile lor. Meg o mobilase cu emoția euforică a unei fete care a primit o nouă casă de păpuși. Peste două săptămîni, plecaseră.

– Îi e dor de ei, o tachină Trevor, întinzînd mîna s-o tragă ușor de păr. Au răsfățat-o îngrozitor.

– Și tu la fel.

Capul i se răsuci spre ea. Kyla era la fel de surprinsă să se fi auzit făcînd acea declarație, dîndu-și însă seama, după ce o rostise, că era adevărat. Trevor privi prin parbriz, ca să se asigure că nu era nici un pericol, apoi se uită din nou spre Kyla.

– Mă bucur. Asta am și vrut.

Continuă să se privească, pînă cînd George tuși sonor, spunînd:

– De tine nu știu, Aaron, dar eu încep să mă simt ca a cincea roată la căruță.

Cînd ajunseră la Chandler, încă mai era destulă lumină pentru ca Trevor să-l poarte pe George pe la cîteva dintre proiectele lui de construcții. Kyla rămase în mașină, privindu-le siluetele cum se mișcau pe fundalul cerului tot mai întunecat. Trevor îl săltase pe Aaron pe umeri. Alcătuiau un tablou înduioșător.

– Dar în locul lui ar trebui să fie Richard, șopti Kyla, înfruntîndu-și lacrimile care-i împăienjneau ochii.

Plîngea fiindcă nu se putea convinge de acel lucru. Dacă bărbatul trebuia să fie Richard, atunci de ce părea atît de firesc ca pumnii grăsulii ai fiului ei să se agațe cu încredere de părul negru al lui Trevor? De ce o durea astfel inima să-l vadă

pe Trevor dîndu-l cu grijă pe Aaron jos și îmbrățișîndu-l din tot sufletul? Și de ce voia să simtă aceleași brațe puternice strîngînd-o și pe ea?

George fu impresionat, pe bună dreptate, de casa lor, începînd să-și copleșească fiul cu laude fără egal. Kyla îl duse pe Aaron la culcare și, după încă o scurtă întrevvedere cu George, se scuză, pentru a-i lăsa cîva timp pe Trevor și pe tatăl său singuri.

– Am pe picior o vînație cît o fisă de cincizeci de cenți, spuse George. Ai avut vreun motiv anume să mă faultezi pe sub masă cînd am menționat stagiul tău în Infanteria Marină?

Trevor se bucurase că soția lui era captivată să șteargă sosul de spaghetti de pe gura lui Aaron și nu auzise inoportunul comentariu al tatălui său la cină.

– Prefer nu afle. Nu știe cum am fost rănit.

– Nu știe deloc?

– Nu.

– Hmm.

Trevor își cunoștea tatăl destul de bine ca să știe că, la el, nici măcar un „hmm” nu era spus într-o doară.

– Se vede bine, v-ați îndrăgostit și v-ați căsătorit foarte repede, nu?

– Și ți se pare anormal?

– Pentru tine, da.

Fiul său îl privi tăios, iar George zîmbi:

– Reputația ta de muieratic a ajuns și la urechile lui taică-tău, Trevor. Idila asta neașteptată e contrară firii tale.

Stăteau pe terasă, în șezlongurile confortabile. George pufăia dintr-un trabuc, obicei de care medicul îi recomandase să se lase. Trevor se bucură că întunericul îi ascundea stînjeneala. Nu-i plăcea pe ce cale o apucase conversația.

– O iubesc, tată.

– Nu mă îndoiesc, acum, că te-am văzut cu ea. E doar ciudat că „Smooch“, cum îți spuneau amicii, s-a amoretat atît de tare și așa de repede.

– Sînt îndrăgostit de ea de mult timp, mărturisii Trevor, aproape neauzit.

George își răsuci havana între degete, studiindu-i vîrful incandescent.

– N-o fi avînd ea vreo legătură cu scrisorile alea pe care le tot scormoneai și nu le scăpai din ochi cît timp ai fost în spital, cumva?

Trevor ar fi trebuit să se aștepte. Nimic, nici cea mai mărunță și neînsemnată dovadă nu-i scăpa vicleanului George Rule. Pentru el, nimic nu era nesemnificativ. Trevor se ridică din șezlong, mergînd pînă la marginea terasei. Își rezemă umărul de perete, privind în întuneric, la fel cum

făcuse în urmă cu câteva săptămîni, meditînd cum să-i spună Kylei cine era.

– Tată, am să-ți relatez o poveste pe care o vei găsi greu de crezut.

Cînd sîrși, urmară cîteva momente de tăcere încărcată. Într-un tîrziu, George spuse:

– Am promis să nu mă mai amestec niciodată în viața ta, Trevor, dar te joci cu focul.

– Știu, recunosc Trevor, întorcîndu-se spre tatăl său.

– Cum crezi că va reacționa această tînără, cînd va afla adevărul?

Trevor își lăsă capul în piept, înfundîndu-și mîinile în buzunarele pantalonilor.

– Nici nu suport să mă gîndesc.

– Ei, ai face bine să te gîndești, îl preveni bătrînul, fiindcă *va afla*.

Se ridică în picioare, strivind țigara în scrumiera pe care i-o adusese Trevor. Punîndu-i o mîină pe umăr, spuse:

– Dar, cine știe? Poate o să meargă. Dacă o iubești destul.

– O iubesc.

– Și ea?

Trevor ezită, săgetînd cu ochii spre ferestrele întunecate ale dormitorului conjugal.

– Cred că s-ar putea, cu timpul. Sau, poate, se

obișnuiește doar cu prezența mea. La dracu', nu știu.

George zîmbi. Apoi, privirea sa afectuoasă se opri asupra bandei de pe ochi și din nou își aminti cît de neprețuit îi era fiul și cît de aproape fusese de a-l pierde. Ochii i se umeziră și îl trase pe Trevor spre el, să-l îmbrățișeze aprig, deși doar un moment.

– După toate prin cîte-ai trecut, fiule, meriți să fii fericit.

– Nu, tată, replică Trevor cu glas îngroșat, pe umărul tatălui său, ea merită să fie fericită, după cele prin care-a trecut.

Nu peste mult, își urară noapte bună, iar George porni spre camera de oaspeți unde îi pusese Trevor valiza.

Trevor se apropie de ușa dormitorului conjugal cu pașii nesiguri, tîrșiți, ai unui elev care a fost trimis la cancelaria directorului. Stomacul îi făcea flotări. Inima-i bubuia în piept.

Ce naiba se întîmpla cu el? Îl surescita gîndul la Kyla primindu-l în pat? Sau era speriat că-l putea respinge?

Speriat? De o femeie nu mai grea de cincizeci de kilograme? Ridicol.

„Atunci de ce stai aici ca un cretin, holbîndu-te la ușa asta, cu stomacul numai noduri și inima

bătînd și palmele transpirate și între picioare cu... O, Doamne, nu, numai la locul ăla nu te gîندی."

Chiar îi tremurau genunchii? De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

Era un bărbat în toată firea, nu un puști. Se afla în casa lui. El o clădise. El o finanțase. Avea dreptul să doarmă în orice afurisită de cameră îi venea cheful.

Era soția lui, nu? Și, mda, o *răsfățase* în ultimele cîteva săptămîni. Umblase ca pe ouă, făcînd și spunînd tot ce putea ca să-i facă plăcere și nici un lucru care ar fi putut s-o supere.

Nu fusese mulțumită cînd îi instalase în curtea din spate vechiul leagăn, revopsit, pentru Aaron? Nu-i plăcuse cînd îi construisese nisiparul? Și nu rîsesese cînd o atrăsese într-un meci de gîdilituri, de îndată ce îl umpluseră cu nisip fin și răcoros? Și nu-i răspunsese la sărutările în care degenerase meciul de trîntă?

La naiba, ba da! Nu degeaba fusese poreclit Smooch.

Dar nu dusese nici acele sărutări, nici pe altele, mai departe decît bănuia că ar fi dorit ea. Se comportase ca un lacheu, ca să-i cîștige încuviințarea. Se tîrîse cu coada între picioare pînă începuse să-i fie al dracului de incomod. Ei bine, sosise timpul s-o cam anunțe că el era bărbatul în

familie și ca atare, pe toți sfinții, avea anumite drepturi!

Ușa se deschise violent sub mîna lui, închizîndu-se apoi cu o bufnitură răsunătoare. Kyla sări în capul oaselor, strîngîndu-și cearceaful la piept.

– Trevor? Ce s-a întîmplat? Care-i problema?

– Nici o problemă... Bine, am să-ți spun care-i problema, mîrîi el, apropiindu-se cu pași întinși, înarmat pînă-n dinți cu îndreptățită indignare. Tatăl meu doarme în camera de oaspeți. Așa că în noaptea asta, doamnă Rule, împărțim patul conjugal.

Capitolul 12

– De acord.

Consimțământul ei rostit încet îl dezarmă efectiv. Minia i se dezumflă ca un soufflé improșcat. Își răsuci umerii, ca să-și vină în fire.

– Atunci, bine, spuse el scurt. Mă bucur că vezi așa lucrurile.

Din cine știe ce motiv, îndatoritoarea ei împăcare cu situația nu făcea decât să-l înfurie și mai rău. N-avea nevoie să-l ia de sus.

Își smulse hainele de pe trup cu mișcări repezite, smucituri și plesneli. Unul câte unul, toate articolele de îmbrăcăminte fură aruncate pe jos. Rămaseră unde se nimerise să cadă. Numai în chiloți, Trevor trase scurt cuvertura și-și vîrî pi-

cioarele între cearceafuri. După ce bătu perna cu pumnul, își înfundă capul în ea.

– Noapte bună.

– Noapte bună, Trevor.

Se întoarse cu spatele, făcînd să se clatine tot patul, în timp ce se potrivea într-o poziție mai comodă, cu tot arțagul unui uriaș de poveste.

„Na! I-am arătat eu ei!”

Dacă așa stăteau lucrurile, atunci de ce trupul *lui* era țeapăn și înfierbîntat de dorință? De ce pe el îl durea inima de-o iubire căreia i se interzicea eliberarea?

Kyla se trezi pentru a-l găsi privind-o. Stătea pe-o parte, cu fața spre ea și cu capul ciufulit rezemat pe un cot, drept pernă. Tăcut, neclintit, nu i se mișca decît acel singur ochi verde, cutreierîndu-i fața și părul ca și cum ar fi catalogat fiecare detaliu.

Nu-și dădu seama că ridicase mîna, pînă nu și-o văzu apărînd în fața ochilor. Ușor, îi atinse banda de pe ochi.

– Nu ți-o scoți niciodată.

- Nu vreau să-l vezi.
- De ce?
- E prea urât.
- Pentru mine, n-ar conta.
- Ești curioasă?
- Nu. Tristă. Mă gîndeam doar ce ochi frumos ai și ce păcat e că l-ai pierdut pe celălalt.
- Sînt recunoscător că ăsta mi-a fost cruțat.
- E de la sine înțeles.
- Dacă nu din alt motiv, măcar pentru momentul de-acum. N-aș da imaginea feței tale pentru nimic în lume.

Avea glasul îngroșat de emoție.

Pe Kyla o durea gîtul, în nevoia de a plînge. Mîna îi coborî de pe banda de la ochi, spre mustață. Degetele ei i-o mîngîiară ușor. Apoi, îi atinse buza de sus.

Respirația lui Trevor se înghesui în beregată. Sexul i se umplu de fierbințeală.

Niciodată nu-i atinsese fața. Acum, se angaja într-o orgie tactilă. Oasele feței chipului său slab și oacheș erau pronunțate. Arcadele se repezeau proeminente în afară, deasupra orbitelor. Sprîncenele în formă de aripi erau lucioase și dese. Ţepii bărbii acopereau jumătatea de jos a feței. Mustăța, pe care degetele ei n-o puteau lăsa în pace, era uimitor de moale. Cu unghia, Kyla îi

urmări alene forma buzei inferioare.

– Ai grijă, Kyla.

Își retrase infim degetul.

– De ce?

– Fiindcă de aproape șapte ore stau culcat aici, dorindu-te. Înțelegi?

Dădu din cap.

– Nu cred că e o idee prea bună să mă atingi acum. Doar dacă nu...

Lăsă fraza neterminată, dar știau amîndoi despre ce era vorba.

Afară, lumina vie a soarelui se infiltra deja prin frunzele copacilor, aruncînd forme schimbătoare pe obloanele închise. Păsările ciripeau vesele. Veverițele se fugăreau pe ramurile de sus. Fluturii zburau din floare în floare. Scatii și gaițele păreau niște săgeți cu pene viu colorate, repezindu-se printre copaci.

Activitatea din dormitor era considerabil mai discretă, dar nu mai puțin energică. Emoțiile clo-coteau între ei ca niște uriașe valuri pe Atlantic. Plutea un dor să-l tai cu cuțitul, o dorință atît de puternică încît putea fi inhalată odată cu aerul.

Trupul ei nu-și demonstrase dorința la fel de vizibil ca al lui, dar suferea de aceeași afecțiune. În acel moment, Kyla nu se gîndea la nimic altceva mai mult decît la a-și satisface dorința de a fi

dezmiardată, mîngîiată, acoperită, întregită.

Îi atinse din nou buza.

Dintr-o singură mișcare fluidă, Trevor se alătură ei, o potrivea dedesubt și-i captură gura, într-un sărut fierbinte, flămînd. Dură și pătrunzătoare, bărbăția lui îi căuta miezul feminității. Îl găsi. Îi dăruî mîngîieri trepidante.

– Doamne, cît te mai doresc...

Înnebunit, dibui după poala cămășii. Mîinile Kylei îl traseră de elasticul chiloților. O mîină se furișă înăuntru, atingîndu-i curba încordată a fesei.

Gemînd, gura lui îi găsi sfîrcul și se închise în jurul acestuia, pe cînd mîinile i se desfătau cu mătasea netedă a chiloților ei și contururile pe care le cuprindeau. Kyla îi șopti numele, ridicînd genunchii. Degetele lui se strecurară sub elastic.

Ușa dormitorului zbură de perete și, cu forța unui ciclon miniatural, Aaron năvăli înăuntru. Sporovăia la fel de gureș ca gaițele și veverițele defară.

Aerul se revărsă din trupul lui Trevor cu un șuierat scăzut, continuu, eliberîndu-i tensiunea din piept. Își rezemă fruntea de a Kylei, dorind să-și fi putut risipi la fel de ușor și presiunea din pîtec. În adîncul lui se porni un rîs scăzut, desprinzîndu-i-se de pe buze într-o expulzie de aer, peste gura Kylei.

– Adu-mi aminte să-i trag o săpuneală, mai târziu.

Kyla simțea și ea chinul de a-și stăpîni cu forța patima. Oftînd, își apăsă fața în căldura gîtului lui Trevor.

– Dacă n-ajung eu prima la el.

Trevor se rostogoli de pe ea, ținînd-o încleștată în adăpostul brațelor lui. Împreună, își îndreptară atenția spre Aaron.

– Probabil l-a convins pe bunicul ăla topit după el să-l elibereze din leagăn, observă Trevor.

Pe aceeași lungime de undă cu adorația publicului, Aaron ocupă centrul scenei, pentru a-și executa unul dintre cele mai drăgălașe numere. Rîsetele lor nu făcură decît să-l încurajeze. Cu un zîmbet, începu să se învîrtă încet în cerc. Nepăsîndu-i de avertismentele celor doi că avea să amețească, se roti tot mai repede, pînă cînd, ca un om beat, întinse mîinile pentru a-și amortiza căderea.

Una dintre mîini se agăță de mînerul decorativ al sertarului noptierei. Gravitația îl trase cu putere, băiatul fiind prea amețit ca să-i reziste. Fundul său ateriză îndesat pe mochetă, iar sertarul ieși din noptieră, căzîndu-i în poală.

Nu se lovi, dar cei doi adulți se ridicaseră instinctiv în capul oaselor, văzînd că avea să se

întîmple inevitabilul. Aaron îi privi mut de uimire, apoi își coborî ochii spre sertarul cu care se pomenise în brațe.

În sertar nu se găsea decît fotografia înrămată, douăzeci pe douăzeci și cinci, a infanteristului marin în uniformă de gală. Aaron plesni sticla cu mîinile, spunînd:

– Tata. Tatatata.

Le zîmbi spectatorilor, așteptîndu-se la o ovație furtunoasă pentru strălucita-i performanță.

Brațele care continuau s-o țină pe Kyla într-o îmbrățișare largă, afectuoasă, se întăriră ca oțelul. Treptat, îi dădură drumul. Le simți căldura părăsind-o pas cu pas. Apoi, dintr-o singură mișcare violentă, Trevor se dădu jos din pat, culegîndu-și pantalonii care-i căzuseră pe jos în seara trecută. Își îndesă picioarele în ei și trase furios de fermoar, pornind spre ușă.

– Trevor, te rog!

Se răsuci în loc, cu pieptul gol, desculț, furios. Bărbia îi tremura de nervi și avea în ochi o lucire rece, cînd o ținti pe femeia din pat, cu părul în neorînduială, fața palidă, buzele tremurătoare și ochii rugători.

– N-am s-o fac pe înlocuitorul, mîrîi el. Cîtă vreme mai trăiește un alt bărbat în pielea ta, nu mai e loc și pentru asta.

Se apucă în căușul palmei, frivol. Bărbia îi tre-sări o dată, subliniind ideea, înainte de a ieși ca o furtună.

– E Lynn Haskell, anunță Kyla, acoperind cu mîna microfonul receptorului. Ne invită la un picnic pe lac, de *Labor Day*¹. Vrei să mergem?

Trecuse o săptămînă de la vizita lui George Rule. Cea mai nefericită săptămînă din viața Kylei. Tensiunea din casă scrișnea ca hîrtia veche, fiind întru totul la fel de inflamabilă. Suspense-ul de a nu ști ce anume avea să declanșeze inevitabila conflagrație îi întindea nervii la limită.

Trevor nu-și pierdea nici un moment calmul, nici nu ridica tonul. Kyla ar fi preferat s-o facă. Semăna mai mult cu un uragan întunecat și amenințător, refuzînd să izbucnească. Pîdea deasupra, ca o sabie a lui Damocles.

O trata la fel de politicoasă ca întotdeauna, dar în demonstrațiile lui de afecțiune se remarcase o întrerupere vizibilă. O atingea rar și numai din ne-

1. Ziua Muncii, sărbătorită anual în prima zi de luni din septembrie.

cesitate. Cu Aaron se comporta în același mod iubitor dintotdeauna. Cu ea, devenise retras și mecanic.

„Adică așa cum am vrut eu din capul locului“, se grăbea ea să-și reamintească de fiecare dată cînd i se făcea dor de zîmbetul lui luminos... sau de cîte o privire cu subînțeles... ori de o atingere... ori de un sărut...

Acum, răspunzîndu-i la întrebare, ridică indiferent din umeri:

– Cum vrei tu, Kyla. Facem cum preferi.

Îl fulgeră cu o privire feroce, dar Trevor nu i-o luă în seamă, aplecîndu-se din nou peste jocul puzzle de lemn cu piese mari pe care îl rezolva răbdător cu Aaron pentru a zecea oară în seara aceea.

N-o putea ține pe Lynn la telefon o veșnicie. Trebuia să-i spună ceva. Dar ce? Soții Haskell erau prietenii lui Trevor. Indiferent dacă el o recunoștea sau nu, era convinsă că dorea să se ducă. Lynn era prea isteată ca să nu recunoască o scuză falsă. Probabil că o ieșire, pentru a petrece o zi la lac, avea să le prindă bine tuturor. Spera să risipească măcar o parte din tensiune.

– Lynn, vom fi încîntați să venim.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Trevor aruncîndu-i o privire, pentru a reveni însă imediat cu

atenția la Aaron.

– Ce pot să aduc...? Nu, nu, insist.

În Texas, prima zi de luni din septembrie era invariabil senină și caniculară. Această Zi a Muncii se dovedi a nu fi cu nimic diferită de predecesoarele ei.

– Kyla, au sosit, strigă Trevor de pe verandă, unde pregătise echipamentele și aștepta împreună cu Aaron. Soții Haskell propuseseră să meargă toți la lac cu furgoneta lor, întrucât încăpeau ambele familii, precum și toate materialele pentru picnic.

– Vin.

Trecu prin casă, verificând ca ușile să fie încuiate și să nu fi uitat nimic important. Când ajunse pe verandă, Trevor și Ted încărcau lucrurile în partea din spate a mașinii, iar Lynn îl juca pe Aaron pe genunchi.

– Ura. Urcă repede cât mai ai loc, îi spuse ea Kylei, vizibil veselă.

În timpul drumului spre lac, Ted o tachină pe Kyla în legătură cu bagajele:

– Dacă știam că aduci atât de multe, aș fi în-

chiriat o remorcă.

Kyla se întrebă dacă și cealaltă pereche observa că ea și Trevor puteau trăncăni și glumi cu ei, dar aveau foarte puține să-și spună unul altuia.

Trevor se îmbrăcase cu niște blugi decolorați, pantofi de jogging și o bluză gri cu mânecile tăiate. Îi lărgise gulerul, astfel că blana aspră și neagră de pe piept umplea decolteul inegal, zdrențuit, în formă de V.

Kyla își legase părul la spate într-o coadă de cal. Își pusese un șort vechi peste slipul bikini și-și înnodase pe mijloc poalele cămășii din aceeași garnitură. Pieptarul rămăsese descheiat, lăsînd să se vadă sutienul costumului de baie. Se bucura că nu încercase să se aranjeze. Pînă ajunseră la lac, Aaron o răvăși îngrozitor, molipsit de starea sărbătorească a năzdrăvanilor copii Haskell.

Găsiră un loc care le conveni tuturor și începură munca de descărcare a furgonetei. Cînd terminară, Trevor sărbători ocazia luînd din răcitor o cutie de bere, pe care o dădu pe gît din trei înghițituri.

Mai bău una, ca să-și astîmpere flăcările dorinței ce-i linseră burta, cînd Kyla se dezbracă în bikini, după ce Lynn propuse să-și mai aranjeze amîndouă bronzul.

Merseră pînă la marginea apei, împreună cu

copiii. Aaron începu să se bălăcească încântat, nefiind mulțumit pînă nu-și stropi mama cu apă rece din lac. Cînd sfîrcurile i se burzului de frig, Trevor bombăni o scuză jalnică și se înapoie la locul de picnic să mai bea o bere.

Reveni la lac cu cutia, oferindu-și și Kylei o înghițitură. Cînd o luă, îi atinse involuntar mîna. Iar cînd își înclină capul pe spate, Trevor nu-și dori nimic mai mult decît să-și deschidă gura peste gîtul ei dezgolit.

În timp ce el și Ted stăteau cu copiii în apa mică de la margine, Lynn și Kyla înotară pînă la pontonul cu stîlpii proptiți pe fundul apei adînci. Trevor urmărea fiecare arc grațios pe care-l descriau brațele ei prin apă. Rămase cu ochii ațintiți asupra ei, cînd se urcă pe scară. Ridicîndu-se să-i facă lui Aaron cu mîna, trupul ei zvelt se profilă pe cerul senin de vară. Apa îi strălucea pe coapse și i se prelingea pe abdomenul plat.

– Vin imediat, murmură Trevor.

– Acum un-te mai duci? îl întrebă Ted, privindu-l cu mîna streășină la ochi.

– Cred... mi se pare că Aaron vrea un fursec.

Îi luă în brațe pe Aaron, care se distra perfect îngrămădindu-și pe genunchi mîl din lac și-l duse la mașină. Aaron primi un fursec, iar Trevor mai bău o bere.

După un prînz care ar fi săturat și o șatră de țigani, copiii ațipiră la umbră. Cînd se treziră, cu toții meraseră pe jos pînă la terenul de baseball. Meciul anual „Pieile și Cămășile“ reprezenta o tradiție printre oamenii de afaceri locali. Oricine voia să joace, își aducea echipamentul și se prezenta pe teren, unde se făcea împărțirea în echipe.

Trevor avea doar un singur ochi și șchiopăta, dar lunile de fizioterapie și programul zilnic de gimnastică pe care ți-l respectase cu religiozitate îl făceau să fie într-o formă fizică mult mai bună decît plimbătorii de pixuri care aveau de dat jos cîte cincisprezece kilograme și mai mult de sedentarism.

Kyla își roase falanga degetului mijlociu, cînd Trevor păși pe placă, în runda a noua. „Pieile“, echipa în care jucau el și Ted, erau conduse cu trei puncte. Bazele erau încărcate. Se înregistraseră deja două out-uri. Totul depindea de Trevor. Onoră ocazia, trîntind o fugă acasă măreață.

Kyla, ca toți ceilalți suporterai ai „Pieilor“, își ieși din minți. Trevor primi felicitările călduroase ale colegilor de echipă. Apoi, veni cu Ted în fugă ușoară spre familie.

- Ai fost mare! îi strigă entuziasmată Lynn.
- Ei, dar eu? se prefăcu Ted lezat.
- Și tu ai fost mare, îl cuprinse soția sa pe

după gît, sărutîndu-l apăsător.

– Mi se opri respirația, puse Kyla, rîzînd emoționată.

În timp ce-i zîmbea lui Trevor, avea fața scaldată de soare și ochii întredeschiși în lumină. Dincolo de perdeaua deasă a genelor arcuite, Trevor observă că ochii îi străluceau. Își apăsă pieptul cu mâinile, parcă încercînd să-și stăpînească extazul.

– Am avut baftă, spuse el modest.

Făcură cîțiva pași ezitanți unul spre celălalt. Se opriră. Apoi, Kyla se aruncă asupra lui și, înălțîndu-se pe vîrfuri, îl blagoslovi cu un sărut potrivit pentru eroul zilei.

Trevor, reacționînd instinctiv, o cuprinse de talie. Gustul delicios al gurii ei, după mai bine de o săptămînă, îl sfredeli cu un junghi de plăcere. Explodă ca un bulgăre de foc în josul pîtecului. Pierdut în gustul ei, înecîndu-se în el, își repezi adînc limba. Fără a-i păsa de lumină, de mulțime, de nimic, mâinile sale coborîră sub posteriorul ei, ridicînd-o peste bărbăția lui învîrtoșată.

Ceva, poate Ted, bătîndu-l peste fund cu mănua de baseball, îi aminti unde se aflau. Își înălță capul și, privind-o pe Kyla, rîse zguduit.

Kyla se uită la el, cu o expresie uimită. Ochii-i erau adumbriți. Sîinii i se ridicau și coborau rapid, la fiecare respirație. Avea buzele roșii, umede și

puțin iritate de mustața lui. Ridicînd trei degete, și le atinse nesigură, de parcă i-ar fi fost arse.

– Sînteți gata să ne întoarcem?

Ted stătea cu Lynn, cuprinzîndu-se cu brațele pe după talie. Fiecare ținea de mîna cîte un copil, iar Aaron teroriza un cărăbuș la picioarele lor.

– Ce-ci de-o ber'cică, Trevor?

– Mda, sigur, hai o bere.

Pe-asta o bău din două înghițituri, intră în apă să se spele de sudoarea și praful meciului, apoi își alungă impresia caldeii cu încă o bere.

La cină, ciuguliră din rămășițele prînzului și, treptat, îi cuprinse o oboseală sănătoasă. Trevor se înmuiase și nu-l mai durea nimic, cînd mașina fu încărcată, pornind spre casă. Traficul era aglomerat. Îi delegă bucuros lui Ted responsabilitatea de a-i face față.

De fapt, delega toate responsabilitățile, cu excepția aceleia de a-și găsi un sprijin pentru cap pe umărul Kylei. Se rezemă greu de ea și-și lăsă brațul să lunece pe-alături, pînă cînd cotul i se cuibări în valea dintre coapsă și abdomen. Mîna i se arcui pe partea dinăuntru a piciorului ei. Îi mîngîie pielea netedă cu degetul mare, alene, și constată că era plăcut să-și miște încet brațul, astfel ca firele sale de păr aspru să i se frece de pielea fină.

O dată, de gândi să se întoarcă și s-o sărute pe gît, dar nu era sigur dacă o făcuse într-adevăr sau doar se gîndise atît de intens, încît își închi-puia c-o sărutase.

Cînd ajunseră acasă, se concentrează să nu pară cherkelut – îl încerca bănuiala că era – în fața celorlalți. Le mulțumi sobru soților Haskell pentru distracția minunată și le ură noapte bună.

Își dădu seama cît de moi îi erau brațele și picioarele, în timp ce încerca să ducă pe verandă echipamentele de picnic. După ce făcu vreo cîțiva pași împleticiți și scăpă coșul de două ori, mormăi:

– Cred c-aștept pînă mîine ca să le duc în casă pe toate astea.

Și le lăsă să cadă la pămînt.

– Perfect, răspunse Kyla, strîngînd din buze ca să nu rîdă. Dar vrei te rog să descui ușa din față?

Aaron, care adormise în brațele ei, devenea cam greu.

– Sigur, sigur.

Rămase pe loc, uitîndu-se la ea amețit, în timp ce secunde treceau.

– Cheia e la tine, Trevor.

– A! Păi sigur că da.

Începu să caute necoordonat prin buzunare, pînă scoase cheia. Ținînd-o la cîțiva centimetri în

fața nasului, fredonă:

– Ta-daaa! Vezi, ți-am spus eu că-i la mine.

Kyla își stăpîni un nou hohot de rîs, dar nu păru să observe cînd Trevor începu să se lupte cu încuietoarea.

– A schimbat cineva broasca! exclamă el, exact cum spusese Edison despre primul bec electric: „Funcționează!”

– Întoarce-o cu dinții-n sus.

Se supuse. Cînd încuietoarea țacăni și ușa se deschise larg, o privi pe Kyla, zicînd:

– Ești minunată. Știi? Minunată.

Kyla își dădu ochii peste cap, cu o expresie de îndelungată suferință, și se îmbulzi pe lîngă el, pornind direct spre camera lui Aaron, unde culcă expeditiv copilul. Peste cîteva minute, cînd trecu din nou prin living, Trevor zăcea răstignit pe canapea, cu un braț și un picior atîrnîndu-i peste margine. Kyla se asigură că încuiase la loc ușa din față, apoi veni spre canapea și se aplecă asupra lui.

Adormise. Îi dădu la o parte o șuviță de păr negru ondulat care-i căzuse peste frunte. Trevor se trezi.

– Kyla?

– Mm?

– Ești dulce.

- Mulțumesc.
- Dulce și minunată.
- A, da, știu.

Nu-i observă inflexiunea răutăcioasă din ton. Habar n-avea că-i făcea chef. Tot ce știa sigur era că lumina palidă a lunii, revărsându-se prin ușile de sticlă, strălucea superb pe fața femeii pe care o iubea.

O apucă de ceafă și-i trase capul în jos s-o sărute. Kyla, nepregătită pentru această mișcare bruscă, își pierdu echilibrul și căzu peste el. Trevor se chinui să remedieze situația, reușind doar să se rostogolească amândoi pe podea.

Cîteva momente, nu înțelese că perna moale pe care i se rezema greu capul erau sînii Kylei. Abia cînd se săltă s-o privească. Apoi, își coborî fața și înlătură cu nasul marginea cămășii pe care Kyla și-o înnodase din nou pe mijloc, înaintea drumului spre casă. O atinse cu buzele.

- Miroși a soare.

Nasul lui i se înfipse în valea dintre sîni.

- Îmi place mirosul soarelui.

Se mută astfel ca picioarele să i se potrivească între coapsele ei, comod. Dacă observă că brațele Kylei stăteau nervoase pe lîngă trup, cu palmele întoarse în sus, într-o atitudine de abandon, nu comentă. Se mulțumi doar să i le

aranjeze deasupra capului, după care, cu degetul arătător, îi urmări suprafața interioară a unui braț, de la palmă pînă la subsuoară, ca pentru a le trasa o cale de urmat venelor.

– Dacă lumina soarelui ar avea gust, ar fi gustul tău.

Gura i se plimba peste sîinii ei, deschizînd și închizînd buzele ca și cum ar fi mușcat-o mărunt. Captivat de ceea ce făcea, încercă sălbatic să-i deznoade poalele cămășii. Cînd în sfîrșit se desfăcură, le aruncă în lături și-i atacă închizătoarea din față a sutienului.

Odată ce Kyla rămase dezgolită sub el, șopti răgușit:

– Dumnezeu din ceruri, frumoasă mai ești.

O atinse cu respect, mișcîndu-și încoace și-n colo vîrfurile degetelor peste pielea ei fină. Nu se grăbea. Nu se scuza. Căci era convins că nu era decît încă un vis. Unul dintre numeroasele lui vise cu Kyla. Dar, Doamne, ăsta părea real!

Îi cuprinse cîte un sîn în căușul fiecărei palme, începînd să-i modeleze cu frămîntări din degete. Ușor, ciupi sfîrcul între arătător și degetul mare, apoi își coborî gura, capturîndu-l.

Sunetele pe care le scotea erau ca ale unui om înfometat care tocmai a găsit hrană. Îi supse amîndoi sîinii. Își frecă buza mustăcioasă de sfîr-

curile lucioase de atâtea sărutări. Cu vârful ascuțit al limbii, le hărțui, ispitindu-le să se comprime, să se întărească. Și se supuseră.

Vag, deveni conștient de zvîrcolele de sub el, vorbindu-i trupului său într-o limbă pe care o înțelegea, chiar dacă n-o putea traduce prea clar.

Se ridică puțin, pentru a-i descheia șortul. Fără greș, mîna i se strecură dedesubt, în slipul umed. Cuprinse delta care i se potrivea perfect în palmă. O frecă, apăsînd, desfătîndu-se cu blănița mătăsoasă care o acoperea. Degetele i se arcuiră în dulcea taină de dedesubt.

Geamătul porni din adîncul sufletului, rostogolindu-i-se prin tot trupul.

– Te-ai umezit pentru mine.

Pătimaș, sărută gîtul din care se desprindea un suspin și-și introduse degetele în fîntîna acelei seducătoare umezeli calde.

Respirația i se repezea prin plămîni, năvalnic. Sau, era poate a Kylei? Nu știa sigur. Rezolvă enigma pecetluindu-i gura cu a lui și sărutînd-o pînă cînd nici unul dintre ei nu mai putu să respire. Limba lui i se întinse spre gîtlej.

Pantalonii scurți ieșiră ușor. Slipul cerea mult mai multă răbdare și îndemînare, care-l părăsiseră amîndouă, la vremea cînd în sfîrșit i-l trase peste glezne. Frustrat și stîngaci, se eliberă și el

din îmbrăcăminte.

Doamne, ce piele răcoroasă avea!
Iar el ardea al dracului de tare.

Trupul ei îl acceptă. Se afundă în feminitatea ei umedă și mătăsoasă, cutremurându-se de plăcere. Esența ei femeiască, lăptoasă și caldă, îl învălui, trezindu-i o senzație mai superbă decât simțise vreodată.

Gura i se apropie de urechea ei.

– Am așteptat atât de mult clipa asta. Voiam...
Dar e mult mai bine... Tu ești... iubirea mea...

Cu mâinile sub șoldurile ei, o ridică mai sus și începu să se miște în spasme repezi și sigure. Trupul ei începu să se înfierbînte în jurul său. Sîinii, sub gura lui, tremurau, iar sfîrcul lipit de limbă se întări ca o perlă rotundă.

Și chiar în clipa cînd simți dulcele iureș al eliberării ei inundîndu-l, explodă ca un torent.

Huntsville, Alabama

– În viața mea nu mă mai mut cu casa. Pînă la moarte vom locui aici.

– Mie-mi convine, spuse obosit bărbatul. Al naibii stil de-a ne petrece Ziua Muncii. Muncind!

– Dar bine că am pus totul la loc. În sfîrșit.

Totul în afară de cutia aia cu fleacurile tale din Infanteria Marină.

– Ți s-o fi părînd ție că sînt fleacuri, dar pentru mine unele înseamnă enorm.

Îl bătu pe dosul mîinii:

– Știu. Glumeam doar. Dacă stau să mă gîndesc, ai apucat să trimiți poza aia văduvei camaradului tău? Stroud, nu?

– Da, și nu, nu i-am trimis-o. O pun mîine la poștă.

Își încreți fruntea.

– Dar nu știu cum s-o găsesc.

– De ce n-o trimiți la Corpul de Infanterie Marină? Sînt sigură că i-o pot expedia ei.

– Bună idee.

Se ridică și-i întinse mîna, s-o ajute.

– Hai la culcare. Sînt frînt. Dar nu uita să-mi amintești, mîine, să iau fotografia și s-o trimit, mai. adăugă el, stingînd lumina.

Capitolul 13

Avu nevoie de un moment ca să-și amintească de ce dormea pe jos. Fără pernă, nici pătură, fără nimic care să-i atenueze poziția incomodă, dormise adânc, fără vise, pentru prima oară în săptămîni de zile.

Fără să-și miște altceva decît ochii, privi prin glasvand, pentru a vedea că încă era foarte devreme. Ezitant, își întinse picioarele amorțite și încercă să se ridice în capul oaselor. Degetele lui o strîngeau de păr.

Fu necesar să tragă puțin, dar în cele din urmă se eliberă. Adună hainele împrăștiate și ieși tiptil în hol. În drum către camera lui Aaron, își încheie la loc sutienul, ale cărui cupe petrecuseră noaptea ghemotocite sub brațele ei.

Aaron continua să doarmă, fără a da nici un semn că ar fi urmat să se trezească în curînd. Avusese o zi obositoare în ajun, care își cerea tributul. Kyla fu recunoscătoare. În acel moment, trebuia să gîndească și n-avea nevoie de nici o diversiune.

Îi trase pe ea pantalonii scurți și se furișă înapoi prin casă. Trevor nu se clintise de la locul lui din fața canapelei. Nu sforăia, respirînd doar adînc și regulat. Kyla se strecură afară, fără să-l trezească.

Luă un prosop de pe bara din debara și porni prin pădure, spre pîrîu. Dimineața era liniștită. Soarele încă nu pătrunsese sub coroanele dese ale copacilor. Buruienile, răcoroase și umede, i se frecau de picioarele desculțe.

Pîrîul curgea nepăsător. Ploile abundente îi transformaseră curentul într-o serie de vârtejuri. Altminteri, era calm și oferea un perfect teren de împerechere pentru raci. Aaron îl apucase pe unul între palme, încîntat, cînd Trevor...

Trevor.

Numele lui îi reverberă prin minte, ștergînd orice alt gînd. Oftînd, Kyla își întinse prosopul peste iarba deasă de lîngă malul apei, așezîndu-se. Ridicîndu-și genunchii la piept, își rezemă bărbia pe ei.

Se întîmplase.

Închise ochii, în timp ce amintirea îi propaga prin trup vibrații de voluptate. Apăsându-și fruntea pe genunchi, încercă să nu-și amintească splendoarea dragostei lui, dar zadarnic. N-o fi vrut creierul ei să-și aducă aminte, dar trupul se desfăta cu fiecare dulce rememorare.

De ce nu i se împotrivi? Ar fi putut s-o facă. Trevor băuse prea mult. Când se prăvălise peste ea, l-ar fi putut împinge în lături, fără ca el, probabil, să aibă habar. De ce n-o făcuse?

„Fiindcă am vrut să fac dragoste cu el.“

Poftim. Recunoscuse.

Își înălță capul, privind spre pîrîu ca și cum s-ar fi așteptat ca acesta s-o contrazică. Apa își continua scurgerea indiferentă spre terenuri mai joase.

Kyla dorise să facă dragoste cu el de la sărutul care urmasse meciului de baseball. Sărutul acela reprezentase un punct de răscruce. Chiar și acum, își amintea exact cum arătase Trevor venind în fugă spre ea, cu șchiopătatul mai accentuat ca de obicei, după efortul jocului.

Zimbea larg și strălucitor, sub mustață. Șuvițe ascuțite de păr negru, umezit de transpirație, îi vărgau fruntea. Betelia blugilor tăiați era udă de sudoare, întinsă și puțin arcuită sub ombilic. Picioarele, chiar și cel stîng, brăzdat de cicatrici, se unduiau și palpitau cu fiecare mișcare a mușchi-

lor vînjoși, în timp ce se apropia de ea.

Niciodată nu mai văzuse la un bărbat o asemenea masculinitate crudă. Trevor întruchipa animalul de parte bărbătească și tot ceea ce era feminin în ea gravita spre el la fel de sigur ca pîrîul care curgea spre lac.

Sărutul pe care i-l dăduse pe buze fusese sărat, aspru. Nădușeala ce-i lipea părul pe piept i-l atașase și de pieptul ei. Cînd îi simțise mîinile, puternice și virile, ancorînd-o peste bărbăția lui excitată, știuse că îl dorea, și că urma să-l aibă, fie și numai pentru propria ei plăcere, dacă nu și pentru a lui.

Mai tîrziu, cînd începuse să-i sărute sîinii, își dorise din răspuseri ca de data asta nimic să nu-i mai întrerupă.

Zi-i desfrînare.

Zi-i infidelitate față de Richard.

Zi-i cum vrei, dar dorise să-l simtă pe Trevor Rule înăuntrul ei.

– Kyla?

Tresări, smucindu-și capul înapoi. Trevor stătea lîngă ea, avînd pe el doar pantalonii tăiați, umbra unei bărbi și o expresie prudentă.

– Bună.

– Te simți bine?

Reveni cu ochii spre pîrîu, găsind că-i era greu să-l privească după cele întîmplate noaptea. O

durea pieptul, în efortul de a respira.

– Da, mi-e bine. M-am trezit devreme și era o dimineată atât de frumoasă... Aaron s-a trezit?

– Când am plecat eu, nu.

– Cred că ziua de ieri l-a obosit.

– Și eu cred.

Se lăsă pe vine lângă ea, puțin mai în spate. Alene, începu să smulgă smocuri de iarbă, examinându-le și apoi împrăștiind firele înapoi pe pământ.

– Azi dimineată la ce oră începi lucrul?

– Nu mă duc. Babs și cu mine am făcut schimb, simbăta trecută pentru cea de azi. De-asta nu m-am grăbit să-l scol pe Aaron.

Trevor primi informația cu o scurtă înclinare a capului și se ridică din nou. Era nervos. Nici unul nu vorbea despre ceea ce-i frământa cel mai mult.

Cu coada ochiului, Kyla îl văzu pornind spre un copac. Când ajunse acolo, își ridică brațele, rezemându-și-le de una dintre ramurile de jos, puțin deasupra capului. Își petrecu încheieturile mâinilor peste scoarța aspră, cu capul în piept și privirea în pământ.

Kyla își lăsă din nou fruntea pe genunchi, rugîndu-se să risipească vreun lucru tăcerea.

– Cele de azi noapte chiar s-au întîmplat, Kyla?

Exact așa cum considerase întotdeauna, Dumnezeu avea simțul umorului. Fii foarte atentă

pentru ce te rogi.

Aruncă o privie în direcția lui Trevor. Începuse să rupă bucățele de scoarță și să le arunce în apă.

– Nu mai ții minte?

– Îmi amintesc fie un vis erotic incredibil...

Trase adânc aer în piept.

– ...fie cel mai minunat lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Kyla își întoarse repede capul, învolburîndu-și părul în jurul umerilor ca o mantie auriu-roșcată. Trevor îi văzu lacrimile lucind în ochi. Un spasm de monumental regret îi schimonosi trăsăturile.

– Doamne, iartă-mă!

– Nu-i nimic.

– Nu-i pe dracu'.

– Nu, serios.

– Eram beat.

– Erai relaxat.

– Te-a durut?

– Nu.

– Te-am silit?

– Nu.

– Am fost brutal?

– Nu.

– Fiindcă nu mi-aș ierta niciodată...

– Trevor, și eu am vrut!

Cele o sută una de scuze pe care și le înșirase

În minte îi pieriră de pe buze.

– Da?

– Da.

Trase aer în piept, adânc, tremurător, începînd să culeagă aceeași iarbă pe care o lăsase el de izbeliște.

– M-am gîndit puțin.

– La ce?

– La faptul că s-ar putea... s-ar putea să doarești alți copii, pe lângă Aaron, vreau să spun. Cîțiva, unul cel puțin, ai tăi. Ar fi fost nedrept din partea mea să... să te opresc...

Buzele îi fură amuțite de un deget lung, bronzat, apăsîndu-le ușurel. Nu mai putu evita ochiul acela verde și pătrunzător. O sfredelea pînă în adîncul sufletului.

– Aș dori să am cel puțin un copil al meu. Și-ți apreciez bunăvoința de a mă servi. Dar ăsta-i singurul motiv pentru care ai vrut să faci dragoste cu mine?

– Nu, șopti ea, clătinînd din cap. Nu știam ce altceva să spun.

– De ce-ai dorit să faci dragoste cu mine, beat și prost cum sînt sigur că eram?

Kyla își sprijini obrazul în palma atît de potrivită ca să și-l odihnească. Ochii i se închiseră și două lacrimi adunate sub pleoape i se rostogoliră pe obraji. Cînd îi deschise din nou, însă, surîdea.

– N-ai fost nici beat, nici prost.

– Eu așa credeam.

Rîzînd, își ridică mîna și-i atinse afectuos părul.

– Ai fost ca întotdeauna de cînd te cunosc.

– Adică?

– Bun, generos, amuzant.

– Te rog, termină. Nu vreau să mi se suie la cap. Pe cine descrii, pe mine sau pe Moș Crăciun?

Afișase expresia lingușitoare a unui băiețel care mai cere o acadea.

– N-am nici o calitate de categorie romantică?

Rîsul ei fu la fel de scînteietor ca apa pîrîului în razele de soare.

– Ai nevoie să-ți fie flatat orgoliul?

– Pentru început, răspunse el tărăgănat.

Kyla îi aruncă o privire sfioasă, continuînd însă jocul.

– Bine. Ce vrei să auzi? Că ești răpitor și chipeș ca dracul? Că prietena mea cea mai bună te găsește o ciosvîrtă de bărbat și un armăsar, dar un armăsar drăguț, ceea ce-i o raritate?

– Prietena ta cea mai bună? Și ce mă privește pe mine? Vreau să-ți știu ție părerea.

– Tot ce-am spus, mărturisi Kyla, cu voce înăsprită.

– Și mai mult, nu? i se pierdu lui nasul în șuvițele de deasupra urechii ei.

– Să merg pînă la a spune că, la simpla vedere a trupului tău, îmi dă sîngele în clocot?

– Pare convenabil.

Capul Kylei căzu pe spate, cînd buzele lui îi găsiră gîtul.

– Ești incredibil de arătos și sexy și...

Își mușcă buza de jos.

– Și? o îmboldi el, ridicîndu-i capul ca s-o privească în ochi.

– Și, adăugă Kyla încet, mă bucur foarte mult că m-am măritat cu tine.

Trevor invocă o zeităte, fie în rugă, fie în deșert, Kyla nu putea fi sigură. Apăsîndu-i ușor umărul, o culcă pe prosop. O urmă și el, acoperindu-i parțial trupul cu al lui.

– Te iubesc, Kyla Rule.

Brațele ei se împreunară la spate. Picioarele goale li se înlănțuiră. Ceea ce făcuseră trupurile lor cu doar cîteva ceasuri în urmă, reluară acum gurile.

– Îți iei liber azi? întrebă el ursuz, peste cîteva momente.

– Mhm.

– Atunci, și eu îmi iau. Dar hai să-l trezim pe Aaron, să-i dăm de mîncare și să-l ducem totuși la creșă.

– De ce?

Soțul ei îi zîmbi cu un licăr ștrengăresc în ochi,

care-i făcu inima să palpite și coapsele să se li-
chefeze.

– Fiindcă vreau să-mi petrec toată ziua în pat,
răsturnându-mi nevasta.

– ...Da da...

– Îți place?

– Da!

– Mi-e teamă să nu te doară, când apăs prea
adânc.

– Nu.. Mă... ah... Trevor... da...

– Iubito... Kyla... Nu pot... Cît timp, crezi...?

– Nu încă. Vreau să nu se mai termine.

– Și eu, dar...

– Acum, acum, acum...

– Ești atît de frumoasă.

– Tu mă faci să mă simt frumoasă. Și rea.

– Rea?

– N-am fost niciodată pusă să stau în fața unei
oglinzi, ca să fiu admirată. E decadent, nu?

- Absolut. Dar așa te pot vedea întreagă. Ridică brațele.
- Cum? Așa?
- Perfect. L-ai alăptat pe Aaron?
- Un timp? De ce?
- Mă întrebam și eu. Ai sîni atît de drăgălași. Am spus ceva ce nu se cuvenea?
- Nu, doar că...
- Ce?
- Unele dintre lucrurile pe care le spun mă fac să mă simt prost.
- N-ai de ce. Te iubesc. Te deranjează să te ating așa?
- Dacă mă deranjează? Cam greu, am... ah...
- O, Doamne, uită-te la tine. Abia te ating, și...
- Știi tu cum să mă atingi... cum să...
- Ai gust de lapte.
- Folosește-ți mustața...
- Lapte dulce, dulce.
- Și limba...
- Ai gust de Kyla.

- Atunci, nu zi că-i urît.
- Orice bărbat ar trebui să aibă o pistă de curse trasată pe partea stîngă.

- Te dor vreodată cicatricile?
- Nu.
- Niciodată?
- Mă rog, uneori.
- De ce asta se curbează de la șira spinării tocmai pînă la stern?
- În clipa asta, mă bucur că o am.
- Te bucuri?
- Da. Fiindcă e atît de bine să-ți simt buzele pe piept.
- Ți l-aș săruta chiar și fără cicatrice.
- Serios, iubito?
- Da. De mult voiam să-ți sărut pieptul.
- Nu mai e pieptul. Ți-l buricul.
- Cam pe-acolo.
- A propos de acolo... hmm, iub...
- Ai schimbat vorba. De ce te-au tăiat așa?
- Aveam hemoragie internă la mai multe organe.
- O, Doamne!
- N-are nimic. Tu ține-o tot așa, și nici măcar nu-mi mai amintesc.
- Așa?
- O, ce bine e. Kyla... Kyla... Oh, iubito, o... Asta-i prima oară cînd m-ai atins.
- Prima oară cînd te-am văzut...
- Da?
- Cînd ai ieșit din cadă...

- Mi-ai tăiat respirația.
- Nu, tu îmi tai respirația... Așa cum mă atingi acum... asta-mi taie respirația...

- ...dar i-am spus lui Babs că nu există nici o șansă să mă strecur în autobuz, cu echipa de fotbal.

- Ai fost fetiță cuminte.
- Am fost o lașă, mereu temîndu-mă să nu intru la apă. Așa că am mers acasă cu formația, unde ne era locul.

- Și Babs?
- Cum ai găsit pata asta mică de pistrui?
- Dintr-un noroc, cred.
- E semnul meu din naștere.
- Bine. Acum spune-mi despre Babs.
- Păi, cînd am ajuns înapoi la școală, s-a dat jos cu tipul ăla pe care înainte îl numise „țap borît”. Și avea o... nu știu... o *expresie*, de-am știut imediat ce se întîmplase. În aceeași clipă m-am convins și că noi două sîntem diferite. Eu nu puteam face amor doar de dragul sexului.

- La naibai! Ești sigură?

- Mai termină, Trevor. Credeam că stăm de

vorbă.

– Atunci nu mai zăcea acolo arătînd atît de savuroasă... Bine, iartă-mă. Hai să stăm de vorbă.

– Am uitat despre ce vorbeam.

– Erai fecioară cînd te-ai măritat?

– Prima sau a doua oară?

– Ce-am mai rîs! Răspunde la-ntrebare.

– Nu despre asta vorbeam.

– Ai dreptate. Scuză-mă că te-am întreat. Nu mă privește.

– Da, eram fecioară.

– Parcă ți-ar fi rușine de asta.

– Mă tem să nu te descurajeze lipsa mea de experiență.

– Aș mai face ce fac acum, dacă aș fi descurajat?

– Nici nu știu ce-mi place mai mult. Ce faci, sau expresia de pe fața ta în timp ce-o faci.

– Uită-te cum mi se inealează pe degete. Are o culoare așa de drăguță. Și e mătăsos. Și-aici la fel...

– Trevor... ce?...

– Stai calmă.

– Dar ce... Nu!

– Așa vreau.

– Nu, eu...

– Te rog, Kyla, lasă-mă să te iubesc.

- Dar... o, Doamne... Trevor?...
- Da, iubito, da. Ești infinit de dulce.

- Te rog, gata. Nu mai suport. Mă dor coastele.

- Încă unul. Țasta-i cu un om care intră-ntr-un magazin de animale să-și cumpere un papagal.

- Trevor, vorbesc serios, gata cu bancurile porcoase.

- Rîzi.

- Tocmai asta e. Nu se cade. Sînt o doamnă.

- Cum poți susține că ești o doamnă, cînd stai călare pe mine și eu mă ospățez cu un sfîrc de-al tău?

- Trevor!

- Au, iubito. Stai la un loc, că mă schilodești mai rău decît sînt. Pe de altă parte, dă-i-nainte, zbate-te. Arată al naibii de drăgălași cînd se bîîie.

- Ești scandalos.

- Stai numai s-auzi bancul.

- Nu te poate opri nimic?

- Nu. Acum, fii nevastă cuminte și ascultă. Și, intră tipul în magazin, și... Kyla, era vorba să stai cuminte. Intră tipul în magazin și vînzătorul zice:

„Papagalul ăsta e extraordinar.” „Știe să vorbească?” întreabă omul. Kyla, o cauți cu lumina-re. Gata acum. „Sigur că știe să vorbească,” zice vânzătorul, „dar e o problemă.” Kyla, te pre-vin. „Ce problemă?” întreabă cumpărătorul. „Pa-pagalul știe să vorbească, dar n-are picioare.” Kyla... Așa, și tipul, zice: „Atunci, cum stă pe stin-ghie?” Și vânzătorul, zice... Of, mai ducă-se dracu'.

– ăsta-i tot bancul?

– Nu, dar mi s-a părut o poantă mai bună.

– Asta a fost partea cea mai greu de acceptat. Cei din Infanteria Marină n-au avut ce să-mi tri-mită. Nici o amintire. Nimic. Ca și cum nici n-ar fi existat vreodată. Asta mi-a frânt inima. Nu rămă-sese din el nici cît să umple sicriul.

– Nu, nu, iubito.

– Merita o moarte mai onorabilă. Și a fost enervant să am de-a face cu militarii. Nu puteau sau nu voiau să ne spună nimic, din motive de securitate. Detaliile erau atît de schematice...

– De pildă?

– În dimineața aia, Richard nici măcar nu dor-mise în patul lui. De ce? De ce n-a supraviețuit

exploziei nici un lucru de-al lui? „Voiam ceva tangibil, un obiect de-al lui pe care să-l pot ține în mână. Un aparat de ras. Un ceas. Orice.

– Șșș, șșș. Dacă te tulbură, nu mai vorbi.

– Nu e atît de chinuitor pe cît pare. Ba chiar, îmi face bine să vorbesc. Și ești un scump că mă asculți.

– Te iubesc, Kyla. Trebuia să vorbim despre Richard. Voiam ca amîndoi să avem libertatea de a-i rosti numele cu voce tare.

– L-am iubit, Trevor.

– Știu.

– Și că te iubesc și pe tine, știi? N-am crezut că voi putea iubi vreodată un alt bărbat, dar pe tine te iubesc. Tocmai mi-am dat seama. Te iubesc! Trevor, plîngi?

– Te iubesc atît ce mult, Kyla...

– N-ai să mă părăsești niciodată, nu-i așa?

– Nici o șansă.

– Jură.

– Niciodată.

– Nu-mi vine să cred că plouă.

– Doar o aversă de după-amiază. O să treacă

imediat. Atunci, ne îmbrăcăm și mergem după Aaron.

– Dar încă nu. Hai totuși să ne bucurăm de ploaie.

– Ploaia nu are nici un farmec dacă n-o poți împărtăși cu cineva.

– Cum reușești?

– Ce?

– Îmi citești gândurile.

– Zău?

– De la bun început, păreai să știi ce gîndesc.

De unde?

– Fiindcă te iubesc.

– Da, dar...

– Întoarce-te, Kyla.

– Nu înțeleg cum...

– Mai facem odată dragoste înainte de a pleca după Aaron, sau nu?

– Hmm, Trevor, nu-i cîstit. Știi că, atunci cînd mă atingi acolo, mă topesc.

– Unde? Aici?

– Da, da.

– Și cînd te sărut aici?

– Mor un pic.

– Atunci sărută-mă în același timp și vom muri amîndoi un pic.

Huntsville, Alabama

O scrisoare fu pusă la poștă.

Fredonînd, Kyla verifică friptura la cuptor. Chiar Meg Powers s-ar fi putut mîndri cu ea. Puse capacul la loc peste oală și aprinse cuptorul. Avea s-o țină caldă pînă soseau Trevor și Aaron. Trevor luase copilul cu el la un comision, lăsînd-o pe Kyla acasă să pregătească mîncarea de cină, sarcină care acum îi făcea mare plăcere.

De fapt, găsea plăceri cam în tot ce făcea, de-o vreme-ncoace. În ultimele trei săptămîni, de la Ziua Muncii și din noaptea care urmasse, trăia într-un balon de fericire.

– Cele cîteva zile libere au făcut minuni cu tine, fără discuție! exclamase Babs în ziua cînd Kyla revenise la lucru, după scurta vacanță. Strălucești ca un penny nou. Și sînt gata să pariez că Trevor e cel care ți-a dat lustrul ăsta.

Rîsul Kylei față de aluzia ei era plin de poftă.

– Ai dreptate, sînt îndrăgostită.

– Ei bine, vezi că se ia, fiindcă Trevor a și

telefonat de două ori ca să afle dacă sosiseși și a zis să-ți transmit un sărut din partea lui, ceea ce am refuzat să fac. Ce vi s-a întâmplat?

– Nimic, minți nepăsătoare Kyla, întinzînd mîna spre telefon să-l sune pe Trevor. Trecuse ditamai jumătatea de oră de cînd nu-l mai văzuse.

– Pariez că ați închiriat filme porno pentru video.

– Nu.

– Ai comandat genul de ajutoare nupțiale pe care ți le-am arătat eu în *Playgirl*? Ce părere a avut Trevor despre chiloțeei comestibili?

– Mai taci odată! rîse Kyla. N-am făcut așa ceva.

Apoi, în telefon:

– Bună, iubitele. M-ai sunat?

– Iei tablete de ginseng? insistă Babs. Îi dai în fiecare noapte stridii pe-o alveolă de scoică?

– Nu! Iartă-mă, Trevor. Babs tocmai voia să știe dacă-ți dau stridii pe-o alveolă de scoică în fiecare seară... Ce?... Nu, asta nu i-o pot spune... Nu... Of, bine. Babs, Trevor a zis să-ți spun că dacă am mîncă stridii în alveolă în fiecare seară, curînd va trebui să ne cumpărăm o saltea nouă. Acum taci, te rog. Ți-am spus că sînt îndrăgostită și vreau să vorbesc cu soțul meu.

„Și sînt îndrăgostită,” își spuse Kyla fericită, în timp ce trecea prin living, adunînd jucăriile înșirate

în urma lui Aaron. Observînd corespondența nedesfăcută pe masa din antreu, o duse în bucătărie, la întoarcere, și se așeză pe un taburet înalt la bar, frunzărind scrisorile în timp ce-și aștepta băieții să vină acasă.

Un plic, în special, îi atrase atenția. Era de la Corpul de Infanterie Marină. Rupîndu-l, găsi înăuntru un alt plic, cu inscripția *Rugăm transmiteți*. Numele scris în colțul din stînga sus îi spurca ceva, dar nu-și aminti ce anume pînă nu văzu adresa expeditorului. Huntsville, Alabama. Nu cumva unul dintre prietenii lui Richard fusese din Huntsville, Alabama? Curioasă, deschise și al doilea plic și scoase singura foaie de hîrtie, simplă, albă. Pe bar căzu o fotografie.

Scrisoarea era scurtă. Expeditorul se prezenta, apoi își exprima condoleanțele pentru moartea lui Richard. Îi spunea că găsise recent fotografia și bănuise că poate Kyla o dorea. Se sfîrșea cu o urare sinceră de fericire.

Punînd deoparte scrisoarea, luă poza. Din centrul unui trio de militari ai Infanteriei Marine, îi zîmbea Richard. Arăta exact așa cum și-l amintea de ultima oară. Avea părul tuns soldățește, pierdut deasupra urechilor, perie în creștet. Purta uniformă de paradă, dar pe chip avea un zîmbet glumeț, ca și cum tocmai i-ar fi spus cineva o

glumă teribil de amuzantă, chiar înainte de imortalizarea momentului. Obiectivul reținuse zîmbetul plăcut și spontan al lui Richard.

Stătea între doi camarazi. Se țineau cu brațele pe după umeri, amical. Expeditorul avusese amabilitatea să înscrie și numele. Se recomandase ca fiind omul din dreapta lui Richard. Avea un chip deschis, de om cumsecade, cu zîmbet dințos și urechi mari. Nici n-ai fi ezitat să cumperi o mașină la mîna a doua, de la un om cu chipul atît de cinstit.

Ochii Kylei se abătură spre cealaltă parte a fotografiei. „Smooch“, fusese notat cu grijă sub omul din stînga lui Richard. De la unul ca el, era bine să fii prudent înainte de a cumpăra o mașină.

Putea fi demn de încredere un bărbat atît de arătos? Avea zîmbetul unui aligator flămînd, strălucitor și alb, despicîndu-i chipul bronzat. Ochii verzi și răutăcioși priveau lumea printe gene negre, lungi. Părea gata să-i facă cu ochiul, iar Kyla avu impresia clară că el făcuse remarcă noștimă de care rîdeau ceilalți doi. Zîmbetul lui Smooch era fudul, de o aroganță fără scuză, de o înfumurare neîndoielnică.

Și familiar.

Era surîsul soțului ei.

Nu încăpea nici o îndoială. Chiar cu tunsoarea perie de militar, fără bandă pe ochi, fără mustața arcuită, zîmbetul acela era inconfundabil.

Kyla lăsă fotografia să cadă, ca și cum i-ar fi fript degetele. O privi, căzută pe bar, dar nu se putu îndura s-o mai atingă.

Trebuia să existe o explicație logică. Richard și Trevor braț la braț? Trevor în Infanteria Marină? Cum ajunsese o fotografie a lui Trevor să poarte inscripția „Smooch“, o poreclă pe care și-o amintea atît de bine din scrisorile lui Richard din Egipt?

Smooch era afemeiatul. Fantele nerușinat. Prietenul lui Richard pe care știa că nu l-ar fi putut înghiți, dacă se cunoșteau vreodată.

Și era căsătorită cu el.

Implicațiile asociate cu acest lucru o asaltară ca un roi de albine ucigașe. Își acoperi capul. Își mușcă buza de jos, pentru a-și opri suspinul care i se ridica din piept. Își înghiți cu forța fierea fierbinte ce-i umpluse dintr-o dată gîtlejul.

Trebuia să existe o explicație. Cum să nu fie. Trevor avea să vină acasă, să vadă fotografia și să spună ceva gen: „la te uită, ce chestie! Îți vine să crezi că tipul ăla seamănă așa de mult cu mine?“ Sau: „Se zice că tot omul are o sosie. Cred că Smooch ăsta e dublura mea.“ Ori: „Uimitor de ce-s ăștia în stare, cu fotografiile truate.“

Trebuia să fie o greșeală.

Dar nu era nici o greșeală, și o știa.

Auzi camioneta sosind pe alee. Măruntaiele i se rostogoleau prin trup, sîngele îi clócotea, îi vijîia capul, dar pe dinafară părea neclintită ca o sculptură în lemn.

– Pînă nu te înfurii, începu Trevor, în clipa cînd intră pe ușă, Aaron și cu mine am supus la vot și am hotărît în unanimitate că mai e destul pînă la cină și putea primi un fursec. De-asta am deschis pachetul în drum spre casă. Și de-asta are pe cămașă... Ce-i cu tine?

Apucase să-și ridice privirea, pentru a-i observa expresia acuzatoare. Mîinile mînjite cu ciocolată nu puteau explica o asemenea intensitate.

– Kyla?

Se apropie de ea și, cînd ajunse la bar, văzu fotografia. Bolborosi o obscenitate și se răsuci în loc. Înșirînd un dicționar întreg de înjurături, se duse în fața ferestrei. Cu umerii cocoșați, își înfundă mîinile în buzunarele dinapoi ale blugilor, cu palmele în afară.

– Vino-aici, Aaron.

Mult mai calmă decît se simțea, Kyla își luă fiul în brațe. Îi venea să urlé pînă se sufoca, să se dea cu capul de toți pereții, să-l dea pe Trevor cu capul de pereți.

Ridicîndu-l pe Aaron în fața chiuvetei, îl spală pe față și pe mîini, apoi îl puse pe dușumeaua bucătăriei, înconjurîndu-l cu cești de măsurat viu colorate, din plastic, care se numărau printre jucăriile lui favorite.

În sfîrșit, reveni spre bar, luă fotografia și o studie în moment, înainte de a spune:

– Ești fotogenic.

Trevor se răsuci încet, pe călciele cizmelor western, despre care Kyla știa acum că erau la fel de false, prefăcute și afectate ca tot ce-l mai caracteriza.

– Deci, ai aflat.

– Da, am aflat, se răsti ea. E adevărat ce se spune? Clișeele au întotdeauna un simbul de adevăr. Soția află de fiecare dată ultima.

– Ar fi trebuit să-ți spun.

– Cînd, Trevor? Cînd? Cînd vom fi fost bătrîni și albiți? Cînd aveam să fiu prea slabă ca să te mai urăsc din toate fibrele ființei mele, ca acum?

– Pe mine, sau ceea ce-am făcut?

– Pe amîndouă! Nu suport să te mai văd în ochi. *Smooch!*

Pronunțase numele ca și cum ar fi fost cel mai scîrbos epitet. Trevor tresări.

– Știi ce părere ai despre Smooch. De-asta nu m-am prezentat niciodată direct.

Kyla rîse, cu o undă de isterie:

– Smooch. Sînt măritată cu Smooch, un om notoriu pentru cuceririle lui sexuale. Un bărbat care ar răsturna tot ce poartă fustă, fiindcă noaptea toate pisicile sînt negre.

– Kyla...

– Nu așa i-ai spus tu odată lui Richard?

– Ba da, dar asta a fost înainte...

– Nu vreau s-aud nimic! strigă ea, despicînd aerul cu mîinile. Nu vreau explicații de la tine, în afară de una. De ce-ai făcut asta? Ce scop ai avut? Ce joc bolnav, dement, ai jucat?

– Nu e un joc.

Tonul lui rezonabil contrasta șocant cu cel ascuțit al ei.

– Nici o clipă n-a fost un joc. Nici măcar la început.

Kyla își înfrînă nervii, trăgînd de cîteva ori aer în piept.

– Și cam cînd a fost asta? Presupun că întîlnirea noastră n-a fost întîmplătoare.

– Nu.

– Atunci, cînd a început?

– Cînd m-am trezit într-un spital din Germania de Vest și am descoperit că eram viu. Fără un ochi, rănit aproape iremediabil, dar viu.

– Și ce legătură avea cu mine?

Făcu un pas spre ea.

– Ai vrut să știi de ce nu dormise Richard în patul lui.

Kyla dădu din cap, deși de fapt nu-i pusese o întrebare.

– În noaptea dinaintea atacului asupra ambasadei, mă îmbătasem. Richard m-a ajutat să mă dezbrac. Eu abia mai țin minte, dar știu că am căzut în patul lui. El dormea într-al meu, când a explodat bomba.

O mînă a Kylei se repezi la gură, cealaltă se încheștă pe stomac. Ochii i se umplură de lacrimi.

– Exact asta simt și eu, spuse sumbru Trevor. Cînd mi-am dat seama că Richard fusese ucis în locul meu, nu mi-a mai păsător dacă trăiam sau aş fi murit.

Își mută privirea, re trăind toată suferința, simțind-o literalmente cum îi sfișia din nou trupul, împuținîndu-l, făcîndu-l să fie mai prejos de orice om.

– Dar am trăit. Cu ajutorul unui infirmier care se împrietenise cu mine, am aflat despre tine și Aaron. Cînd m-am întremat destul ca să ies din spital, am venit să vă caut.

Kyla își încrucișă brațele peste abdomen. Porni în lungul barului, legă nîndu-se încet înainte și-napoi, din talie, ca și cum niște dureri insupor-

tabile ar fi sfîșiat-o pe dinăuntru în bucăți.

Cînd se răsuci spre el, țipă:

– După părerea mea, ai mers prea departe cu datoria de prieten. Ai ajuns mai presus și dincolo de prietenie. Nu vreau un soț care m-a luat din obligație, mulțumesc foarte mult!

Vorbea atît de tare și vitriolant, încît Aaron încetă să mai bată cu ceștile în pardoseală, ridicîndu-și privirea spre ea. Buza de jos începu să-i tremure:

– Ma-ma...

Smulsă dintr-un neant al umilinței de către glasul tremurător al copilului ei, Kyla îngenunche lîngă el, mîngîindu-l pe cap.

– Nu-i nimic, dragul mamei, Joacă-te cu ceștile. Ia uite. Hopa-buf. S-au răsturnat. Pune-le le loc, pentru mămica.

Îmbunat pentru un timp, Aaron reveni la joacă. Kyla se întoarse din nou spre Trevor. Chipul lui era aproape la fel de împietrit ca al ei. Buzele abia i se mișcară, cînd spuse:

– Nu e deloc așa.

– Atunci spune-mi tu cum e, își dezveli ea dinții. Spune-mi ce te-a îndemnat să te muți aici și să mă seduci spre...

– *Căsătorie*, Kyla, o întrerupse el, accentuînd furios. Ce e atît de dezonorant în asta?

– Faptul că totul a fost o înscenare. Nu-mi vine să cred că am fost atât de naivă să-ți cad în plasă, să cad la picioarele tale. Manierele tale, grija ta față de Aaron, atracția instantanee față de mine... totul. Mașina ta conservatoare ca toți dracii! Ai ieșit drept din Visul Văduvelor pentru Un Al Doilea Soț de Vis, nu-i așa? De ce ți-ai dat atîta osteneală? Ce te-a îndemnat?

– Te iubesc.

Întinse brațele în fața ei, ca pentru a-l alunga.

– Să nu... să nu îndrăznești să-mi mai vii mie cu jocuri de cuvinte.

Aproape că scuipe cuvintele, căci nu voia să-l sperie din nou pe Aaron, vorbind prea tare.

– Nu sînt jocuri, Kyla. Am fost și sînt îndrăgostit de tine.

– Imposibil.

Trevor clătină din cap, îndărătnic.

– Există o parte esențială din poveste pe care încă n-o știi.

– Atunci fii bun și spune-mi care e.

– Scrisorile tale.

Kyla amuți, năucită de ceea ce auzise.

– Scrisorile mele?

– Scrisorile tale către Richard.

Se lăsă pe taburet, privindu-l pe omul care, din soț iubitor, redevenise un străin. Totul se întîplase atât de repede. Apariția fotografiei lui îi

trăsese covorul de sub picioare. Acum, avea senzația că și podeaua se prăbușise în gol. Când urma să cadă și ea, pînă la fundul prăpastiei?

– Le-ai citit? Întrebă, pe un ton care indica limpede că o socotea cea mai abjectă crimă comisă vreodată.

– Mi-au fost trimise din greșeală, cînd eram în spital.

Îi povesti despre cutia metalică și despre felul cum i-o dăduse el lui Richard s-o folosească.

– Cînd mi-au trimis lucrurile, cutia era printre ele. Am deschis-o și, da, Kyla, ți-am citit scrisorile de dragoste către soțul tău.

Întinse mîna peste bar, acoperindu-i-le pe ale ei.

– Nu mă aștept să înțelegi, dar îți jur, le sînt recunoscător acelor scrisori că m-au ținut în viață. Fiecare cuvînt neprețuit îmi făcea mai mult bine decît orice medicament, orice terapie, orice operație. M-au făcut să vreau din nou să trăiesc, pentru a o putea cunoaște pe femeia care le scrisese. Le-am învățat pe dinafară, pînă la ultima. Ți le-aș putea recita cuvînt cu cuvînt. S-au întipărit în mintea mea mai adînc decît Jurămîntul de Credință sau Tatăl Nostru. Au...

– O, te rog, Păstrează-o pentru următoarea victimă, își smulse ea mîinile de sub mîna lui. Nu vreau s-aud nimic. Crezi că aș mai crede vreo-

dată un singur cuvînt de-al tău, după cum m-ai înșelat?

– Mie nu mi s-a părut înșelătorie, Kyla.

– Nu? Orhideele, casa...

Ridicîndu-se de pe taburet, începu să se plimbe iarăși.

– ...Totul. Acum, totul se leagă. Felul cum păreai să-mi citești gîndurile. Și, în tot acel timp, știai. Știai, fiindcă îmi citiseși nu gîndurile, ci scrisorile.

– Și am răspuns la cele scrise în ele.

– Nu-i de mirare că m-ai putut manipula fără nici un efort.

– Ți-am dat tot ceea ce-mi stătea în putere să-ți dăruiesc.

– Făcîndu-mi curte, purtîndu-te atît de frumos cu părinții mei și...

Deodată, trupul îi deveni rigid, drept. Ochiul căprui i se îngustară, cu o privire feroce.

– Părinții mei. *Tu* ai rezolvat să li se cumpere proprietatea într-un moment atît de propice, nu?

Trevor parcurse distanța dintre ei din trei pași lungi, punîndu-i mîinile pe umeri.

– Kyla, înainte de a...

Îi azvîrli mîinile în lături.

– Da sau nu?

– Bine, da! strigă el.

– Și vînzarea casei? Vînzarea de care ne-am minunat cu toții pentru că s-a făcut la un preț atît

de miraculos. Vinzarea care s-a desfășurat în timp record, fără nici o problemă, tocmai la timp pentru nunta noastră. Și pe-aia tot tu ai aranjat-o, nu?

Chipul lui era închis, dur și vinovat ca păcatul.

– Înțeleg, spuse ea, cu un rîs ușor. Ei, nu-i de mirare că ai considerat că mă puteai lua de soție și pe Aaron, ca să-l crești. Ne cumpăraseși și plătiseși prețul, așa-i?

Mîinile îi alergau viguros în susul și-n josul brațelor, parcă alungîndu-și o senzație de necurătenie.

– Termină. La naiba, ți-am spus că te iubesc.

– Nici nu știu cum să-ți explic ce mîngîiere e s-o aud de la un bărbat cunoscut printre amici ca Smooch.

– Zilele alea au trecut.

– Nu mă îndoiesc. Dar ai ieșit din scenă cu fanfară, nu? Te-ai asigurat că ultima ta cucerire e o femeie care are cele mai mici șanse să te refuze, o biată văduvă singură, cu un copil de crescut. Haide, Trevor, mărturisește. N-ai crezut tu, cu mintea aia a ta intrigantă, întortocheată și manipulativă, că s-ar putea să te accept, cînd alte femei te-ar lua în rîs, acum că nu mai ești chiar atît de chipeș? Văduvele sînt cele mai disperate să înhațe un bărbat, nu? N-ar fi sărmana Kyla Stroud atît de dornică de-un bărbat care să aibă grijă de ea, încît ar trece cu vederea un ochi chior și un

trup șontorog și brăzdat de cicatrici?

Nu-și permise să se simtă rușinată de emoția care fulgeră peste chipul lui.

– Nu-i adevărat.

– Nu? Când urma să fii din nou sigur de sex appeal-ul tău, cum plănuiai să te descotorosești de Aaron și de mine? Sau, poate n-o plănuiai? Trebuia să fiu atât de recunoscătoare pentru ceea ce făceai în patul meu, încât să trec cu vederea ce făceai în altele?

Capul lui se aplecă, înnegurat:

– Ce vrei de la mine, Kyla?

– Vreau să mă lași în pace.

Îl luă pe Aaron în brațe, strângându-l protector la piept, pentru a porni ca o furtună spre ușa din spate:

– Asta-i tot ce-ai făcut pentru mine, Trevor. M-ai mințit și mi-ai manipulat viitorul. M-ai luat din milă și fiindcă te temei că eram singura femeie care te-ar mai fi dorit acum. Dar mai poți face încă un lucru pentru mine, domnule Rule. Poți să te cari dracului din viața mea.

Capitolul 14

– Ești bătută-n cap, știi chestia asta?

Babs stătuse captivată în tot timpul cât Kyla îi deșertase întreaga și urîta poveste. Apăruse în pragul casei sale cu o oră în urmă. A spune că era necăjită ar fi însemnat puțin. Aaron primise un sandviș cu brânză gratinată, făcuse baie, fusese îmbrăcat cu un tricou de-al lui Babs și un scutec dintr-o rezervă pe care Babs o ținea anume pentru vizitele lui. Prinsese ideea că era extrem de amuzant să doarmă în patul lui „tanti Babs”, iar acum acolo era.

În livingul micului apartament, Babs stătea pe podea, cu picioarele încrucișate, în timp ce Kyla ocupa un colț al micii canapele. Două pahare cu vin alb stăteau pe masa de cafea.

Kyla se așteptase întru totul ca Babs să-i împărtășească indignarea față de trădarea lui Trevor, eventual chemînd potera ca să-l alunge din oraș.

– Bătută-n cap? repetă ea, crezînd că nu auzise bine.

– Bătută-n cap. Toantă. O adevărată... Of, nu contează, se enervă Babs, ridicîndu-se în picioare. Eu merg să mă culc.

– Stai o clipă, exclamă Kyla. N-ai ascultat nici un cuvînt din ce-am spus?

– Fiecare silabă de autocompasiune.

– Și asta-i tot ce găsești de spus?

– Asta-i tot ce am de gînd să spun. Dacă te aștepți să stai aici și să îndrug verzi și uscate despre ce canalie e Trevor Rule, te-așteaptă o mare dezamăgire.

– Dar este! Nu ți-am spus că...

– Mda, bine, mi-ai spus tu totul. Mi-ai spus cum s-a trezit într-un spital militar, pe pămînt străin, orb de-un ochi, pe jumătate paralizat, fără să știe dacă avea să trăiască sau să moară și, în caz că trăia, dacă avea să se poată tîrî măcar, necum să umble, necum să facă dragoste sau orice altceva are un om normal privilegiul de a face. S-a trezit ca să afle că prietenii săi fuseseră azvîrlîți în lumea de apoi de o hoardă de fanatici, dar viața lui, ca prin miracol, fusese cruțată. Însă

pe un mitocan insensibil ca Trevor al nostru mă îndoiesc că l-a deranjat prea mult așa ceva.

Disprețul îi picura din voce ca apa din paharul de vin pe care tocmai îl clătise la chiuveta din bucătărie.

Atinsă de sarcasmul lui Babs, Kyla spuse:

– Bine, accept că, fizic, a trecut printr-o perioadă grea.

– Ei, nu exagera, Kyla.

– A fost *un iad*, e bine? Dar scrisorile? Să le citească, să le memoreze, ca nu știu ce pervers.

– Jigodia! Cum a fost în stare să facă una ca asta? Nici măcar Van Johnson n-a făcut ceva la fel de sentimental, în filmele lui. Imaginează-ți-l pe Trevor făcând un lucru atât de oribil. Imaginează-ți-l avînd tupeul să-și pună viitorul în ordine, pentru a putea fi lîngă femeia care compusese scrisorile alea. Imaginează-ți-l, el, un om care putea să aibă orice femeie poftea, numai c-un semn din deget și o privire plină de vino-ncoace, dîndu-și atîta bătaie de cap ca să te întâlnească pe tine, perechea inimii lui. Și nici măcar n-a avut bunul simț să te momească mai întîi în pat! Nu, el a trebuit să te ia de nevastă!

– Din milă, îi aminti crispată Kyla neînțelegătoarei sale prietene. Numai ca să se răscumpere pentru moartea lui Richard, fiindcă se simțea răspunzător.

– Exact, și să fie considerat un martir. Orice alt bărbat ar fi venit să te vadă, să-ți prezinte condoleanțele lui, să-și ceară umil iertare că mai trăia, în timp ce soțul tău murise, să-ți ofere ajutorul, probabil și bani, iar când tu refuzai, ar fi plecat cu conștiința împăcată. Dar nu Trevor. O, nu! Fără îndoială că a vrut să-l creadă lumea întreagă un binefăcător. Așa că s-a învîrtit prin jurul tău, a ajuns să te cunoască, să se însoare cu tine, să-ți ia fiul sub aripa lui și să-ți construiască o casă cu care nici lui Rockefeller nu i-ar fi rușine.

Continuă apoi cu o clătinare a capului:

– Ce lichea vicleană și grețoasă! Ce jeg!

– Nu ți se pare viclean modul cum a manipulat vânzarea proprietății părinților mei? explodă Kyla, furioasă. Nu crezi că a fost o escrocherie să împingă pînă la capăt vânzarea casei?

– Vai, ce ticăloșie! țipă Babs, acoperindu-și ochii cu antebrațul, chipurile oripilată. A spălat toate rufele murdare ca să nu se atingă ei de ele. A smuls un preț fabulos pentru proprietate, a lichidat vânzarea și i-a împins să facă tot ceea ce-și visau de ani de zile. Individul n-are pic de inimă. Iar pe Aaron îl tratează într-un mod... de-mi vine rău de-a binelea. El n-a auzit că majoritatea taților buni nu se poartă așa cu copiii lor? Dacă vrea să fie un tată adevărat, trebuie să mai arunce și el vreo două vorbe aspre, acolo, nițică neglijență, o

grămadă de nerăbdare...

– Ajunge, Babs!

Kyla își frecă tâmpilele îndurerate.

– Trebuia să m-aștept c-ai să-i ții partea.

– Să-i țin eu partea unui asemenea porc? Nici nu mă gîndesc. Dacă făceam asta, probabil ți-aș fi spus din start ce cățea egoistă ești.

– Egoistă?

– Tu n-ai recunoaște ceva bun nici dacă s-ar rezezi la tine pe stradă să te muște de cur. Dacă era vorba să-i iau partea lui Trevor, îți atrăgeam atenția că unii oameni preferă martirajul în locul fericirii.

– Încetează!

– E mai sigur. Nu implică nici un risc. Cînd nu iubești, nu riști să pierzi.

– Ți s-au aprins călcîiele după el. De-asta-mi ții predici. De la început ai avut o slăbiciune pentru el.

– Recunosc. Întotdeauna m-am topit după na-milele sentimentale.

– Ei bine, voi doi o să vă-nțelegeți de minune. Amîndoi gîndiți cu organele genitale.

Babs trase aer în piept și mult timp nu-l mai dădu afară. Îl expiră apoi treptat, rămînînd însă rigidă.

– Pînă nu te cîrlesc, chestie de la care e un miracol că m-am abținut pîn-acum în seara asta,

mă duc la culcare. Aaron, căruia îi prefer de-o mie de ori compania matură pe lângă a ta, poate dormi cu mine. Tu, dragă prietenă, descurcă-te.

– Treci înapoi aici. Nu-mi poți întoarce spatele, în plină discuție.

– Ai grijă.

– Iartă-mă pentru ce-am spus. A fost ceva îngrozitor și n-am vrut. Babs, te rog, învață-mă ce să fac.

Babs se răsuci spre ea, aruncînd scînteii din ochi:

– Bine, tu ai vrut-o, poftim. Nu te cești cu mine, Kyla, cu tine te cești. Și nu pe mine ai draci. Nici măcar pe Trevor. Nu ești furioasă decît pe tine însăși.

– Cum adică?

– Ai fost elevă premiantă. Descoperă singură. Și cu asta, noapte bună.

Babs străbătu culoarul și închise ușa dormitorului în urma ei. Pe Kyla o usturau ochii de lacrimi, cînd reveni în living. Începu să se învîrtă fără scop, oblojindu-și indignarea cu mila de ea însăși.

Grozavă prietenie! Se simțea trădată. I s-ar fi putut închide apele tulburi pentru a treia oară deasupra capului, în timp ce ea făcea semne disperate spre mal, unde Babs stătea batjocoritoare, și tot nu s-ar fi simțit mai părăsită.

Contase pe devotamentul fără egal al lui Babs.

Se așteptase ca prietena ei să i se alăture și să cînte ca o șefă de galerie: „Bravo, fetițo, bine i-ai mai zis-o. Înainte, marș. Stîng, drept.” Și cînd colo, toată simpatia lui Babs nu se îndreptase decît spre Trevor.

Kyla se trînti pe canapea, luînd o înghițitură zdravănă de vin.

– Nici nu mă mir, bodogăni ea.

Babs era femeie. Căzuse pradă farmecului lui *Smooch*. Și ea, ca atîtea alte sute înaintea ei, fusese orbită. Asta era. Babs devenise o trădătoare, în numele unei perechi de biceps și muscu-
loși și al unei mustăți negre arcuite. Ce însemna loialitatea față de o prietenă, pe lîngă umflătura din blugii lui *Smooch*?

Pufnind, Kyla mai luă o înghițitură de vin.

Și ce voise să însemne poanta cum că Kyla era furioasă pe ea însăși?

Nimic. Asolut nimic. Lui Babs îi plăcea să trîntească așa în conversații mici frînturi de gînduri, subdezvoltate și neterminate, ca niște lingurițe de cocă pentru fursecuri pe tipsia de copt. Și așa și erau, coapte doar pe jumătate.

Dar, în cazul ăsta, de ce tot revenea cu gîndul într-acolo?

De ce învrednicea măcar c-un gînd posibilitatea de a fi furioasă pe ea însăși? Ce motiv de furie avea?

Faptul că se îndrăgostise de Trevor.

Trînti paharul de vin pe măsută și merse cu pași apăsați pînă la fereastră. Trăgînd cu furie de șnurul jaluzelelor, le ridică, să privească afară. Nu văzu nimic, doar propria ei imagine reflectată în geam. Față în față cu ea însăși, nu mai avea încotro decît să argumenteze.

Da, era amorezată de el. Nici ea nu era imună în fața unei frumoase perechi de bicepși. Și cum rămînea cu generozitatea lui? Și cu neconținută bunătate? Și cu felul cum făcea dragoste?

Ca să-și înăbușe un suspin, își îndesă pumnul peste buze. Nu voia să-mi amintească nimic de modul cum se desfătase în dragostea lui tandră. Vinovăția avea un gust coclit. Undeva, pe parcurs, traiul și dragostea cu Trevor deveniseră mai importante decît supraviețuirea lui Richard în inima ei. Lăsase scînteia să se stingă, ceea ce însemna o ofensă de neiertat.

Babs avea dreptate. Era furiosă pe ea însăși pentru că, în pofida tuturor, îl iubea.

Nu-i putea reproșa faptul să dormise în patul lui Richard; în dimineața cînd fusese aruncată în aer ambasada. Fusese un capriciu al sorții. Nu se folosise de scrisorile ei ca s-o exploateze, ci numai pentru a-i împlini toate dorințele inimii. Era un părinte exemplar pentru Aaron. Era ambițios și încununat de succese, dar nu se număra printre

acei oameni înrobiți muncii lor numai ca să scoată un ban în plus.

Adevărat, o mințise, nespunându-i că-l cunoscuse pe Richard. Și totuși, dacă s-ar fi prezentat ca fiind Smooch, Kyla ar fi luat-o la fugă cât o țineau picioarele, rămânând pe vecie fără el. Dacă se însurase cu ea numai din simțul datoriei, atunci era un actor de calibrul lui Olivier.

O iubire ca aceea pe care i-o dovedise Trevor nu putea fi falsificată, nici trezită la comandă. Nu putea proveni decât din adâncul sufletului.

Dacă o iubire era atât de puternică, atunci ce putea fi în neregulă cu ea?

Ieși din apartamentul lui Babs, în fugă. Odată ajunsă în mașină, prin minte începură să i se îmbulzească mii de posibilități, ca niște insecte prinse în lumina farurilor. Dacă plecase deja? Dacă își pierduse pentru a doua oară în viață dragostea? Prima dată, nu avusese ce face. Acum, însă, însemna c-o aruncase ea însăși pe fereastră.

Cum spusese Babs, era de-a dreptul bătută-n cap.

Lăsă să i se reverse aerul adunat în piept, cu un val de ușurare, când văzu mașina și camioneta lui încă parcate pe aleea casei. Intrînd pe ușa din față, văzu că în dormitor ardea slab o lumină și se repezi într-acolo.

Trevor stătea așezat pe marginea patului, cu

capul aplecat asupra unei foi de hîrie, împăturită și despăturită de atîtea ori încît îndoiturile i se roseseră aproape complet. Recunoscu una dintre scrisorile ei. Altele erau îngrămădite în dezordine alături. Lumina pe care o văzuse provenea din șemineu, unde ardea un foc cu totul nepotrivit pentru sezon. Trevor citea la lumina flăcărilor.

Cînd o auzi intrînd, își săltă capul. Ochiul lui întrebător o urmări pînă ajunse la el, după care Kyla își coborî privirea spre scrisoarea zdrențuită. Luîndu-i-o din mînă, o citi. Cînd ajunse la rîndul unde scria *pare să fie genul de om pe care-l detest*, ochii i se împăienjeniră de lacrimi.

Cu mișcări repezi, înhăță scrisorile risipite, una cîte una, cu tot cu plicuri, pînă le adună pe toate. Taversînd încăperea, dădu la o parte grătarul de alamă și le aruncă în focul aproape stins.

– Kyla, nu!

Hîrțiile se aprinseră, trosnind și răsucindu-se, alcătuind un rug pastelat deasupra buștenilor. Flăcările avură o viață scurtă. În cîteva momente, din scrisori nu mai rămase nimic, numai un iureș de scînteii suflate pe horn.

Fața Kylei era brăzdată de lacrimi, cînd se răsuci spre el.

– N-ai nevoie de rămășițe de la alt bărbat, Trevor. Dacă vrei să știi ce gîndesc, ce simt, întreabă-mă. Lasă-mă să-mi deschid inima în fața

ta. Richard...

Se opri, trăgînd aer în piept, adînc, tremurător. Unghiile i se înfipseră în palme. Era cel mai dureros lucru pe care-l avusese de spus vreodată, dar în cele din urmă dădu glas adevărului ignorat atît de multă vreme.

– Richard a murit. L-am iubit. Am creat o nouă ființă omenească, prin dragostea noastră. Întotdeauna voi fi recunoscătoare că Aaron e mărturia vie. Dar Richard s-a dus. Te iubesc.

– Kyla, se întretăie glasul lui, cînd îi rosti numele.

Ea i se aruncă în brațe. Acestea o cuprinseseră, strîngîndu-i la piept făptura firavă. Trevor își îngropă fața în gîtul ei.

– Te iubesc, Trevor. Ca s-o știi, nu trebuie decît să te uîți la mine. Să mi-o citești în ochi.

– Nu, nu pleca, protestă Kyla.

Cu uluitoare iuțeală, îi strînse coapsele între ale ei.

– Nu-s cam greu?

– Îmi place.

– Ciudată mai ești.

Trevor își săltă capul de pe pernă, ca să-i zîmbească.

– *Eu sînt ciudată?* Tu ești cel care s-a îndrăgostit de o femeie citindu-i scrisorile către un alt bărbat.

Își înclină capul, ca să-l vadă mai bine.

– Dacă eram o pocitanie?

– Dacă erai o pocitanie, dacă erai oricum altfel decît ești, m-aș fi prezentat, mi-aș fi exprimat condoleanțele, ți-aș fi oferit asistența mea financiară și mi-aș fi luat rămas bun.

– La fel a spus și Babs.

– Serios?

– Cînd încă mai vorbea cu mine, adică.

– Mi-a scăpat ceva din vedere?

– Îți povestesc dimineată. În clipa asta, sînt ocupată.

Și-și acordă nemărginita plăcere de a-i explora urechea cu limba.

– Presupun că fiul nostru e în siguranță, murmură Trevor, prin jurul sfîrcului ei, care reacționa superb.

– S-a culcat cu Babs.

– Și asta numești tu siguranță?

Rîseră și, în același moment, Trevor se strîmbă.

– Te doare?

Buzele lui se înclină în rînjetul acela de ali-

gator flămînd.

– Mai rîzi puțin.

În schimb, se sărutară. Cînd Kyla îi simți trupul umplîndu-se cu dorință reînnoită, îi apucă în mîini capul și-l ridică deasupra ei.

– Iartă-mă. Ți-am spus lucruri îngrozitoare. În legătură cu cicatricile.

– Știam că nu vorbeai serios.

– Și despre ochi.

Îi atinse cu drag obrazul.

– Cred că știu de ce ai ales banda asta în locul unei proteze.

– De ce?

– Ca s-o porți în semn de sfidare față de infirmitatea pe care o reprezintă. Ți-ar fi fost mult mai ușor să-ți pui un ochi de sticlă, să-ți acoperi cicatricile. Dar tu n-o iei niciodată pe calea cea mai ușoară, nu-i așa, Trevor?

– N-o mai iau. Înainte, obișnuiam. Înainte de a mi se fi întîmplat asta, nu luam nimic în serios. Credeam că viața e formată dintr-o serie de petreceri organizate în cinstea mea.

Cumpăni următorul gînd, în timp ce-i răsflora şuvițele de păr printre degete.

– Sau, poate, am folosit banda ca scut. Sub ea se află cea mai hidoasă cicatrice din toate. Poate mă temeam că, dacă o vedeai, mi-ai fi văzut

cea mai urâtă parte, și anume, înșelăciunea mea.

– Între noi nu vor mai fi secrete, Trevor.

– Nici unul. Niciodată. Mi-am coborât toate gâr-zile.

Degetele i se pierdură în părul ei, pe când gla-sul îi devenea scăzut și aspru.

– Ai avut dreptate să te înfurii, Kyla. Te-am *mințit* ca să te iau de soție. Dar după ce te-am văzut, și erai mai frumoasă chiar decât lucrurile pe care le scriseseși, pur și simplu a trebuit să te am, pe căi curate sau necurate. Niciodată n-am avut intenția să-l înlocuiesc pe Richard în inima ta, ci doar să-mi creez acolo un loc și pentru mine.

– Cred că vina ta cea mai mare a fost nerăb-darea.

– De ce?

– Dacă te-ai fi prezentat ca Smooch...

– M-ai fi urât de la prima vedere.

– La început, poate. Dar nu și după ce ajun-geam să te cunosc. Ce încerc să spun e că simt că totul a fost inevitabil.

– Adică, oricum ar fi ieșit, tot ne-am fi căsătorit, locuind aici, făcând ce facem acum? Întrebă Tre-vor, mișcându-se înăuntrul ei.

– Da, gîfii ea încet. Mai ții minte când ai spus că, atîta vreme cît în mine trăiește altcineva, pen-tru tine nu e loc?

Întristat, Trevor zîmbi pieziș:

– Foarte grosolan zis, dacă nu mă înșeală memoria.

– Grosolan, dar exact.

Îi atinse gura cu a ei, rămînînd astfel, peste mustața lui.

– Mă umpli complet, Trevor. Trup, minte și suflet.

După care, cu nemărginită gingășie și fără nici un amestec din partea lui, îi trecu degetele prin păr și, în sfîrșit, îi scoase banda de pe ochi.

Sfîrșit